

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Clementis XII. ab Anno V. usque ad X.

Luxemburgi, 1748

CCLXXII. Confirmatio Regulæ, & Constitutionum Monachorum Maronitarum
Ordinis S. Antonii Abbatis Congregationis S. Isaiaë in Syria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75393)

que prædictis cujuscuzque valoris annui, etiam minimi existant, literas Apostolicas Collationis, provisionis, seu Commendæ respectivè sub Plumbo intra alios sex menses a die factæ nominationis computandos expedire, ac Jura Cameræ Apostolicæ, ac aliis propterea debita perfolvere omnino teneantur; alioquin, dictis sex mensibus respectivè elapsis, de Monasteriis, ac Prioratibus, aliisque Beneficiis prædictis, ut præfertur, vacantibus per Nos, seu pro tempore existentem Romanum Pontificem libere disponi possit.

§. 7. Volumus pariter, ut Indulto hujusmodi Tibi, ac Successoribus tuis Regibus Christianissimis prædictis, ut præfertur, concessio, Carissimus in Christo filius noster Stanislaus Rex Poloniæ Illustris, ac Lotharingæ, & Bari Dux non minus pietate, quam Orthodoxæ religionis zelo insignis, quoad vixerit libere, ac licite uti possit, & valeat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 15. Januarii 1740. Pont. nostri Anno X.

Hujusmodi privilegio fuit quoque concedit Stanislaus Regem Poloniæ.

Dat. die 15. Jan. 1740. An. X.

CCLXXII. Confirmatio Regalæ, & Constitutionum Monachorum Maronitarum Ordinis Sancti Antonii Abbatis Congregatis S. Iſaiæ in Syria.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Primus Diffinitor hujus Congregationis Romanæ venit.

§. 1. **M**ericordiarum Pater, & Deus totius consolationis, qui semper, ac præsertim inter gravissimas Sacrosancti Apostolatus curas, & sollicitudines consolatur Nos in omni tribulatione nostra, ut & ipsi paterna caritate complectentes, eos qui in omni pressura sunt, consolari possimus, ineffabili bonitate sua consolatus est Nos in adventu dilecti filii Petri Hataya Monachi expressè professi, ac primi Diffinitoris Ordinis S. Antonii Abbatis Congregationis Syria S. Iſaiæ appellata.

Nomine totius Congregationis Pape porrigit Constitutiones approbandas.

§. 2. Hic autem e Syria, ubi Orthodoxa Catholica Fides inter adversas superstitionis, & hæresis Sectas a Maronitica Natione huic Sanctæ Sedi semper addictissima integerrime colitur, & custoditur, adveniens, Nobis nuper pro parte dilectorum filiorum Simonis Hariddi Abbatis Generalis, & Abrahami Esaf, Bimini Agia, Petri & Pauli Chiami Diffinitorum, atque omnium Monachorum Ordinis, & Congregationis præfat. exponi fecit, quod licet ipsi easdem Constitutiones in nonnullis levibus rebus immutatas, quas per alias nostras in simili forma Brevis die 21. Martii anno 1732. expeditas literas a Nobis approbatas, & confirmatas Dilecti itidem Filii Monachi Syri Maronitæ ejusdem quidem Ord. Sancti Antonii Abbatis, sed Congregationis Montis Libani dictæ observant, deque ipsorum Congregatione S. Iſaiæ in præfatis literis nostris facta fuerit mentio, tamen, ut fidelem, & constantem, quam eidem S. Sedi præferuntur, observantiam, & obedientiam alacrius testatam faciant, & Nationalis Synodi novissime in Monte Libano prædicto celebratæ decreto, in quo præscriptum fuit, ut Monachi omnes Maronitæ suas Constitutiones ab Apostolica Sede præfata approbandas, & confirmandas curarent, parere satagant, Constitutionum hujusmodi, ut præmittitur, jam approbatarum, confirmatarumque pro eadem Congregatione Montis Libani approbationem, confirmationemque pro ipsorum Congregatione S. Iſaiæ desiderantes, Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in præmissis opportune providere, & de Apostolica benignitate indulgere dignaremur.

§. 3. Constitutiones autem sunt tenoris, sequentis videlicet:

Tenor Constitutionum.

CONSTITUTIONES

Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis S. Antonii Abbatis Congregationis Sancti Iſaiæ Syria nuncupata.

PARS PRIMA.

CAP. I.

De Obedientia.

I. **D**ebet Monachus Abbatem suum Christi loco citra omnem disceptationem habere. II. Eidemque in omnibus, peccato excepto, obedire. III. Et illum honore & amore, tum interno, tum externo prosequi. IV. Nihilque eo inconsulto statueret. V. Neque de illius circa Fratres regimine subtiliter investigare. VI. Omnem propriam conversationem, seu bonam, seu minus rectam, illi plane patefacere. VII. Nullas expositiones, sive tractatus habere, aut scribere, neque concionarum, aut docere, nisi ipso consulto, atque annuente. VIII. Nec epistolam mittere, aut accipere, quam illi non antea ex hibuerit. IX. Nec illo inconsulto depositum, aut pignus suscipere. X. Neque mutuum quidpiam dare, aut accipere, neque elemosinam erogare, aut petere, nisi illo annuente: servatis tamen juris solemnitatibus, & accepta a legitimo Superiore facultate.

CAP. II.

De Castitate.

I. Monachum oportet omnes sensus suos diligentissime cohibere. II. Atque a faminarum etiam sibi affinium colloquio, & consuetudine abstinere. III. Omnes item omnino feminas ab ingressu sui Monasterii prohibere. IV. Neque cura puero simul habitare. Si quos tamen doceri contigerit, extra Monasterii claustra docendi erunt. V. Omnes denique occasiones castitati noxias amputare atque amovere.

CAP. III.

De Paupertate.

I. Monachum convenit nihil omnino proprium possidere. II. Neque aliquid omnino sibi quasi proprium usurpare. III. Neque suo cordi, aut corpori jungere quidpiam ex bonis parentum, aut consanguineorum; necessitate autem cogente, si bi id præstare intelligat non consanguinitatis jure, sed non secus atque ceteris externis.

CAP. IV.

De Humilitate.

I. Monachum decet primatum nusquam appetere, sed contra aliis ubique cedere, atque novissimum locum tenere. II. Omnes actus, & mores suos externos ad abjectionem & humilitatem componere, & Fratribus ubique deferre. III. Fratres item prævenire verbo, *Parce mihi*, si rei, quæ agitur, natura istud exigat.

CAP. V.

De Fraternali Charitate.

I. Monachum oportet quam diligentissime ea omnia procurare, quæ ad communem concordiam & pacem cum reliquis fratribus conducere intellexerit. II. Debet itaque reverentiam, urbanitatem, comitatemque verbo & opere exhibere Fratribus, non modo Superioribus, sed etiam equalibus, atque inferioribus, & præcipue illis, qui sibi ista præstare detrectant. III. Caveat item accuratissime, ne quempiam condemnet, aut vituperet; neve sibi verbum, gestusve excidat, ex quo audientibus mœstitia, aut suspicio quævis oriatur. IV. Satagat præterea cor habere mundum a quavis appetitione superioris fortis, ne inde livor, & invidia subrepat, vitium maxime detestandum, & charitati exitiale.

CAP. VI.

CAP. VI.

De Patientia.

I. Monachus debet verbo, & opere se ad patientiam comparare perfectæ mortificationis studio. II. Suborta autem tentatione, æstu iracundiæ agitari perturbare se non sinat; sed longanimitate, & silentio omnem sedare perturbationem studeat. III. Tentationibus atque difficultatibus pressus, ubique Deo gratias agere assuecat.

CAP. VII.

De Habitu Monachorum.

I. Monachus debet habitum nigrum habere. II. Superiorem vestem laneam, cui Sancti Patris Antonii Tau cærulei coloris in sinistro latere sit asfurum, adhibeat. III. Zona nigra stricta se cingat; Tyrones vero fune ex pilis caprarum contexto. IV. Zonam non solvat, nec monasticum cucullum deponat, aut aliam vestem, cubiturus, nisi quæ Zonæ subesse non solet. V. In habitu, calcæmentis, lecto, & stragulis paupertas servetur.

CAP. VIII.

De mora in Cella.

I. Monachus sine causa cellam deserere non debet. II. Neque secum in illa habitare quempiam permittere. III. Neque Fratris cellam citra ipsius annutum ingredi. IV. Si quempiam ad eum venire contigerit, illo in cella præsentem, janua peteat, neque occludatur, donec ille abierit. V. Monachi cella ita clausa maneat, ut communi, qua reliquæ Fratrum cellæ, clave referari valeat. VI. Cellæ munditiam & ordinem curet.

CAP. IX.

De iter agentibus.

I. Monachus non debet sine socio extra claustra abire. Quapropter ante suum e Monasterio egressum, comitem ab Abbate petat. II. Nullum iter suscipiat, nisi de licentia Abbatis. III. De Monasterio non exeat, nisi tempore ab Abbate constituto. IV. Sine literis Abbatis sui de altero in alterum Monasterium non pergat. V. Quodcumque Monasterium intraverit, ejus loci Abbati usque ad suum inde discessum omnino pareat.

CAP. X.

De Mensa.

I. Mensa Monachi cibo obvio & parabili instruitur. II. Bis in die dumtaxat cibum sumere, prandium, scilicet, & cœnam, contentus sit. Si quid amplius sumere necesse fuerit, Abbatem consulat. III. Carnibus abstineat; nec illis, nisi ægrotudinis causa, vesci fas esto; idque de licentia Abbatis. IV. Hominem sæcularem ad mensam intra Monasterii claustra non adhibeat. V. Ad mensam sine Abbatis licentia non sedeat supra seniore. VI. Mensa affidens neminem salutet. VII. Post refectionem fas est tantisper animum relaxare, vel in solitario secessu, vel una cum fratribus.

CAP. XI.

De Opere manuum.

I. Monachum oportet operi seu mentali, seu corporali vacare, præsertim si firma corporis valetudine utitur. II. Opus autem Fratribus utile esto. III. Illud vero, nisi de licentia Abbatis, non capiat: sicque res ipsa postulat, etiam officinæ, in qua est operaturus, præfectum consulat, ejusque annutum petat.

CAP. XII.

De Silentio.

I. Monachus debet silentium discrete observare. II. Idque tribus præcipue temporibus: a Completorio, nimirum, ad Tertiam diei sequentis; præterea in Ecclesia, atque ad mensam. Et si quid dicendum fuerit, submissa voce dicatur.

CAP. XIII.

De Oratione Mentali.

I. Monachus mane, & vespere orationi mentali ad ferihoram, vel horam vacabit: idque fiat vel post absolutas vocales preces, vel ante, ad Abbatem nutum. II. Oraturus vel cum aliis Fratribus in Ecclesia conveniat, vel solus in Cella maneat. III. Hujusmodi autem orandi genus non suscipiant, qui laboriosis ministeriis addicuntur, nisi de licentia Abbatis.

CAP. XIV.

De Oratione Vocali.

I. Monachus septem orandi tempora observet juxta Monasterii consuetudinem. Primum, Vespertinum officium sub occasum: deinde Completorium ante cubitum. Tertio, Officium mediæ noctis sub horam propriam. Quarto, Officium Martium simul cum hora Tertia. Postremo officium Sextæ simul, & Nonæ. II. Annocendæ sunt Completorio Litanie Deiparæ singulis sabbatis, feriis quartis, & in Festis Beatissimæ Virginis Mariæ. Completorio succedit conscientiæ examen ad octavam horæ, quod etiam mane fieri debet post Tertiam. III. Feria quarta, & sexta singuli in Cellas suas secedant sub Vesperam post conscientiæ examen, & Psalmum quinquagesimum manibus in Crucis figuram extensis recitent quinquies. Cæteris vero diebus quinquies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitent. IV. Pœnitentiales genuflexiones, quas Metanœas vocamus, ad Laudes singuli peragant.

CAP. XV.

De Confessione Sacramentali.

I. Monachus peccata sua Sacerdoti ad confessiones excipiendas constituto confiteri debet: si autem alteri Sacerdoti, Abbatem consulat. II. Idque semel quavis hebdomada saltem præstet. III. Sub ingressum in Religionem generali confessione peccata sua apud Sacerdotem ab Ordinario approbatum deponat, nec recipiatur, nisi exhibita atestatione, quod confessionem Sacramentalem commiserit.

CAP. XVI.

De Sanctorum Mysteriorum Communione.

I. Monachus debet opere, & desiderio perpetuo paratum se præbere ad perceptionem Sanctorum Sacramentorum. II. Eorumque communionem frequentare, atque suscipere diebus Dominicis, & festis de Præcepto. III. Sique in eadem hebdomada plura concurrant festa, propter Sacramenti reverentiam juxta Abbatis consilium in quibusdam a communionem abstineat. IV. Monachus vero Sacerdos Sacrum non omittat unquam, nisi causa ab Abbate probata, vel Confessarii consilio. V. Ob divinorum Mysteriorum reverentiam nullus Monachorum, sive Sacerdos, sive Clericus, sive Laicus Missam celebret, aut divinam Eucharistiam recipiat, nisi aperto capite. VI. Cucullum etiam Monachi omnes capite deponant, dum Sacro interveniunt, cum datur a Celebrante Benedictio in Choro. Ubi demum Sanctissimum Sacramentum in Ecclesia conservatur, quoties ante illud est tran-

eundum,

eundem, caput detegant, & genuflectant. VII. Monachus Diaconus coronam in capite, quam Sacerdos, paulo minore gesserit, nec Missæ solemnæ, nisi habitu Diaconi indutus, ministret.

C A P. XVII.

De Modestia.

I. Monachus e Cella egressurus, proprium habitum induat: neque sine eo a quopiam se conspici permittat. II. Memineritque inclinare caput Abbatibus, & Sacerdotibus senioribus, circumstantiis loci atque temporis id exigentibus; juxta traditionem, & ordinem, atque morem Fratrum. III. Abitarus, aut cellam subiturus, aut fores patefacturus, aut clausurus, aut pulsaturus, modestiæ atque silentii memor esto. IV. Charitatem, hilaritatemque cum timore Dei conjunctam in familiari cum Fratribus colloquio præferat. V. In summa intelligat, in omnibus dictis factisque suis sibi modestiæ gravitatique leges esse servandas.

C A P. XVIII.

De Egrotis.

I. Monachus Deo gratias agere debet in statu ægrotudinis magis, quam in statu valetudinis, sciens se ad proprium profectum a Domino visitari. II. Inconsulto Abbate corpus affligere, aut vexare non debet. III. Egrotudinem præsentiens, Abbatem moneat. IV. Pharmaca, & remedia Abbate inconsulto non adhibeat.

P A R S S E C U N D A.

C A P. I.

De Novitiis.

I. Licet Abbati in suo Monasterio Novitios suscipere, atque etiam expellere, de consilio Congregationis Monachorum. II. Novitius non probetur, nisi in Monasterio, in quo plures Monachi degunt, qui & Monasticam Regulam observant, & statutis temporibus canonicas preces, ceterosque Ecclesiasticos ritus peragunt. III. Habitent Novitii in loco a ceteris separato: & curabit Abbas Generalis, ut pro Novitiatu designetur Monasterium determinatum, & in eo locus separatus. IV. Novitiatus ad annum producat, neque quisquam ante expletum hoc spatium ad Habitum admittatur, nisi ex causa a Congregatione Hegumenorum probata. Si vero Novitius expleto anno ad hoc minus idoneus reperitur, omnino dimittendus est. V. Novitius ante expletum ætatis annum sextum decimum non suscipiatur: neque major sit quadragesimo quinto: Pertinet autem ad Congregationem Hegumenorum in hoc casu, si aliunde noverit illum Ordini profuturum, sive in defectu ætatis, sive in excessu dispensare, modo non sit minor annis quindecim. VI. Novitium primo oportet esse Christianis parentibus natum, atque Orthodoxum. Quare si ipse, aut alteruter ejusdem parentum, Christianus non est, aut christianam fidem negavit, vel neophytus ad illam accessit, aut a catholica fide ad sectam hæreticorum transit, absque licentia Congregationis Generalis a nemine suscipiatur. Qui vero hæreticis aut schismaticis parentibus natus est, ab Abbate Monasterii suscipiendus non est, nisi de licentia Abbatis Generalis. Secundo, si excommunicatus, interdicitus, suspensusve ab exercitio sui Ordinis fuerit, ante absolutionem, atque benedictionem proprii Episcopi non recipiatur. Tertio non recipiatur Novitius publice suspectus, vel delatus de criminibus spectantibus ad negotium fidei orthodoxæ, vel de homicidio, aut enormi in re turpi delicto: neque notorie infamis, nisi certa sinceræ poenitentia signa antea ostenderit, & obtinuerit absolutionem, aut dispensationem a legitimo superiore,

prout de jure. Quarto, nec recipiatur alieno ære obstrictus; neque reddendis de administratione rei alienæ rationibus obnoxius: neque Judicis sententia exilio multatus; nisi creditoribus, & magistratibus satisfecerit. Quinto, nec conjugio ligatus, nisi de consensu conjugis, & facta coram Episcopo separatione. Sexto, nec in Ecclesiastica dignitate constitutus, cui cura animarum annexa sit, nisi in manu sui Prælati illam abdicaverit. Septimo, nec nothus, neque alio vitio laborans irregularitatem inducente, & processum ad sacros Ordines impediente, nisi obtenta ab habente facultatem absolutione, seu dispensatione. Octavo, nec æger corpore, nec morbo cuius obnoxius, nec insanus, aut mentis minus compos suæ; sed corpore sanus, & integer sit, & interno externe vitio careat, quo ab Ordinibus suscipiendis, aut exhibendo Fratribus ministerio impediatur. Nono, nec qui in alio Monasterio, aut Ordine professionem emisit, nisi petita a proprio Prælato venia, & nostra Generali Congregatione annuente. Monachi vero, qui sua nobis Monasteria, superiorum permisso, tradiderint, si congregationem nostram optaverint, ad annum sunt probandi, quo peracto, rogatis Congregationis Monachorum de more suffragiis, ad professionem admittantur; locum vero post Monachos, quos invenerunt, obtineant. Qui vero Novitius in alio Monasterio, aut Ordine fuerit, non recipiatur, nisi de licentia Abbatis Generalis. VII. Abbas Monasterii antequam Novitium admittat, exploret circa omnia prædicta: & examen fiat in Congregatione Monachorum. Si Abbas Novitium post præmissum examen admisit, deinde vitium in eo deprehenderit, aut impedimentum quodlibet, continuo illum e Monasterio dimittat. Si vero prædictum examen neglexerit, ab Abbate generali graviter erit puniendus. Qui autem Novitium susceperit, sciens impedimentum aliquod ex prædictis obflare, ex gradu suo excidat qui id ausus fuerit sine mora, nec ad ullum deinceps in Religione gradum idoneus dignusve censetur ipse, & omnes Monachi, qui in Congregatione una cum illo interfuerint, ad triennium: quo expleto, a Congregatione Hegumenorum restitutionem obtineant. Novitius vero cum in modum receptus si necdum professionem emisit, e Monasterio expellatur: si autem professus fuerit, res ad Congregationem Hegumenorum devoluta censetur, quæ cum Rmo Dño Patriarcha, aut legitimo Superiore causam definit. VIII. Debet insuper Abbas de Novitii ætate, indole, scientia, valetudine, causa vocationis ad statum religiosum, & ceteris hujusmodi cognoscere: idque fiat in Congregatione Monachorum. IX. Postquam ergo Abbas cum Monachorum Congregatione admissionem Novitii probavit, tum vero locum a Fratribus separatim illi assignabit, ibique ad octo saltem dies citra habitus mutationem maneat, atque interea Regulas Ordinis, Statuta, & Consuetudines examinet. Et primum Novitius generalem peccatorum confessionem apud Sacerdotem ad excipiendas sæcularium Confessiones ab Episcopo approbatum obeat, atque sacram Communionem percipiat. Postea convocatis Monachis, sive Matutino, sive Vespertino tempore, Abbas Novitium induat Tyronum habitu juxta Ritus Syriacum. X. In quolibet Monasterio habeatur liber, in quo Abbas describat nomen Novitii, cognomen, patriam, diem, mensam, & annum, quo habitum Novitii suscepit. Similiter in codice annotetur dies, in quo professus est, monasticum habitum suscipiendo. Et prædictus liber in Archivio Monasterii reponatur. XI. Tyrocinianus supputandus erit a die, quo habitum Novitii induerit. Et prior tempore potior sit in gradu. At Sacerdos cum, qui Sacerdos non est, præcedit, & Diaconus non Diaconum. XII. Non liceat Abbati, neque aliis exigere, aut accipere a Novitiiis quidquam pro ipsorum receptione ad pro-

bationem, sed nec pretium vestis ad probationem necessariae. Si vero Novitius sponte quidpiam Monasterio obtulerit, id porro palam, & in publico conventu fiat, cedatque in communem Monasterii usum. XIII. Novitiorum vestes, resque omnes certo in loco reponantur, postquam in codicem singula relata fuerint, ipso Novitio praesente una cum Fratibus; nec ulli liceat inconsulto domino quidpiam ex illis sibi usurpare, aut Monasterio applicare: sed nec ipse Novitius de rebus suis disponere valeat, probatione durante, aut alteri eorum usum cedere, absque Abbatis consensu. Si Novitius ad saeculum redierit, res suas auferre non prohibetur: illas tamen repetere non poterit, quas sponte, & expresse Monasterio donaverit, aut si professio sequuta fuerit. XIV. Novitius ante professionem quovis etiam brevissimo temporis spatio potest de rebus & bonis suis pro arbitrio disponere: post factam vero professionem nullum illi remanet in ea dominium, nec item Abbati, sed illud ad Ordinem statim transire censetur. XV. Currente probationis tempore, ter de Novitio Fratrum suffragia rogentur: & primum quidem expletis Tyrociniis sex mensibus: iterum vero post nonum mensem: postremo post duodecimum, hoc est elapso probationis anno. Si in postrema Congregatione fuerit approbatus, habitum suscipiat, quamvis in geminis prioribus Congregationibus reprobatu fuisset: & e contrario, si in tertia reprobatu fuerit, dimittatur, nec priorum duarum Congregationum ulla ratio habenda erit. XVI. Suffragiis Monachorum approbatus censetur, qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione, & pro probatione, iterum rogentur, sique adhuc paria fuerint, reprobatu censetur. XVII. Si forte Novitius Tyrociniis tempore in grave crimen publicum, & manifestum prolapsus fuerit, re prius cum Congregatione Monachorum communicata, Abbas illum sine mora ejiciat, ita tamen, ut ejus fama apud saeculares, quoad fieri poterit, consulatur. XVIII. Novitius postquam ad suscipiendum habitum in tertia Congregatione approbatus fuerit, Abbas illi habitum susceptionem ad triduum differat: quo intervallo jubeat eundem de statu suo deliberare; utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra ad saeculum redire. Si evolutu triduo Novitius statuerit Religiosam professionem emittere, & Monachus fieri, ad Ecclesiam adducatur, Fratrum coetu deducente; atque coram Abbate ad Altaris latus affidente genua flectat, duobus saltem Monachis professis praesentibus, & Abbas de ipsius proposito, ac mente illum interroget. Si que habitum petierit, induatur juxta Ritus Syriacum, postquam pronunciaverit hanc Votorum formulam. Ego N. N. promitto, ac voveo Deo Omnipotenti, & Rmo Abbati Generali N. N. ejusque Successoribus, Obedientiam, Castitatem, & paupertatem voluntariam, usque ad mortem, juxta Regulam, & Constitutiones Congregationis nostrae Monasticae. Item promitto, ac voveo, me nullam dignitatem quaesitum, sive in nostra Congregatione, sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam acceptaturum, nisi ad id me coegerit imperium Superioris mei, cui tenor obedire. XIX. Si Novitius Ordinem deseruerit, atque ad saeculum fuerit reversus, seu sponte sua, seu Congregationis Monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente Congregatione Hegumenorum: Si que horum permisso receptus, sponte sua, aut a Congregatione Monachorum dimissus fuerit, nunquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis ejus annua die reditus suppnetur, nec prioris Tyrociniis ulla ratio habeatur. XX. Si Novitius a proposito resisterit, & ad saeculum fuerit reversus, atque ibi ad Sacros Ordines eundem promoveri contigerit, sine Congreg.

permisso recipiendus non est. XXI. Nec Abbas, nec Congregatio Monachorum suffragia ferre potest pro admissione Novitii ad professionem absque Abbatis Generalis consensu vel expresse, vel tacito, quem ille sine legitima causa negare non debet: & nisi expresse, & nominatim negaverit, dare consensum censendus est. XXII. Cum tempus probationis Novitius expleverit, & professus fuerit, Abbas ad Generalem Abbatem de eodem referat. XXIII. Non permittenda est Novitio promotio ad ullum Ordinem Ecclesiasticum, neque Abbati liceat eundem ad Sacram Ordinationem offerre. Qui Novitium ad Sacros Ordines proveyi concesserit, a gradu suo excidat, & Novitius ad habitum susceptionem inhabilis censetur. XXIV. Novitius cum Monachis professis suffragium non ferat, neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur, neque ullam dignitatem in Ordine habeat, dum probatur, sed ministeriis tantum Monasterii addici potest. Probationis quoque tempore Novitius a Monasterio, in quo ad Tyrociniium admittus fuerit, ad aliud Monasterium non transferatur sine justa causa, nec sine consilio Congregationis Monasterii, quo transferendus est, & ex permissione Abbatis Generalis. Sic autem translatu, eum tempus probationis expleverit, pro ejus admissione eorum Monachorum suffragia rogentur ubi moratur. XXV. Novitius habitum gerat ab habitu Monachorum professorum diversum, nec ante professionem habitum illorum induat. XXVI. Sacramenta Pœnitentiae, & Eucharistiae Novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet; neque a Divinorum Mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio Patris spiritualis ab Abbate eidem assignati. Et si qui Sacerdos fuerit, a Sacra Oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi est, ex causa, & consilio Abbate. XXVII. Si contingat Novitium Clericum Missae inservire cum altero Superioris gradus, & loci, sive professus ille sit, sive Novitius, Epitrachelion, hoc est, Clericalem stolum non induat, nisi Clericus ille, qui loco, graduque Superior est, illud pariter induerit. XXVIII. Novitium decet silentium tenere praesentibus Abbate, atque Magistro, neque loqui nisi interpelletur, aut ex justa legitimaque causa: neque cum saeculari, nisi Abbate, & Magistro annuentibus, & alio Monacho praesente. XXIX. Novitius mensae non affideat, nisi iustus ab Abbate, aut seniore inter Fratres. Si contingat ipso sedente praeterire Abbatem, aut Sacerdotem, statim assurgat, & junctis in Crucis modum supra pectus manibus, submissa cervice, oculisque in terram defixis persitet, donec ille pertransierit. Pari submissione, reverentiaque se gerat, Abbas, aut alio Sacerdote ipsum alloquente, nec nisi iustus affideat. XXX. Novitius ab Abbate, aut a Magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat arguentem: nec nisi iustus, pro se verba faciat, aut sibi objecta recellat: nec nisi illo jubente assurgat.

CAP. II.

De Magistro Novitiorum.

I. Magister Novitiorum intelligat rem esse magni momenti sibi commissam: quandoquidem ex prima Novitiorum institutione pendet majori ex parte eorumdem profectus, & spes nostri Ordinis. Curet igitur, ut in dies per studium propriae perfectionis instrumentum aptius ad eos juvandos reddatur. II. Amabilem se praestet: & vitae integritate, ac discretione ita se gerat, ut omnes Novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libere aperiant, & ab eo consolationem, & auxilium in omnibus sperent. III. In domo probationis Monasterio conjuncta, vel in Monasterio ipso (nam locum Novitiorum separatim esse magis expediret), Refectorium quidem sit commune, sed mensa aliqua Novitiis designetur post omnes Professos. IV. Magister Novitiorum

privatas tantum poenitentias suis Novitiis imponere poterit; publicas vero, non nisi consulto Abbate. V. Habeat hic idem Magister Novitiorum potestatem ordinariam a Prælati absolvendi a casibus reservatis Novitios suos, nisi Abbati hæc facultas aliqua de causa restringenda videretur, vel alteri concedenda: sed statutis anni temporibus, saltem bis in anno, extra ordinem Confessarius Novitiis offerendus est. VI. Magistrum Novitiorum versatum esse oportet in lectione librorum spiritualium, ut deceptiones, quæ in spiritali vita accidunt, intelligat. Novitiis vero eos tantum legendos tradet, quos ad eorum profectum conducere judicabit, quique sint orthodoxi, & ab Ecclesia Catholica non reprobati. Semihoræ vero spatium eosdem docebit Orationem mentalem & vocalem, Doctrinam Christianam, & Regulas, atque Statuta nostri Ordinis: præsertim qua ratione accedere debeant ad Sacramenta Confessionis, & Eucharistiæ; & quomodo horis Canonicis, & Sacræ Liturgiæ interesse eos conveniat. Qui autem literas nesciunt, illos statuta preces recitare docebit. VII. Abbat is est, unum ex Sacerdotibus Monasterii, qui sit præ ceteris morum probitate, & doctrina commendatus, Magistrum Novitiorum designare. Hunc autem si negligentem in Novitiis instituentis, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpæ puniat: idque coram Professis, non coram Novitiis fiat. Eum vero ab officio removeere non poterit, nisi Congregatione Monachorum consulto.

CAP. III.

De Professis.

I. Postquam Novitius professionem emisit, aliquandiu, Abbatis arbitrio, sive in ministerio Fratrum, sive in studiis literarum exerceatur, ut appareat, an ad Clericorum ordinem promovendus sit, an vero in Laicorum cœtu manere debeat; nemo enim in nostra Congregatione ante Novitium ad statum Clericorum, sive Laicorum deputatur, sed omnes indifferenter ad quemcumque statum admittuntur: & solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis suæ signa, ab Abbate, consulta Monachorum Congregatione, ad Clericatum, sive ad statum Laicorum designantur. Hac tamen in re conscientia ipsius Abbatis oneratur, ut nimirum, & rationem idoneitatis uniuscujusque habeat, & Monasterii necessitatibus de conveniente numero Sacerdotum, Clericorum, & Laicorum consulat. II. Antequam vero Professus ad statum aliquem determinetur, semper maneat sub custodia, & cura Vicarii Abbatis; & quantum fieri potest, nullum commercium habeat, vel cum Novitiis, vel cum aliis Monachis, nisi cum paribus, & æqualibus suis, aut cum iis, qui in eodem ministerio, aut studiis iisdem versantur. III. Quamquam autem aliquis ab Abbate ad statum Clericorum deputatus sit, & Ordinem etiam aliquem Ecclesiasticum acceperit, intelligat tamen, ad ulteriorem gradum sibi aditum nequaquam parere, nisi illum bonis moribus, & comparata ex studiis scientia promeruerit. Abbatis igitur, & Congregationis Monachorum arbitrio relinquitur, ut ipsum ab ulteriore Ordine accipiendo, ad tempus, vel etiam perpetuo arceant: idque potissimum de Ordinibus infra Diaconatum intelligendum est: nam qui servatis servandis ad Diaconatum promotus est, is a Sacerdotio accipiendo nisi urgentissima de causa, nequaquam removeatur. IV. Pari ratione qui dia in ministerio Laicorum deservit, si idoneus postea repertus fuerit, potest ab Abbate, & Monachorum Congregatione ad Ordines etiam majores promoveri; dummodo tamen, postquam ab Abbate ad ministerium laicale additus est, nec literas didicerit, nec libros legit, nisi ipso consulto.

CAP. IV.

De Clericis studentibus, & Magistris.

I. Nemo ad ordinem Ecclesiasticum promoveatur, nisi ætate in Sacris Conciliis præscripta, aut dispensatione a legitimo Superiore obtenta, & de licentia Congregationis Monachorum, atque Abbatis, qui ordinandum cum literis testimonialibus ad Episcopum loci, aut ad Reverendissimum Dominum Patriarcham mittere debet, tenoris sequentis.

Reverendissime, & Religiosissime Domine Episcopo Civitatis N. aut, Beatus Patriarcha noster Domine N. Nos Abbas, & Monachi Ordinis S. Antonii Congregationis S. Ista Monasterii N. testamur Reverendum Patrem N. Monachum profectum nostri Ordinis in legitima ætate constitutum, vel dispensationem ætatis hic annexam habentem & sufficienti doctrina, bonisque moribus præditum, nulloque impedimento irretitum, dignum esse, qui Ordinem N. a Reverendissima Dominatione tua, vel, a Beatitudine tua, accipiat. Quamobrem has ei literas patentes dedimus sigillo Monasterii nostri munitas, & subscriptione nostri Abbatis firmatas, die N. mense N. anno N. Loco Sigilli N. Abbas Monasterii N. II. In libro Monasterii adnotabitur nomen Ordinatis, & Episcopi Ordinantis, & dies, mensis, & annus, III. Si quis ex Professis permiserit se ordinari absque licentia Abbatis, & Congregationis Monachorum, negotium ejus ad Abbatem Generalem deteratur, qui illum ab exercitio Ordinis suspendat, aliisque poenis plectat. IV. In quolibet Monasterio clericis ab Abbate magister deputetur, qui eos doceat, & ipsi literas diligenter excolant, quarum ope Choro deservire valeant, & Sacerdoti onera digne ferre, ejusque munera pro dignitate exequi. V. In qualibet Provincia, si fieri potest, unum ex Monasteriis frequentioribus ab Abbate Generali ad excolenda studia designetur, in quo præter Magistrum Grammaticæ, sint etiam alii duo Magistri, alter Dialecticæ, & Philosophiæ, & alter Theologiæ, vel saltem unus Magister post peractam Grammaticæ, Dialecticæ, & Philosophiæ curriculum, Sacram Theologiam exponat, & Dogmaticam præsertim, atque Moralem, juxta methodum ab eodem Abbate Generali præscribendam. Præterea constituatur Præfectus studiorum, cujus cura esse debet, ut tum a Scholaribus, tum ab horum Magistris statutis orō & regula studiorum servetur: idemque prærit omnibus actibus literariis, & examinationibus Scholarium. Esti autem ad Abbatem Generalem spectat, tam Præfectum studiorum, quam Magistros prædictos deputare; in mortis tamen aut infirmitatis alicujus eorum casu, Congregatio Monachorum una cum Abbate illius Monasterii, alium in ejus locum subrogare poterit, donec Abbas Generalis consulatur, cujus erit spatium etiam annorum assignare, quo Grammaticæ, Philosophiæ & Sacræ Theologiæ studium perficiatur: distributionem quoque temporis, tam matutini, quam pomeridiani, & vacationes per hebdomadas, & annum; ita tamen, ut neque horarum Canonicarum, Sacræ Liturgiæ tempora, aliaque monastica exercitia a communi Regula, & Constitutionibus præscripta perturbentur, neque vires studentium, aut Magistrorum opprimantur. VI. Quolibet mense disputatio publica fiat, & bis in anno examen. Diebus autem Dominicis habeantur collationes, vel de Sacra Scriptura, vel de Casibus Conscientiæ, aut controversiis in Oriente vigentibus adversus Schismaticos, Hæreticos, & Infideles, juxta directionem Præfectorum studiorum. VII. Syriacam, & Arabicam linguam probe callere curabunt, ut Sacras Scripturas, & Patres, Doctoresque legere, atque interpretari valeant. VIII. Omnia ad studium necessaria subsidia

ab Abbate studentibus procurentur. Studentes vero curent, Primo, ut animi puritatem, & rectam in studiis intentionem habeant. Secundo, ut fervor studiorum non extinguat, aut minuat amorem solidarum virtutum. Tertio, ut iis facultatibus operam dent, eosque audiant Magistros, quos Abbas destinabit. Quarto, ut horas studio tam communi, quam privato attributas diligenter observent. Quinto, ut si Magistros studiorum causa convenire debent, horam certam ab Abbate destinatam habeant, extra quam illorum cellas sine peculiari facultate non adeant. IX. In nostra Congregatione nullus gradus, aut prerogativa Magistris, aliusve debetur; sed solum Abbati Generali, Hegumenis, & Abbatibus Provinciarum, atque Monasteriorum, donec in ea dignitate fuerint: postea Sacerdotibus profectis, juxta tempus professionis: deinde Clericis item profectis: ac postremo Laicis. Abbas tamen Generalis curabit pro laborum, & meritorum ratione tam Magistros, quam alios quoscumque Sacerdotes Monachos remunerari, eos vel Monasteriis praeficiendo, vel ab oneribus, quae junioribus imponi solent, eximendo. X. Nemo ex Monachis librum aliquem, aut tractatum, aut orationem, sive concionem scribat, nisi consulto Abbate, qui opus per se legat, aut alicui ex Magistris legendum committat. Illud autem in publicum prodire, aut typis imprimi non licebit, nisi prius ab Abbate Generali, & Episcopo, aut Rño Domino Patriarcha probatum fuerit.

C A P. V.

De Sacerdotibus.

I. Quae de disciplina religiosa, & instituto nostro servanda omnibus proposita sunt, ea Sacerdotes pro ratione sui gradus sibi praecipue dicta existiment, & observent. II. Divinum officium niantur attente, devote, & opportuno tempore recitare, & ad Chorum cum ceteris convenire statutis horis. Ceremonias Sacrae Liturgiae, aliarumque Ecclesiasticarum functionum accurate discant, & observent, sintque haec re uniformes, Patriarchalem Ecclesiam sibi tanquam normam proponentes. Cantus etiam Ecclesiasticos calleant. Sic demum in Liturgia, divinisque Officiis celebrandis pronuntiationem, cantum, & quamcumque aliam exteriorem actionem moderentur, ut non minus aliorum aedificationi, quam propriae devotioni serviant. III. Curam Animarum nemo ex nostris suscipiat, neque in iis, quae Parochorum, aut Episcoporum juris sunt, se immisceat. Si quando autem ab Episcopo, aut Reverendissimo Domino Patriarcha jussus fuerit Abbas Monasterii, ut ipse, vel aliquis Monachorum in Monasterio, aut in vicinis seu remotis locis populum doceat, vel Confessiones audiat, aut alia quaecumque Sacramenta administret, ab eo facultatem in scriptis habere curet. IV. Nemo ad Confessiones nostrorum audiendas accedat, nisi ab Abbate deputatus, qui simul intelligat, quam facultatem ad hoc munus habeat. Saecularium vero nemo Confessiones audiat, nisi obtenta Episcopi licentia. Perspectos autem unusquisque habeat casus reservatos tum Rño Domino Patriarchae, & Episcopo, tum Abbati Generali. V. In casibus conscientiae, iisque praesertim, qui ad censuras, restitutiones, & casus reservatos pertinent, se se diligenter exerceant, earumque rerum compendia & brevem interrogandi methodam, & contra singulorum peccatorum species remedia salutaria, & sacris praesertim Canonibus, comparare studeant: collationesque de praedictis inter se diebus festis habeant. VI. Confessarii ita audiant poenitentes, ut mutuum aspectum fugiant. Quod si locus non erit hujusmodi, ut tabula Confessarium a Poenitente dividat, manu interposita inter faciem propriam, & Poenitentem, qui ad latus genua flectere debet, id praestabit. In audiendis

vero feminarum confessionibus, severos potius, quam familiares se exhibeat, ita tamen, ut paterna quaedam, & spiritalis gravitas in eis luceat. Nemini autem petere, aut accipere quidquam liceat, sive ab iis, quorum confessiones audiverint, sive ab aliis, quod in pauperes distribuatur, vel alteri satisfactionis nomine restituatur, in seio & inconsulto Abbate. VII. Qui vocantur ad eos juvandos, qui morti vicini sunt, ea in promptu habeant, quae eo tempore ad salutem animarum usui esse possint. Caveant autem, ne quem sermonem de loco sepulturae in Coemeterio Monasterii eligent, aut de haereditate, vel elemosyna Monachis relinquenda infirmo injiciant. VIII. Nemo ex nostris ad ullam Archiprestbyteri, Periodeute, aut Chorepiscopi dignitatem se promoveri sinat sed sacro Presbyteratus Ordine contenti sint omnes etiam Abbates. Si vero Rñus Dominus Patriarcha voluerit Abbates benedicere, eam benedictionem recipere poterunt.

C A P. VI.

De Monachis Laicis.

I. Intelligent omnes primarium vocationis Monasticae finem esse inservire Divinae Majestati, & propriam salutem procurare, illudque ministerium obire, quod ex obedientia sibi commissum fuerit. Contenti ergo statu laicali, ad quem ipsos Abbas, & Monachorum Congregatio destinaverit, & in praescripto sibi ministerio sic vitam omnem exigant, ut sibi persuadeat se in ea re obsequium praestare Creatori, ob cujus amorem schema monasticum induerunt. II. Qui Syriace legere, & canere norunt, divina Officia in Choro statim horis cum ceteris persolvant. Qui vero Arabice tantum, horas diurnas, & nocturnas ad usum laicorum compositas legant. Qui autem legere nesciunt, certum precum, & Psalmorum numerum ab Abbate sibi praescriptum ad singulas horas memoriter recitare discant. Qua in re ministerii uniuscujusque ratio habebitur, ac praesertim eorum qui in laboriosis exercitationibus occupantur, quique vel prima luce Monasterio ad opus egrediuntur, vel usque ad vesperam regredi nequeunt: his enim horarum loco certas preces Abbas constituet privatim recitandas. Omnes tamen, qui legitima causa impediti non sunt, quotidie divinae Liturgiae interfint. III. Postquam sui officii ministerii satisfecerint, si quid vacui temporis super fuerit, id totum in alias exercitationes spirituales, aut corporales impendant: ejusque rei causa Abbatem adhibent, ut ipsis voluntatem exquirant. IV. Curent peculiari studio, erga omnes Clericos, & praecipue in sacris Ordinibus existentem, respectum, humilitatemque exhibere, idque magis erga Sacerdotalem Ordinem, sciuntque, quod etiam si professi sint, in sacris tamen functionibus cedere debent Clericis etiam Novitiis Ecclesiastico habitu indutis. V. Quia tamen Patres nostri statu laicali, vel minoribus Ordinibus, aut Diaconatu tantum contenti, Deo servisse, Fratribusque praefuisse noscuntur; ideo Monachos Laicos, vel Clericos, aut Diaconos scientia sufficienti praeditos, & regimini idoneos, non omnino ab officiis etiam insignibus excludimus, sed posse eos tam ab Abbate Generali, & Congregatione Hegumenorum, quam ab Abbate, & Congregatione Monachorum, atque etiam a Congregatione Generali eligi in Hegumenos, Oeconomos, Procuratores, & Consultores, & ad alias similes dignitates promoveri declaramus; hac tamen salva conditione, ut nunquam in Abbate Generale, aut Abbate Provinciae, sive Monasterii, qui Sacerdotes esse debent, eligantur. Qui autem eo, quem diximus, modo electus fuerit Hegumenus, intelligat sibi primum post Sacerdotes locum convenire extra Congregationes, in Congregationibus vero post Hegumenos Sacerdotes, & ante omnes alios etiam Sacerdotes. VI. Caveant

Monachi laici, ne quid sibi capiant, aut aliis dent, commodent, mittant, aut quidquam hujusmodi faciant absque expressa licentia Abbatis, aut ejus, qui operi præsit. VII. Librum nullum retinere, aut legere iis licebit sine Abbatis licentia, cujus prudentiæ erit eos illis legendos assignare, qui magis ad spirituales ipsorum profectum expedire videbuntur.

CAP. VII.

De ordine domestico, & de honestate extra Monasterium servanda.

I. In unoquoque Monasterio distributio horarum in tabella describatur, & in loco patente ponatur, in qua secundum anni tempora diligenter notentur horæ Chori, idest Vesperarum, Completorii, Nocturni, Matutini cum Tertia, & Sextæ atque Nonæ; item Hora Liturgiarum privatarum, & solemniæ. Item hora prandii, & cœnæ: denique hora operis manuum, seu ministeriorum, aut studii, & hora, qua Fratres cubitum eunt, usque ad signum, quo excitantur. II. Ab Abbate constituitur Monachus, sive Vicarius, sive alius quicumque, cujus officium erit tempore Orationi, & reliquis exercitiis assignato observare, num omnes iis vacent: item observare omnia, quæ ad honestatem, & decentiam externam, pertinent, Ecclesiam, & Monasterium in locis publicis perlustrando, & si quid inconveniens deprehenderit, ad Abbatem referat. III. Ad mentam habeatur lectio. Silentium autem nunquam ab Abbate dispensetur. Si quem vero extraneum Ecclesiasticum, aut secularem contigerit ad Monasterium divertere, ipse Abbas solus, vel adhibito aliquo alio Monacho, pro illius viri dignitate, poterit simul cum illo cibum sumere, idque si fieri poterit, extra Refectorium: alioquin vel ante, vel postquam Monachi in Refectorio cibum sumpserint. IV. Cum Monachus de Monasterio exire non debeat, nisi socio adhibito, quem sibi Abbas assignaverit, advertat Abbas, ut sic socios accommodet, ne sociis graves sint, aut molesti, neque nimis familiaris, aut suspecti. V. Nisi necessitas coegerit (quæ tamen ab Abbate erit cognoscenda, & probanda) Monachi, ad ministeria, sive ad studium intra Monasterium additi, de Monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomada, & cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis: idque ita ab Abbate per turnum distribuat, ut & disciplina Regularis in Monasterio nihil detrimenti capiat, & omnibus per hebdomadam Monachis facultas exeundi e Monasterio æqualiter detur. Diebus autem Dominicis, & festis majoribus nemo posse veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius Divinis Officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio, quod a Divinis Officiis vacuum est. VI. E Monasterio egressi, honestatem & modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant: loca remotiora, & Ecclesias minus frequentes adeant: personas, vias, ædes, officinas suspectas, aut infames divitent: cum secularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta Monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a Monastica disciplina relaxentur: multoque magis a familiarum colloquio ablineant, neque eas invitant, aut ad illas scribant, nisi in magna necessitate, aut cum spe magni profectus spiritualis, & consulto expressæ Abbate. VII. Non permittat Abbas, ut Monachi munuscula offerant Magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocumque modo ambiant: præsertim si deprehenderit eos hac via ad Ecclesiasticam Dignitatem, vel in Religionis gradum prorere. Si quem vero hujus ambitus reum invenerit, graviter puniat, & ad Abbatem Generalem deferat. Idem de Abbate dicendum, si præter consuetas, & necessarias Magnatum visitationes, munerumque obla-

tionis, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse Magnatum amicitias plus æquo captare deprehensus fuerit.

CAP. VIII.

De fundatione Monasteriorum: & receptione Hospitum: deque vitanda Monachorum vagatione.

I. Nullum Monasterium, nisi accedente consensu, & benedictione Episcopi, & Reverendissimi Domini Patriarchæ, & de licentia Abbatis Generalis, atque Hegumenorum Nobis a fundatoribus, aut patronis oblatum, accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero Abbas, sive propria, sive Congregationis etiam Monachorum auctoritate id fecerit, pœnæ gravioris culpæ subiaceat in Religione, si licentia tantum Abbatis Generalis, & Hegumenorum defuerit, & puniatur etiam ab Episcopo, & Reverendissimo Domino Patriarcha, si absque horum consensu id factum fuerit: Omnesque Monachi Abbati consentientes, eidem pœnæ subiaceant, & actus monastici ibidem facti, ut Novitorum admissio, ac professio, irriti, & inanes declarantur. II. Illud vero solum Monasterium fundare, vel accipere ut supra, nobis licet, in quo monastica disciplina observari possit, sufficiens Monachorum numerus ali: idque vel ex annuis redditibus Monasterio legatis, vel ex terræ fundo, de quo ex labore manuum vivere possunt. III. Omne Monasterium, quod Monachi nostræ Congregationis inhabitant, honesta clausura muniatur. Sic autem sit clausum, ut mulieribus cujuscunque dignitatis, aut Ordinis nulla ratione pateat. IV. Extra ipsius Monasterii clausuram, vel in loco intra Monasterium ad id destinato, Hospitium erigatur, in quo Hospites ad nos divertentes accipi possint: Et mulieres quidem in loco valde remoto, ac prorsus separato a viris, & a Monasterio. Neque Abbas, neque Congregatio Monachorum potest alicui vel Ecclesiastico, vel Seculari Cellam in ipso Monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in Hospitio locus omnino defuerit, aut personæ accipiendæ minime convenerit, ut cum Episcopus, aut Ritus Dominus Patriarcha ad nos divertit. V. Nulli Abbati, aut Oeconomo licebit Monasterium ære alieno gravare absque inevitabili necessitate: nec vendere, aut commutare, vel quovis modo alienare possessiones, fundos, aut annuos census Monasterio donatos, aut acquisitos, sub pœna depositionis ab Officio, & inhabilitationis tam Abbatis, quam Oeconomi, & Monachorum, si assensum ad hoc præbuerint: nisi obtenta prius facultate ab iis, ad quos spectat, & consensu Abbatis Generalis. VI. Pecuniæ exactæ de redditibus Monasterii, aut a benefactoribus Monasterio donatæ, non retineantur in manu cujuscunque, sed in arca statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit pœnes Abbatem, & altera pœnes Oeconomum. Item instrumenta fundorum Monasterii, vel rerum donatarum, Testamentorum clausulæ, aut alia quæcunque documenta ad res temporales Monasterii spectantia, in publica forma redacta, in Arca vel in Archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra. VII. Quæcunque Monacho professio donatur, sive ex hæreditate proveniunt, tam mobilia, quam immobilia, omnia Monasterio statim, & sine dilatione applicentur: usus tamen aliquarum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentia Abbatis, ita tamen, ut ex eo usua paupertas religiosa non laedatur, neque murmuratio, aut æmulatio in ceteris Fratribus oriatur. VIII. Inventarium bonorum tam mobilium, quam immobilium in omnibus Monasteriis fideliter, & accurate descriptum in Archivio conservetur, & unum illius exemplar ad Abbatem Generalem mittatur. Item habeatur

Inventarium onerum sive obligationum erga Fundatores, & Benefactores, tam Vivos, quam Defunctos, quibus Abbas satisfieri diligenter curet. IX. Monasteria nostra ita sint invicem conjuncta, ut Monachi possint, Abbatis Generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, & ubicumque is voluerit, ad tempus, vel perpetuo collocari. Ejus tamen prudentiæ erit, ut non temere Monachos sic transferat, sed habita ratione necessitatis Monachorum, & Monasteriorum, & consultis prius, si fieri poterit, aut expedire judicaverit, Abbatibus, qui debent ipsum de flatu suorum Monachorum, ac Monasteriorum certiores facere. Bona vero mobilia, aut immobilia unius Monasterii ad alterum nequaquam transferantur; maxime si a Fundatoribus ea fuerint certo loco assignata: sed quæ Monachorum labore, vel ex hereditate Consanguineorum, aut donatione amicorum cuiquam eorum facta, ad Monasterii reditus accesserint, iis poterit Abbas Generalis necessitatibus Monasteriorum indigentium prudenter subvenire; sic tamen, ut Abbates occasionem inde non arripiant, Monasteria sua negligenter administrandi. X. Si Abbas experimento compererit, quemquam suorum Monachorum, vel Cœli inclementiam ferre non posse, vel alta quacunquæ de causa communitati expedire, ut inde discedat, & ad aliud Monasterium proficiatur; de consilio Congregationis Monachorum Abbatem Generalem admoveat, qui illum pro sua prudentia ad aliud Monasterium migrare jubebit. Si vero in longinqua regione fuerint, ita ut Abbas Generalis consuli tempore opportuno nequeat; tunc Abbas de consensu Congregationis Monachorum mittere poterit Monachum cum literis ad Abbatem Generalem, qui illum in quodcumque voluerit Monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob pravos mores dimissus fuerit Monachus, omnia quæ ad iter necessaria erunt, magna charitatis significatione subministrantur ab eo Monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum, & utilitatem alterius Monasterii mittitur; illius sumptibus & expensis mittetur. Caveant tamen frequentes Monachorum translationes, ne Monasterii oneris sint; nec illas sine necessitate fieri permittant. XI. Quemadmodum nulli Monachorum licet recedere de Monasterio, in quo per Abbatem Generalem collocatus est, ita nulli Abbatum fas erit advententem Monachum recipere, nisi licentia proprii Abbatis Generalis in scriptis obtenta: alioquin tam qui recipit, quam qui recipitur, poenam Monachorum vagorum subeant, arbitrio Abbatis Generalis. Si quis vero Monachus a proprio Abbate, vel a Fratibus ejus Monasterii, in quo versatur, se injuriam, aut persecutionem pati affirmaverit, volueritque Abbatem Generalem adire; non idcirco ei licebit inconsulto eodem Abbate Generali, aut saltem Abbate, & Congregatione Monachorum sui Monasterii annuente, e Monasterio proficisci; sed debet ad ipsum Abbatem Generalem scribere, & licentiam ab illo primum obtinere: alias ab eodem Abbate Generali tanquam vagus puniatur. XII. Nullus, etiam si Abbas fuerit, possit ire extra suam Provinciam quocumque titulo, vel pretextu, neque ad parentes, consanguineos, vel affines; neque ullam peregrinationem etiam sacram suscipere, absque speciali licentia Abbatis Generalis: neque ex uno Monasterio ad aliud se transferre etiam pro rebus proprii Monasterii absque consensu Congregationis Monachorum; nisi Monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud, & redire ad proprium Monasterium valeat. Si quis Abbas huic constitutioni contraverit, ab Abbate Generali puniatur. Ceteri vero Monachi non Abbates, qui sine licentia Abbatum suorum de uno Monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in Monasterio includatur arbitrio Abbatis,

qui jejunium insuper illis ad tempus præscribat. XIII. Nulli tam Monachorum, quam Abbatum licebit ostium, aut per pagos, sive per Ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgens fuerit aliquid petendum ab aliqua persona, id fiat Religiose, & modestè per Monachos ab Abbate designatos. Si vero per pagos, vel civitates propter gravem Monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat, nisi licentia ab Episcopo, & Rmo Domino Patriarcha in scriptis habenda.

CAP. IX.

De subjectione erga Prælatos.

I. Cum noster Ordo in medio Nationum Hæreticarum, & Infidelium versetur, atque ab Universalis Ecclesiæ Capite marium terrarumque spatiis disjunctus sit; diligentissime curent Abbates Generalis, Hegumeni, & Abbates Monasteriorum, atque Provinciarum, eorumque Vicarii, ne aut ex locorum distantia, aut proximarum Gentium consuetudine charitas, atque devotio Monachorum erga S. Petri Apostolorum Principis Cathedralam, & Romanos Pontifices quoquo modo refrigescat; quin sedulo fatagant, ut omnes Monachi intelligant obedientiam, & obsequium erga Sedem Apostolicam Romanam esse velut nostræ Religionis fundamentum, & characterem, quo a ceteris Orientis Nationibus Syrii Romanicæ se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc majorum nostrorum depositum custodire summopere nitantur, & omni ope contendunt, ut tum opere tales se esse palam & publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui, & Beneficiorum ab Ecclesia Romana acceptorum haudquaquam immores sunt. Et quoniam Divino mandato jubemur proximi etiam nostri salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum Patrum, ac præsertim Monachorum S. Maronis, qui pro Catholica Religione strenue decertarunt, vestigiis inherendo, occasiones captare ad Orthodoxæ Fidei propagationem, & ad profectum nationum ab Ecclesia Catholica dissidentium, inter quas versantur: neve earundem desperent, aut negligant conversionem; sed cum omni charitate & patientia, Divino adjutorio freti, procurare illam opportune, impetunt, arguendo, increpando, obsecrando nitantur. II. Honorent quoque post Summos Romanos Pontifices matrem suam Antiochenam Ecclesiam, & Rmum Dominum Patriarcham toti Nationi, Ordine nostro ab eadem Romana Ecclesia præpositum, cui tanquam Patri, peculiaris affectu & devotione addicti sint, ejusque decretis, & constitutionibus omnibus quæ Fidei Catholicæ, aut Romanis Pontificibus non adversantur, pareant, & obtemperent. Nomen quoque ejus post Romanum Pontificem, tam in sacra Liturgia, quam in Divinis Officiis de more commorent. In rebus dubiis & gravibus, quæ Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam Congregatio Generalis fiat, ejus benedictio ab Abbate Generali petatur; postquam facta est, electi Abbas Generalis, & Hegumeni ipsum adeant, benedictionem accepturi. Si opera nostra in rebus Ecclesiasticis, ad Sedem Patriarchalem Antiochenam spectantibus, uti voluerit, paratos se exhibeant. Nullum cum ipso, aut reliquis Prælatibus dissidium habeant, neque rebus ad ejus, sive Prælatorum auctoritatem pertinentibus se immisceant; sed meminerint se illius, & Prælatorum, in quorum Diocesisibus versantur, obsequiosissimos filios esse. Si quis huic Regulæ quoquo modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur. Post Rmum Patriarcham, Episcopo loci debent honorem, & obsequium deferant, ejus quoque nomen in sacris Diptychis recitantes. Sacramenta exteris non administrant, neque concionem ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut nullum ministerium sacrum

publicum obeant ad populum, sine expressa ejus licentia. IV. Episcopos, Chorepiscopos, Archipresbyteros, & Parochos, omnesque tam Rⁿⁱ Domini Patriarchæ, quam Episcopi Ordinarii Ecclesiasticos Ministros, quo par est honore, profectantur. In eorum officiis se ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum secularibus, vel erga seculares exercent, nisi jussu Episcopi, & beneplacito Parochorum. Curam animarum perpetuam Monachi ne gerant, neque etiam ad tempus Civitatis, sine licentia Rⁿⁱ Domini Patriarchæ, & Episcopi Ordinarii: in pagis vero, ac præsertim in locis Monasterio contiguis, possunt, si Episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam, vel defectum Parochorum, Sacramenta necessaria ministrando, concionando, & catecheses faciendo. V. Quomodo autem Monachi cum Principibus, & Potestatibus sæculi se gerere debeant, monet Apostolus, inquit: *Omnia anima Potestatibus submissioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam; nec tantum bonis, & modestis, sed etiam dyabolis.* Reddere autem jubemur omnibus debita, cui tributum, tributum: cui velligal, velligal: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem. Si quem igitur Principum secularium contigerit ad nostra Monasteria divertere, maxime si Fidelis fuerit, omni honore illum prosequantur. In negotiis tamen Maguatum nequaquam se ingerant: *Nemo enim militans Deo, implicat se negotiis secularibus:* neque eorum aulas frequentent, aut amicitias ambiant; multoque minus eorum opera, aut patrocinio adversus Ecclesiasticas Potestates utantur: Si quid vero cum illis circa bona temporalia Monasteriorum agendum, aut transigendum erit, id ab Abbate, aut Oeconomo sic fiat, ut Religiose humilitatis nunquam obliviscatur. Curent denique, quantum fieri poterit, ut Monasteriorum fundi, possessionesque a tributis, & velligalibus immunes sint.

CAP. X.

De iis, quæ observari debent in exigenda ob Abbatibus, & reddenda a Monachis ratione conscientie.

I. Cum hujus Regulæ finis sit spirituale auxilium Monachorum, Abbas summopere caveat, ne vitio suo eadem Fratibus gravis, & intoleranda fiat; atque ab ejus observatione paulatim avertantur, cum magno suarum animarum, atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu se Patrem exhibeat, adeo ut Monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere assuecat. II. Non est cogendus Monachus, ut conscientiam suam Abbati aperiat in iis rebus, de quibus confessus est, aut confiteri debet apud Sacerdotem. Omnia autem, quæ Abbati in hac materia revelantur, intelligat ea sibi sub secreto naturali dicta; quod tamen de iis dumtaxat intelligendum est, quæ quis de se ipso, suisque defectibus, aut tentationibus Abbati aperit: quæ enim de aliis Monachis denunciat, ea sub secretum non cadunt, nisi quoad personam denunciantis. III. Hoc secretum Abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitia inde habita, quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero hujus secreti fidem quovis modo fregisse convictus fuerit, denunciatur Abbati Generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc Abbas, vel Præfectus rerum spiritualium sataget, ut Fratres intelligant poenas impositas fractioni prædicti sigilli, ut inde metum omnem deponant, & ad usum hujus praxis promptiores reddantur. IV. In domesticis exhortationibus ab Abbate inculcetur tam sanctus, & laudabilis mos a SS. Patribus nostris inductus, & Alumnis suis maxime commendatus. Item ejus necessitas, & utilitas, non solum ad privatam, sed etiam ad commune bonum spirituale ostendatur. V. Unusquisque igitur magna

cum puritate sub sigillo secreti naturalis, aut quacumque ratione ei placuerit, totam animam suam Abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos præsertim, quibus magis gravatur. Quos vero in Fratibus suis deprehenderit defectus, eidem Abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit. VI. Capita autem, quibus conscientie propriæ ratio reddenda erit, hæc fere sunt: ex quibus cum ea retulerit, quæ ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab Abbate, ut seipsum interrogando juvet, ac supplicat, si quid esse judicet, quod ad majorem ipsius Monachi præfectum opportunum esse videatur. Primo, an vivat contentus juxta suam vocationem, & quomodo se habeat circa vota substantialia Religionis. Secundo, an sentiat aliquas animi perturbationes, molestias, & de facilitate, seu difficultate; & modo eis resistendi; & ad quos affectus vel peccata sit magis propensus, & incitatus, & quomodo observet quæ ex Constitutionibus, & Regulis tum communibus, tum Officii sui ad ipsum pertinent. Tertio, quomodo rebus spiritualibus sit affectus: quarum virtutum studio præcipue intentus quantum temporis orationi tribuat, & num vocali, an potius mentali juvetur. Num in exercitiis rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contra, desolationem, & vagationem mentis patiat. De fructu, quem ex Sacra Communionem, & Confessione, & aliis exercitiis spiritualibus percipiat. De mortificationibus, poenitentis, & aliis, quæ faciunt ad spiritum profectum, & in specie de præparatione ad injurias, & alia molesta æquo animo ferenda. Quarto, de Fratibus, & quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino; & an alicui sit plus familiaris, quam aliis; an aversionem animi sentiat ab aliquo, & an offensus sit in aliquo, a quopiam, & quomodo sit affectus erga omnes. Quinto, num post ultimam rationem conscientie, quam reddidit, majorem, aut minorem fructum fecerit. VII. Quod Monachus cum Abbate, idem præstare debet Abbas cum aliquo ex Monachis circa rationem conscientie propriæ reddendam.

CAP. XI.

De Renovatione Votorum.

I. Ut firmus monastica disciplina retineatur, Monachi nostri in die festo S. Patris Antonii die 17. mensis Januarii vota solennia quolibet anno renovent hoc modo. II. In Congregatione Monachorum una hebdomada ante festum S. Patris nostri Antonii Abbas moneat omnes Religiosos de futura Votorum renovatione, ut unusquisque se præparet ad Confessionem Sacramentalem in pervigilio festi, vel ipso die faciendam: ubi Communionem Fratrum, ac Liturgia absoluta, congregentur omnes in locum a secularibus separatam, in quo Abbas faciat brevem adhortationem de votis mox renovandis: deinde cantatis Litanis B.V.M., & recitatis secreto Oratione Dominica, & Salutatione Angelica, ipse Abbas flexis genibus coram Altari legat clara voce sequentem formulam. Ego NN. renovo meam professionem monasticam, & promitto Deo Omnipotenti, Beatissimæ Virgini Mariæ, Sancto Patri nostro Antonio, & Reverendiss. meo Abbati Generali N.N. ejusque Successoribus, obedientiam, paupertatem, & castitatem usque ad mortem, juxta Regulam, & Constitutiones nostras. Item promitto me nullam dignitatem sive in Ordine nostro Monastico, sive extra, ambiturum, vel postulaturum per me ipsum, aut per alios, seu acceptaturum, nisi iussu Superiorum. Si sit Abbas Generalis, omittat ea verba, & Reverendiss. meo Abbati Generali, ejusque Successoribus, & eorum loco dicat, & Reverendiss. Abbati Generali pro tempore existentii. Tum surgens Abbas ad latus dexterum Alta-

ris fideat. Mox alii Monachi iuxta antiquitatem suam in professione eandem formam renovationis Votorum ex chartula, sive libro in manibus Abbatis existente, genuflexi ante ipsum Abbatem proferant. Quibus finitis, surgat Abbas, & omnibus aliis genuflexis faciat absolutionem, dicens: Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & condonet peccata vestra, & perducatur vos ad vitam æternam. Respondent: Amen. Abbas: Benedicat vos Omnipotens Deus: Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus. Respondent: Amen.

C A P. XII.

De Monachis infirmis, & decedentibus.

I. Cum Monachus graviter ægrotare cœperit statim confiteatur Abbati, vel Confessario ab eodem deputato, & sacra Communione reficiatur, servata ad hoc hora magis conveniente, antequam cibum capiat, nisi infirmitas nimium urgeret. Nec ultra unum a gravi infirmitate diem Confessio differri poterit, & si fieri potest, etiam Communio: & statim præsentibus duobus, vel tribus Monachis debet infirmus Abbati, vel Oeconomo revelare bona omnia, quorum usum habuit, nec in Inventario descripta sunt. Alioquin si monitus ab Abbate, omnia, quæ supra dicta sunt, facere detrectaverit, atque illum mori contigerit, Ecclesiastica sepultura privetur, & suffragiis divinis. Si vero temporalium bonorum administrationem habuerit, postquam cœperit graviter ægrotare, & maxime si nulla sit spes salutis, Abbas duobus, aut tribus testibus Monachis omnia illius repositoria visitet, & faciat debitum Inventarium. Sique necessitas postulaverit, ejus ministerium alteri tradat, donec infirmus convalescat, vel moriatur. Idem de Abbate infirmo dicendum, sive Abbas Monasterii sit, sive Huguenus, sive etiam Abbas Generalis. Quæcumque autem in cella Monachi post ejus obitum reperta fuerint, Monasterio applicentur. II. Diligens cura infirmorum habeatur, eisque secundum infirmitatis indigentiam, & secundum Medicorum consilium provideatur de omnibus necessariis. Et aliquis religiosus, ac pius Monachus non aliunde occupatus eis specialiter assignetur, qui sciat, possit, & debeat ministrare. Cumque horas Canonicas gravati morbo per se ipsos recitare non possint, tunc, si sustinere possunt, dicantur coram eis ab aliquo. III. In quolibet Monasterio, ubi commode fieri poterit, segregetur locus pro infirmis, etiam cum Oratorio: ubi singulis diebus Missa celebretur, si quis sit infirmus, qui eam audire possit. IV. Item in Ecclesia Monasterii decenter, & honeste conservetur sacrosancta Eucharistia pro Monachis, & familiaribus nostris, in casu necessitatis eis porrigenda. V. Item Oleo benedicto infirmum ungit Abbas, vel ejus Vicarius, juxta Ritus Sacræ Lampadis, sive Extræmæ Unctionis: & habeantur in quolibet Monasterio libri Rituales, tam pro Eucharistia administratione, quam pro Extræmæ Unctione, & pro commendatione Animæ, & Exerutiis. VI. Nullus Monachus permittatur uti scientia Medicinæ tam pro Monachis, quam pro Sæcularibus, nisi dispensationem a legitimis Superioribus habeat, idque sine periculo, & sine mercede, sed ex sola charitate faciat. VII. Abbas Monasterii obitum cujusque Monachi in suo Monasterio decedentis sine dilatione Abbati Generali, & Abbatibus ceterorum Monasteriorum denunciaret per epistolam encyclicam, ut pro mortuo fiant suffragia; nempe in Monasterio, in quo Monachus obierit, fiant exequiæ more solito, & Missa solemnis, & unusquisque Sacerdos dicat ter Pfalterium Orationum Dominicarum, & Salutationum Angelicarum; item dicatur pro eo Missa solemnis in die Quadragesimo obitus, & in Anniversario. In reliquis vero Monasteriis una Missa dicatur a quolibet Sacerdote, & unum Plalte-

rium Orationum Dominicarum, & Salutationum Angelicarum a non Sacerdote. Pro Abbate vero Generali, & unoquoque ex quatuor Hegumenis idem fiat in toto Ordine, quod fit in Monasterio, in quo Monachus moritur; idque intelligendum est de illis etiam, qui aliquando munere Abbatis Generalis, & Hegumenorum functi sunt, etiam si tales non fuerint, cum mortui sunt. Hunc autem Millarum, & Orationum numerum, quem supra expressimus, augere, vel diminuire poterit Congregatio Generalis pro majori, vel minori Monachorum numero. VIII. Audita morte Summi Romani Pontificis, vel Reverendissimi Domini Patriarchæ nostri, fiant exequiæ solemnes in singulis Monasteriis, & unusquisque Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacrosantum Patrum nostrorum, & Ave Maria, quod est integrum Pfalterium precum. Idem fiat pro Episcopo in Monasteriis, quæ in ejus Dioecesi sunt, & pro benefactoribus insignibus in Monasterio, cui benefecerunt. IX. In omnibus Cœmeteriis nostris Monachi a secularibus semoti sepeliantur in habitu, quem gessere, sive Professorum, vel Novitiorum. X. Bis in anno fiat Commemoratio pro omnibus Monachis defunctis nostri Ordinis: bis quoque pro parentibus, affinis, & amicis Monachorum, & pro omnibus, qui in Cœmeteriis nostri Ordinis sepulti sunt, & bis pro benefactoribus, & pro illis, qui literas Fraternitatis Ordinis nostri habuerunt. Semel scilicet mense Novembris, & semel ante initium Jejunii Quadragesimalis. In utraque Commemoracione dicatur in unoquoque Monasterio Missa solemnis, & quilibet Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos Pfalterium precum.

C A P. XIII.

De Eremitis, & Inclusis.

I. Quoniam Patres nostri non modo Cœnobiticam vitam, sed etiam Eremiticam coluere, nobisque tradidere: ideo velligis eorum inhaerentes, decernimus, fas esse unicuique Monacho Professo, post exactum tamen a professione Monastica quinquennium, & petita prius, obtentaque ab Abbate licentia, in Cellam a communi aliorum Monachorum consortio semotam, clausuro tamen unitam, secedere ad tempus, vel in perpetuum prout ipsi Abbati, & Congregationi Monachorum visum fuerit, ubi orationi, & spiritualibus exercitationibus vacet. Et si firmo corpore fuerit agellus ei colendus tradatur, vel illud manuum opus exerceat, quod utile fuerit, & conveniens. Probet autem Abbas spiritum Monachi, antequam illi dictam licentiam concedat, ne quid diabolicæ fraudis in hujusmodi secessu subrepat. II. Minus, quam duo, non sint apud Monasterium Eremitæ: iique in duabus cellis separatis: neque plus, quam tres in totidem cellis. Quod si Monasterium frequens sit, & voluerint plures, quam tres Monachi vitam Eremiticam colere, tunc bini bini Eremitæ separatim ab aliis in sua quisque cella manebunt, & alter alteri eremita ministrabit in rebus spiritualibus, & temporalibus, eadem omnino ratione, quæ a Regula, & Constitutionibus præscribitur Cœnobitis erga Socios. Idque, si ambo, vel unus eorum Sacerdos fuerit: nam sacram Liturgiam, & Sacramenta Confessionis, & Communionis eodem modo in Oratorio privato frequentabunt, quo frequentantur a Monachis in Ecclesia Monasterii. Si vero ambo non Sacerdotes fuerint, id præstare debebant in Ecclesia Monasterii, ad quam pro rebus spiritualibus convenient certis horis, certisque diebus, tum ad cellas suas abibunt. In Festo autem Paschæ Resurrectionis, & in Festo Nativitatis Domini debent omnes Eremitæ tam Sacerdotes, quam non Sacerdotes, ad Ecclesiam Monasterii accedere, ibique Divinum Officium cum Monachis celebrare, & Missam dicere, vel audire: tum si voluerint, poterunt

in communi Refectorio cibum sumere : alioquin peractis Divinis Officiis, & salutato Altare, in cellas suas pergant. III. Curet Abbas Monasterii, quæ circa illos aguntur perfecta habere, & invigilet ne prætextu eremiticæ vitæ otio se dent, aut aliud faciant, quam quod hujusmodi Institutum postulat. Assignet præterea unum ex Monasterio, qui temporibus suis victum, potum, vestitum, & omnia necessaria Inklusis, sive Eremitis subministrat. IV. Semel in anno per decem, aut octo dies tenentur Monachi omnes in cellas suas a communi aliorum consortio secedere, & spiritualibus exercitationibus vacare : idque sive ante Nativitatem Domini, sive ante Dominicam Palmarum. Provideat autem Abbas ut successus hujusmodi inter Monachos sic distribuatur, ut nullum vitæ communi, aut necessarii Monasterii ministerii detrimentum inferatur.

CAP. XIV.
De Monialibus.

I. Monialium curam Odo noster non suscipiat, nisi de consensu Rm̄i Domini Patriarchæ, & Episcopi Diocesani in scriptis habendo; eoque habito, regimen earum ad Abbatem Generalem immediate pertinebit, qui illarum post Reverendiss. D. Patriarcham, & Episcopum Visitator Ordinarius erit, & Governor, & Director, & ad eum spectabit eis providere de Patribus Spiritualibus, seu Confessariis, tam ordinariis, quam extraordinariis : & ipse etiam poterit earum Confessiones per se ipsum audire, si voluerit, & Visitatorem aliquem ex Monachis nostræ Congregationis substituere, si impeditus fuerit. II. Si plura fuerint Monialium Monasteria, nullam ab invicem dependentiam habebunt, nec unius Abbatissæ alteri præesse poterit, sed unumquodque a sua Abbatissa administrabitur, & omnibus Abbatissis præerit Abbas Generalis, ut modo dictum est. Poterunt tamen Moniales ex uno Monasterio in aliud ob urgentem necessitatem transferri, modo ad sit consensus duarum saltem partium Monialium, ad quas transferuntur, & Episcopi illius loci. III. Nulla Virgo a parentibus, aut aliis coacta, vel seducta, recipiatur in Monasterio : nullaque habitu Monialium induatur, absque licentia Abbatis Generalis, & nisi ex consensu seu suffragiis plusquam medietatis Monialium. Habeat autem eas omnes respectivè conditiones, quæ in Novitiis Monachis juxta Constitutiones nostras requiruntur : sitque sexdecim annos nata, cum Novitium incipit, neque annum ætatis quadragesimum quintum excedat. Profiteri autem non poterit ante completum biennium Novitiatum. Si qua vero Novitia in ætate legitima constituta, probationis anno nondum expleto, ob infirmitatem ab hoc sæculo migratura, pro consolatione animæ suæ ad habitum Professarum admitti desideraverit, coram Abbatissa, & Monialibus ab Abbate Generali, vel ex ejus commissione ab aliquo Sacerdote Monacho admitti poterit ad professionem faciendam. IV. Non multiplicentur Novitiæ, vel Moniales ultra numerum earum, quæ ex redditibus propriis Monasterii, vel ex consuetis elemosynis commode possint sustentari. Nihil vero pro earum receptione in Novitiatu vel professione a Monasterio exigatur, excepto vestitu Novitiarum. Et quando vestiendæ erunt habitu Novitiarum, vel habitu Professarum, id fiat in Ecclesia Monasterii coram Abbatissa, & Monialibus in manibus Abbatis Generalis, prævio consensu Episcopi, vel in manibus ipsius Episcopi, monito prius Abbate Generali. V. Vellum consecrationis nulli Monialium detur, nisi ab Episcopo ; idque Virginibus quidem anno ætatis quadragesimo ; Viduis vero anno sexagesimo : nec nisi expletis saltem quinque annis post emissam professionem. Sic autem velata, reliquis non velatis, excepta Abbatissa, præcedant, & veli forma distinguantur. VI. In electione Abbatissæ,

omniumque Officialium, Moniales professæ, quæ duos integros post professionem annos in Monasterio egerunt, suffragia ferant coram Abbate Generali, vel ejus Substituto, & coram eo, cui de jure competit. Et quoad ætatem eligendæ, servetur dispositio juris Canonici : eaque debet esse, quæ annos saltem quinque post emissam professionem in Monasterio laudabiliter vixerit. Reliquæ vero Officiales post exactum a professione biennium, omnium officiorum capaces sunt. VIII. Nulla Abbatissa, vel Officialis ultra triennium in eadem Dignitate, vel Officio manere potest, aut confirmari, nisi a Dignitate, vel Officio per integrum triennium vacaverit, nisi necessitas ad petendam dispensationem a Rm̄o Domino Patriarcha coegerit. Nullaque Monialis succedere poterit in eodem Officio alteri Sorori germanæ ; neque in electionibus Officiorum præter duas Sorores tertiam, vel quartam suffragium habere potest. VII. Moniales omnes vitam communem servent, omni vitio proprietatis pœnitens ablato. Curet proinde Abbatissa, ut omnibus de necessario victu, vestitu, ceterisque æqualiter, & sine ulla distinctione provideatur. IX. Quoad Orationem vocalem, & mentalem, & Sacramenta Confessionis, & Communionis, & quoad Missam audiendam, rationem reddendæ conscientie, silentium, lectionem ad mensam, & ceteras Regulas, sive Constitutiones omnia observentur a Monialibus, quæ Monachis præscripta sunt. Debent enim in Choro temporibus suis horas Canonicas cantare, Abbatissa, seu Vicaria præsentente. Orationi mentali per semihoram in die vacare. Peccata sua Sacerdoti designato semel quavis hebdomada confiteri. Eucharistiam diebus Dominicis, & festis suscipere. Missam quotidie audire. Feria sexta, & quarta post Vespertinum Officium in cellam suam secedentes, manibus in Crucis figuram extensis Psalmum *Miserere* quinque recitare. Non tamen Abbatissæ, sed Sacerdoti Confessario rationem conscientie suæ reddere ; idque satis erit, si semel in hebdomada fiat. Silentium in Ecclesia, in Mensa, & a Completorio ad Tertiam horam diei sequentis diligenter observare. In communi mensa lectionem libri spiritualis recitare. Omnes denique Regulas, & Constitutiones observare, quæ earum sexui, & statui non repugnant. X. Operi quoque manuum assuescant, quod nimirum Monasterio, & Sororibus utile sit. Officia autem pro Monialium viribus Abbatissa, & Sorores in electione Officialium sic distribuant, ut quæ nimium laboriosa sunt, ter, vel quater in anno mutare possint, & debeant : alioquin Abbas Generalis, si quæ oriantur contentiones, vel murmuraciones inter Sorores de gravaminibus Officiorum, auctoritate sua providere poterit, omniaque Officia, præter Abbatissæ solius Dignitatem, mutare. Abbatissam autem neque Sorores omnes, neque Abbas Generalis ante expletum triennium deponere poterit absque Episcopi, aut Rm̄i Domini Patriarchæ licentia. XI. Confessarius Monialium eligatur ab Abbate Generali, qui sit Sacerdos gravis, bonæ famæ, & provectæ ætatis ; nec audeat ingredi earum Monasterium, nisi urgente necessitate, & ob gravem alicujus infirmitatem, & nunquam solus, sed cum socio viro probo, & maturæ ætatis, qui ab ejus latere non recedat, ita ut semper alter ab altero videatur ; nec ingrediatur, nisi cum stola super habitum Monasticum : nec aliquam Monialem visitet, aut alloquatur ; sed ab Abbatissa, vel ejus Vicaria, una cum duabus aliis Monialibus ducatur cum Socio ad cellam ejus, quæ peccata sua confiteri, vel Sacramentum Eucharistie, & Extreme Unctionis recipere debet, Reliquæ Sacramenta a proprio Confessario recipiant in Ecclesia Monasterii : corandumque, ut inducatur receptus mos, ubi necdum inductus est, ut nimirum Moniales ex patente ad hunc dumtaxat finem fenestella communicent, quæ peracta Communione

claudenda erit, clavisque ab Abbatisa custodienda. Consecrantur autem per interpositas crates. Horas vero Canonicas ex choro decantent cratibus munito. XII. Curabit Abbas Generalis, ut quovis triennio Confessarius ordinarius mutetur, & alter in ejus locum succedat. Quolibet autem anno ipsis Monialibus extraordinarius Confessarius quater exhibeatur, qui omnium Confessiones audire possit. XIII. Nisi in Monasterio sint, quæ alias Moniales legere, scribere, & horas Canonicas cantare, docere possint; ipse Confessarius extra ostium Monasterii sedens id præstare poterit, quatuor saltem Monialibus præsentibus. XIV. Etsi curandum sit, ut Moniales extra septa Monasterii nunquam egrediantur; quia tamen id ubique commode obtineri non potest; curent saltem, ut ad possessiones Monasterio contiguas, ad quas pro necessitatibus Monasterii exire coguntur, nisi binæ, ternæ, aut quaternæ, non procedant: nec ullum virum quovis prætextu ibi versari, vagari, aut illinc transire permittant. Idque Abbas Generalis, & Confessarius ab ipso deputatus, qui in loco a Monialibus prorsus separato, & aliquantulum remoto domicilium cum Socio habeat, apud Episcopum, & Rurum Dominum Patriarcham diligenter provideat. Si quid vero in dictis possessionibus, aut etiam intra Monasterium faciendum erit, quod operarum ministerium requirat, id præsentem Confessario cum Socio, & semotis Monialibus fiat. Ad visitandas autem vicinas sæcularium, vel Monachorum Ecclesias, vel quaslibet Ecclesiasticas, aut sæculares personas, e Monasterio exire nullatenus permittantur, nisi parentes sint, vel affines usque ad tertium gradum, quos graviter decumbere contigerit: ad illos enim, si in vicinia habitent, accedere poterunt, modo tamen sint ternæ, vel quaternæ, nec ibi prandant, aut coenent, aut pernoctent. XV. Semel in anno per se ipsum, vel per substitutum Sacerdotem Monachum, Abbas Generalis visitet Monasterium Monialium, & inquirat de observantia Monastica, deque ceteris, quæ ad Moniales, Monasteriumque spectant. Caveat tamen, quoad fieri poterit, ingressum Monasterii; idque nisi urgente causa non faciat; sique fecerit, unum, vel duos Socios secum testes adhibeat. XVI. Nullus ex Monachis, etiamsi Hegumenus, vel Abbas fuerit, præter eos, qui ab Abbate Generali ad regimen spirituale Monialium deputati sunt, poterit ad Monasterium earum accedere, vel Missam in earum Ecclesia audire, aut celebrare, vel illas alloqui, aut ad eas scribere, sive literas, & munera ab iis accipere, sub poena gravis culpæ. Neque Moniales possunt ad quemquam Monachum, præter Abbatem Generalem, & Confessarium actualem literas scribere; aut ad colloquium admittere. Quæcumque in hoc deliquisse deprehensæ fuerint, severe puniantur.

PARS TERTIA.

CAP. I.

De communi Regula Abbatum, & Superiorum.

I. Cum Abbatum, eorumque omnium, qui ad regimen aliquod in nostro Ordine assumuntur, officium sit, commune totius Ordinis bonum procurare, nec vires eorum ad tantum onus ferendum sufficere certum sit, in primis Divinam opem ipsi implorare non desinant; idque potissimum facient, cum necessitas occurrerit. Deinde noverint se ad laborem, & sollicitudinem magis, quam ad honorem assumptos esse; meminerintque se exemplo bonorum operum debere Fratribus præire. Communes itaque Regulas ipsi accurate servant, & particularia in cibo, indumentis, & aliarum rerum usu, quantum fieri potest, devitent. II. Calleant rationes officii sui, & ex frequenti Constitutionum, tam privatarum suarum, quam com-

muniun, aliorumque Officialium sibi subiectorum lectione intelligant, non temere & pro suo arbitrio rem sibi agendam esse, sed ex præscripto Regulæ, Constitutionum, & receptarum consuetudinum regendum Ordinem, Fratresque gubernandos. Quare receptos mores, & a Superioribus, vel decessoribus suis approbatos servant, ac servari faciant; nec mutare, vel abrogare valeant, inconsulta Superioris potestate; ipsi vero nullos, nisi Superiore approbante, introducant. III. Caveant, ne familiaritate, atque indulgentia cum quibusdam alios offendant, aut occasionem offensionis quoquo modo in hac parte præbeant. Neque alienum ab aliquo animum offendant, sed erga omnes æqualiter, & sine personarum acceptione se gerant. IV. Dent operam, ut omnibus Fratribus cum omni sollicitudine invigilent, eosdemque ab iis, quæ nocere possunt domi, & foris defendant, tum præveniendò, tum etiam, si quid mali acciderit, remedium adhibendò, ita ut in omnibus honori & famæ tum Fratrum singulorum, tum Ordinis totius consulatur. V. Efficiant, ut secum, vel cum aliis a se deputatis, de propria conscientia statis temporibus Fratres tractatum habeant; nec spiritualium collationum consuetudinem negligant; sed crebro, & magna cum charitatis significatione alloquantur subditos; eorumque necessitatibus non corporis tantum, sed multo etiam magis animi, paterno affectu prospiciant. Quem vero intelligent gravi aliqua tentatione pulsari, ejus peculiarem curam, non solum per se, sed etiam, si necesse fuerit, per alios gerant, caveantque, ne remedium differendo, difficiliorem morbi curationem faciant. VI. Quamvis in virtute obedientiæ jubere possint, non nisi rarissime, & ex gravi urgente causa id faciant. VII. In correctionibus, & poenitentis injungendis caveant iracundiæ, aut alterius prævæ affectionis speciem: sed personarum dispositionem considerent, ædificationis universalis, & particularis illarum rationem habentes. Nisi autem prudentia rebus particularibus adhibenda aliud dictaverit, in correctionibus procedendum erit hoc ordine, ut qui peccant, primo in charitate quidem, sed eo tamen modo, ut eis confusio, & rubor injiciatur; Tertio, amor ea, quæ timorem incutiant, si opus erit, adjiciatur. De publicis vero defectibus publica debet esse poenitentia. VIII. Sic regimini aliorum, tum spirituali, tum etiam temporali incumbant, ut nihil de virtutum exercitationibus, propriæque salutis cura remittant. Omnia igitur, quæ ad religiosam perfectionem spectant, Monachisque erga Abbates & Superiores exercenda præcipiuntur, ut puta reddendæ conscientiæ ratio, recessus a communi aliorum consortio per aliquot dies, spiritualium meditationum causa, & cetera hujusmodi; ea ab ipsis Abbatibus, & Superioribus faciendâ intelliguntur.

CAP. II.

De regimine, & de ordine, atque præeminentiâ Abbatum.

I. Cum dudum Dei favente gratia ex plurium Monasteriorum Ordinis S. Patris nostri Antonii unione Congregatio nostra in Domino coaluerit, cumque in omni bene constituto hominum cœtu necesse sit esse aliquem, vel etiam plures, qui boni universalis curam gerant: præter eos, qui certis Provinciis, & particularibus Monasteriis præsunt, eligendus est Abbas Generalis, qui hunc sibi finem constituat, ut universa Congregatio Monachorum bene gubernetur, conservetur, & augeatur. II. Quare potestas Abbatis Generalis summa erit, & ad omnes, & per omnia, pro factorum Canonum dispositione, nostrarumque Constitutionum præscripto extendatur. III. Is porro ad triennium instituendus est: quo expleto, nisi a Congregatione Generali ad alterum triennium confir-

metur,

metur, Officium continuo dimittat. IV. In subdium vero regiminis, Generali Abbati in eam, quam diximus amplitudinem commissi, eligendi erunt in Congregatione Generali quatuor Hegumeni, quorum Officium pariter ad triennium durabit, nisi ab eadem Congregatione Generali ad alterum triennium confirmetur. V. Singulis autem Provinciis, & Monasteriis Abbates praeficiantur, quorum potestas etiam expleto, ut supra, triennio cessabit. VI. Quamobrem quolibet triennio Congregatio Generalis cogenda est, ad quam vocandi ab Abbate Generali erunt, praeter quatuor Hegumenos supra memoratos, omnium Provinciarum, & Monasteriorum Abbates, atque Officiales majores, & quotquot Officio Generalis, Hegumeni, & Abbatis defuncti sunt, modo non fuerint ob aliquos defectus depositi. VII. Hujus Generalis Congregationis potestas in Ordine nostro summa est, Generalemque Abbatem, & Hegumenos confirmare, atque etiam, si opus fuerit, deponere potest. VIII. Congregatio Hegumenorum singulis saltem semestribus ab Abbate Generali, & quatuor Hegumenis habeatur, ejusque potestas omnes, & omnia contineat, salvis tamen Generalis Congregationis decretis. IX. Quolibet anno Congregatio Provinciae habeatur ab Abbate ejusdem Provinciae, & reliquis Abbatibus Monasteriorum subditorum, ejusque potestas in Provincia summa est, salvis decretis Abbatis Generalis, & Congregationum supra memoratarum. X. Quolibet saltem mense Congregatio Monachorum ab Abbate Monasterii, & Sacerdotibus professis quos Abbas Generalis ei Consultores assignaverit, fiat; ejusque potestas in Monasterio summa est, salvis decretis Congregationum antedictarum, iisque omnibus, quae Abbas Generalis, vel Abbas Provinciae ordinaverint. XI. Prae eminentia Abbatis Generalis excedit omnes aliorum Officialium gradus, ita ut ceteris omnibus & loco, & ordine praecedat. Post hunc quatuor Hegumeni pro sua quisque electionis prioritate, si Presbyteri omnes sint, vel dignitate, si quis eorum Presbyter, & alius non Presbyter sit, primum in consensibus, & suffragiis ferendis locum tenet. Secundum Hegumenos vero, Abbates Provinciarum; deinde Abbates Monasteriorum juxta uniuscujusque Monasterii dignitatem. Tum ii, qui Officio Abbatum, vel Hegumenorum defuncti sunt, eodem Ordine, ut supra. Demum Monachi professi, servata inter eos Sacerdotii dignitate, & Professionis prioritate. XII. Si quando autem contigerit, ut eligatur Vicarius Abbatum, aut Hegumenorum, is locum illius tenebit, cujus vicariam potestatem gerit, ut puta Vicarius Abbatis Generalis primum locum ante omnes Hegumenos: & sic de Vicario Hegumenorum, & Abbatum Provinciarum, atque Monasteriorum. Reliquorum vero Officiorum, ut Secretarii Congregationum antedictarum, Socii Abbatum, vel Hegumenorum, Procuratoris Generalis, aut Provinciae, sive Monasterii, & reliquorum, non alia ratio habebitur, quam prioritatis Sacerdotii, & Professionis.

CAP. III.

De Abbate Generali.

I. Abbas Generalis cum totius Ordinis curam habere debeat, a toto Ordine in Congregatione Generali eligendus erit. Is autem ex eorum numero esse debet, qui diu in Ordine, & laudabiliter vixisse percepti sunt: Cui proinde nec desit eximia probitas nec amor erga Ordinem, nec idonea doctrina, nec ad sustinendum tantum onus, animi corporisque firmitas: qui demum nullum ex iis impedimentis habeat, quae infra Cap. de Electionibus recensentur. II. Cum vero canonicus electus fuerit, & in sua dignitate legitime confirmatus, omnimodam potestatem habeat in Ordine nostro ad normam Regulae, & Constitutionum. Ad ejus itaque auctoritatem pertinet. Primo, praesentem toti

Ordini, Hegumenis, Abbatibus & Monachis omnibus, nisi quando in eadem Congregatione Generali de ipsius causa pertractandum sit, ut infra de Depositionibus Abbatum dicitur. Secundo, in omni Congregatione etiam Generali suffragium Abbatis Generalis habet praerogativam praelationis, & praecedentiae, ubi suffragia fuerint paria. Tertio, per se, vel per alium potest praesidere omnibus Congregationibus, visitare omnia Monasteria, & quemlibet Monachum de Provincia ad Provinciam, vel de Monasterio ad Monasterium transferre, exceptis Hegumenis, & Abbatibus, omnibusque Officialibus, qui in Congregatione Generali aut Hegumenorum instituti sunt, quos ab uno loco in alium transferre non poterit, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Quarto, per se, vel per Abbates Provinciae, aut Monasteriorum ad habitum recipere potest eos, qui ad institutum idonei videbuntur. Potest etiam eodem dimittere, si facta probatione minus idonei reperti fuerint. Quinto, ab omnibus Abbatibus, sive Provinciarum, sive Monasteriorum, eorumque Vicariis, aut Procuratoribus, ceterisque Officialibus potest rationes exigere sibi, vel aliis reddendas de commissio illis Officio, aut regimine tum spirituali, tum temporali. Sexto, audire potest, ac decidere causas omnium Abbatum, aut Monachorum ad se appellantium a gravamine Superiorum, vel aequalium vel inferiorum. Septimo, consulta Congregatione Hegumenorum recipere potest ad Ordinem omnes Monachos fugitivos, sive Apostatas, & tam cum illis, quam cum aliis Monachis, qui contra Regulam, sive Constitutiones quocumque modo peccaverint, misericorditer dispensare super poenitentis, sive partem poenitentiae, sive etiam totam remittendo, prout ad eorum salutem conducere in Domino judicaverit. Potest etiam poenitentias, quae ad satisfactionem quorumcumque defectuum convenire videbuntur, iungere, habita ratione personarum, & aliarum circumstantiarum, quarum consideratio ejus charitati cum prudentia conjunctae committitur; ita ut rectitudinem, & severitatem cum benignitate, & mansuetudine misceat, eo modo se gerendo, ut etiam qui corripuntur, hoc ipsum agnoscere faterique compellantur. Octavo, potest locum, & vocem his, qui amiserunt, restituere, & inhabiles habitare ad officia, & gradus, nisi commississent tales culpas, aut defectus tales haberent, quorum dispensatio per Constitutiones Congregationi Generali, & Hegumenorum, aut per sacros Canones Episcopo, vel Rmo Dño Patriarchae reservetur. Nono, potest Congregationem Generalem etiam ante praescriptum tempus convocare ex causa rationabili, vel post exactum terminum differre in aliud tempus usque ad biennium, vel triennium: consultis tamen Hegumenis, & habita facultate a Reverendissimo Domino Patriarcha. Idem dicendum de Congregatione Hegumenorum, quam ipse solus convocare potest, quoties de rebus agendum est illius auctoritatem exigentibus. Decimo, potest constituere, quando videbitur sibi expedire, Procuratorem apud Sedem Apostolicam Romanam, & alterum apud Sedem Antiochenam, qui causas Ordinis nostri nomine ipsius Abbatis Generalis pertractet. Undecimo, potest etiam, & debet Vicarium suum Generalem nominare, & eligere, qui ipsius e vivis erepti, vel legitime impediti vices gerat, tum in regimine totius Ordinis, tum in Congregatione Hegumenorum, aut etiam Generali, usque ad novi Abbatis electionem. Is autem Vicarius semper debet esse primus ex quatuor Hegumenis, cumque contigerit Abbatem Generalem, ut supra, e vivis decedere, aut legitime impediti; tunc Hegumenis ipsis fas esto quintum Hegumenum eligendi, qui locum quarti tenebit, cum primus, ut dictum est, tamquam Abbatis Generalis Vicarius habendus sit. Duodecimo, penes Abbatem Generalem est omnis

facultas agendi quovis contractus emptionis, aut venditionis quorumlibet bonorum temporalium, tam mobilium, quam immobilium omnium Monasteriorum in eorundem utilitatem, & bonum. Item nova, si offerantur, Monasteria acceptare ex consilio Hegumenorum, & consensu Episcopi, ac Rm̄i Domini Patriarchæ. Alienare autem, aut omnino dissolvere Monasteria non poterit, sed tantum ad tempus suspendere, constituto prius Oeconomo: idque de consensu Congregationis Hegumenorum. De iis vero, quæ Ordini nostro relinquuntur, si Dominus certum Monasterium, aut determinatum pium opus non designaverit, poterit Abbas Generalis disponere, prout expedire ad communem Ordinis utilitatem judicaverit. Decimotertio, sicut ad Abbatem Generalem pertinet, ut Ordinis Constitutiones ubique servandas curet, ita ad eum spectat non modo easdem Constitutiones interpretari, quando dubium aliquod occurrerit; sed etiam, ubi opus est, in iis, quæ accidunt, ex justa & legitima causa cum aliquibus dispensare, Regulae finem intiendo, qui alius non est, quam majus Dei obsequium, & illorum, qui hoc Institutum susceperunt, utilitas, & profectus. Non est autem censendum cum dispensare, nisi expressam Constitutionum mentionem faciat, in quibus dispensat. Non potest tamen Constitutiones in Congregatione Generali jam approbatas omnino abrogare, aut irritare. Decimoquarto, sicut potest Abbas Generalis nostri Ordinis Monachos ex legitima causa vinculis censurarum ligare, ita plenam facultatem habet eosdem absolviendi ab omnibus censuris contractis post ingressum Religionis; dummodo casus non sint reservati Episcopo, aut Rm̄o Domino Patriarchæ, quorum notam apud se descriptam habebit, ut sciat limites suæ potestatis, tam quoad abolitionem a censuris, quam quoad dispensationem in irregularitate. Decimoquinto, potest casus aliquos in toto Ordine sibi & Abbatibus Provinciarum, aut Monasteriorum reservare, a quibus deputati ad audiendas Monachorum Confessiones, nisi habita ab ipso, aut Abbatibus licentia, absolvere nequeant. Illos tamen debet in nota expressos, & in Congregatione Hegumenorum approbatos, Monachis significare. Decimosexto, cum Abbas Generalis talenta hominibus nostri Ordinis donata cognoscere debeat, officia Magistrorum, Prædicatorum, Confessariorum, & alia hujusmodi per se distribuere potest, aut Abbatibus Provinciarum, sive Monasteriorum distribuenda committere. Ad hunc autem finem curet per Abbates Provinciarum, & Monasteriorum certior reddi de statu omnium Monasteriorum bis saltem in anno: item de numero, & qualitatibus Monachorum. Etsi vero aliis inferioribus Abbatibus suam facultatem communicet, poterit tamen approbare, vel rescindere, quod illi fecerint, & in omnibus, quod videbitur, constituere; & semper ei obedientiam, ac reverentiam ab omnibus præstari oportebit. Decimoseptimo potest Abbas Generalis omnia, & singula in toto Ordine facere, quæ Abbates Provinciarum, & Monasteriorum in suis Provinciis, & Monasteriis; Et insuper omnia illa, quæ ei per Constitutiones reservantur. Denique Abbas Generalis, & quicumque hac dignitate functus fuerit, potest uti Mitra, & Baculo Pastoralis in Ecclesiis Monasteriorum nostrorum tantum, extra autem illas non nisi cum facultate Rm̄i Dñi Patriarchæ, aut Ordinarii. III. Ut officio suo Abbas Generalis rite fungatur, debet. Primo, statim atque electus sit, literas ad omnia Monasteria mittere, quibus Monachos ad Regulae, Constitutionumque observantiam sedulo cohortetur. Secundo, semel quolibet anno Monasteria omnia, saltem viciniora per seipsum, remotiora vero per se, vel per Vicarium visitet; adjuncto ei uno ex Monachis maxime idoneis, acceptoque prius ab illis juramento de servanda justitia,

& secreto visitationis, quam postea subscriptione propria firmatam, sigilloque munitam ad se transmittant, vel personaliter accedentes exhibeant. Tertio, habeat apud se omnia documenta, quæ ad Ordinem spectant: Catalogum itidem omnium Monasteriorum cum suis redditibus, & oneribus, & alterum personarum omnium, quæ in quovis Monasterio versantur; ubi eorum nomina, & qualitates scribantur, ita ut omnia perspecta habeat, tuteque providere possit, quæ ad Gloriam Divinam pertinere judicaverit. Quarto, rescribere quidem ad Abbatem, qui ordo tenendus sit in singulis negotiis, rebusque dubiis in quovis Monasterio, ad Abbatem Generalem spectat: sed executionem ordinariis Officialibus demandabit. Intelligat itaque rebus universalibus sibi vacandum esse, quas solus ipse obire potest, ita tamen, ut de gravioribus particularibus certior fieri curet. Non solum autem ad res particulares, ut dictum est, Ministris opus habet, sed etiam ad universales. Quamobrem Hegumenos frequenter consulat, eorumque Congregationem in rebus magni momenti semper convocet. In eo vero Monasterio, in quo residet, curabit habere apud se viros graves, & Instituti peritos, quibuscum conferre de rebus occurrentibus possit. Quinto, a Congregatione generali eligendum erit Monasterium, in quo Abbatem Generalis, & Hegumenorum ordinarius sit residentia. Ab illo autem, nisi ex legitima causa, abesse non poterit, nec residentiam in aliud Monasterium transferre, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Nullius vero Monasterii ordinarii regimen per se ipsum exercebit Abbas Generalis; sed, si contigerit ipsum in aliquo Monasterio moram trahere, quod Abbate ordinario destitutum sit, illud per substitutum Vicarium regere poterit, usque ad novi Abbatis electionem in Congregatione Hegumenorum, vel Generali faciendam. Et sicut ipse non debet Abbates ordinarios a regimine Monasteriorum impedire, aut in illo sese immiscere; ita Abbates Ordinarii debent reverentiam, & obedientiam Generali Abbati in suis Monasteriis commoranti exhibere, nihilque ipso inconsulto agere. Sexto, ab omni fastu & pompa abstineat, tam intra Monasterii septa, quam extra. Nec præter unum, aut duos socios secum habeat, cum e Monasterio egreditur, nisi aliud necessitas suadeat. Septimo, Monachos in suis gravaminibus ad se recurrerentes benigne excipiat, & patienter audiat. Caveat tamen, ne inde ansam accipiant Superiores contemnendi; sed potius curam omnem adhibeat, ut Subditi Superioribus amoris ac reverentiam exhibeant. Octavo, si contingat, aliquida Summo Pontifice, sive a Rm̄o Domino Patriarcha decerni circa Monachos nostros, curet illud diligenter promulgari, & observari. Utriusque etiam favorem, & protectionem Ordini nostro conciliare studeat. Quod idem præstet cum Episcopis locorum Ordinariis, atque Magistratibus Laicis, in quorum ditione Monasteria nostra sita sunt.

C A P. IV.

De Hegumenis.

I. Hegumeni quatuor in Congregatione generali eligendi sunt, qui Abbatem Generalem in gubernatione totius Ordinis adjuvent. II. Ad Hegumenorum vero auctoritatem pertinet. Primo, ut in omni Congregatione, & extra Congregationem primum locum post Abbatem Generalem teneant. Secundo, in omnibus negotiis decidentis ad suam, & generalem Congregationem devolutis, sententiam definitivam post Abbatem Generalem ferunt. Tertio, una cum Abbate Generali omnes Abbates tum Provinciarum, tum Monasteriorum constituunt: Et, si opus fuerit, destituunt, vel loco Abbatum Defunctorum alios substituunt. Idem dicendum, si quis Hegu-

menorum obierit. Possunt enim ejus loco alium eligere cum Abbate Generali. Quarto, cum eodem Abbate Generali, aut eo e vivis crepto, vel legitime impedito, soli possunt quintum Hegumenum eligere qui locum quarti teneat in eo casu, quo primus Hegumenus tamquam Vicarius, Abbate Generali legitime impedito, aut Defuncto, toti Ordini præesse debeat, usque ad novi Abbatis Generalis electionem, quam, si expedire visum fuerit, possunt etiam differre, donec triennium expleatur, quo Generalis Congregatio convocanda erit. Sic etiam possunt Vicarium Hegumeni deputare, si contigerit illum ex legitima causa ab Officii sui executione impediti. Quinto, possunt Generalem Congregationem convocare, quando Abbas Generalis in eos casus incidit, ob quos de ejus publica reprehensione, aut ab Officii suspensione, aut etiam depositione agendum esset: Modo tamen convenient suffragia trium aliorum Abbatum quos in tali casu convocare debeat, & tunc suffragia majora prævalent. Sexto omnia, & singula facere possunt, quæ ipsis per Constitutiones reservantur. III. Curare debent Hegumeni, ut cum Abbate Generali perfectam concordiam, & obedientiam servant: idque tum factis, tum verbis ostendant, auctoritatem ipsius apud omnes non solum conservando, sed omnibus etiam, quibus poterunt, modis augendo. Ipsi vero inter se in sententiis ferendis consentiant, alterque alterum honore præveniant. Si autem contigerit aliquorum in Congregatione singularis esse sententiæ, nemo ab illo ullam averfionem habeat, vel ostendat. Quæ vero in Congregatione propofita, aut dicta sunt, nemo illorum revelet, aut aliis indicet sub pena ad libitum Congregationis Hegumenorum. Quæ demum definiuntur, ea per Secretarium descripta, sigillisque Abbatis Generalis, & uniuscujusque Hegumenorum, manusque eorum subscriptione firmata, cum opus esse judicaverint, promulgabuntur. Exemplar autem eodem modo firmatum, & subscriptum, in Archivo Ordinis conservabitur. IV. Ordinaria Hegumenorum residentia, quandocumque fieri potest, una cum Abbate Generali erit in Monasterio per Congregationem generalem deputando, a quo inconsulta Congregatione Hegumenorum, nemo illorum poterit abesse, neque ordinarium alicujus Monasterii regimen exercere. Quod si contigerit quempiam eorum ex legitima causa in eadem Hegumenorum Congregatione probanda ad Monasterii regimen sive visitatione deputari, in quo Officio ultra sex menses versari debeat, tunc Vicarius ei ab eadem Hegumenorum Congregatione substituendus erit, qui vices ipsius, & auctoritatem gerat. Ut scilicet numerus quatuor Hegumenorum Abbati Generali assentium nunquam minuatur.

C A P. V.

De Abbate Provinciæ.

I. Abbas Provinciæ in Congregatione Hegumenorum eligitur ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, cujus auctoritas terminis suæ Provinciæ includitur. Provinciæ autem, earumque Abbatum residentia in Congregatione Generali designentur. Eiusmodi Congregationis arbitrio erit hujusmodi Abbates instituere, ubi necessarii sunt, vel destituere, ubi illos supervacaneos esse judicaverit. II. Singulis annis debet Monasteria Provinciæ suæ visitare per seipsum, vel si impedimentum legitimum occurrerit, per Vicarium, ut supra de Abbate Generali dictum est: & visitationis decreta sigillo suo, manusque subscriptione firmata ad Abbatem Generalem transmittere. III. Bis quolibet anno ad eundem Abbatem Generalem scribat de statu Monasteriorum suæ Provinciæ, deque numero, & qualitate Monachorum. IV. Non potest esse Abbas ordinarius ullius Mona-

sterii; neque debet ingerere se in regimen immediato illius Monasterii, ubi residet: sed illum liberum, & absolutum proprio Abbati relinquere, qui tamen in omnibus primum locum Abbati Provinciæ deferat, nihilque magni momenti eo inconsulto suscipiat, & præcipienti pareat. V. Potest Monachos de uno Monasterio in aliud ejusdem suæ Provinciæ ex causa rationabili, prout in Domino expedire judicaverit, pro residentia mittere, vel transferre, etiam sine consensu Abbatis utriusque Monasterii; ita tamen, ut de hac Monachorum missione, vel translatione literas patentes suo sigillo, manusque subscriptione munitas conficiat. Non potest autem Monachos sibi subiectos ad Monasteria diversæ Provinciæ pro residentia mittere, vel transferre, nisi de consensu Abbatis Generalis. Sed pro negotiis, aut necessitatibus Provinciæ suæ, vel alicujus Monasterii sibi subiecti, potest Monachos de sua Provinciæ ad aliam mittere cum literis testimonialibus in quibus causam significet, tempusque reverfionis limitet. VI. Monachos Provinciæ suæ neque suspendere, neque excommunicare potest, aut casum aliquem sibi in Confessione reservare, sine Abbatis Generalis licentia; sed eos regere, & judicare debet ex præcepto Regulæ, & Constitutionum; in quibus dispensare nequit, eodem Abbate Generali inconsulto.

C A P. VI.

De Abbate Monasterii.

I. Abbas Monasterii eligitur in Congregatione Hegumenorum ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, & a quibus etiam non expleto triennio ob legitimam causam ab Officio suspendi; aut deponi poterit. II. Antequam Officio suo fungatur, literas præfecturæ ostendat Monachis, easque in publico loco legi faciat. Et, si Abbas Provinciæ in eodem Monasterio versetur, illi eas præferat; vel earum exemplar sigillo Monasterii munitum ad illum mittat, si absens fuerit. Postquam vero literæ Congregationis Hegumenorum lectæ fuerint, Monachi omnes coram eo genuflectant, ejusque tanquam Abbatis benedictionem postcant. Ipse vero a Prædecessore suo, vel Vicario ejus Monasterii Sigillum, & inventarium rerum omnium recipiat, præfente Monasterii Congregatione, & in cellam Abbati destinatam sedeat. III. Domestica ministeria statim distribuat, Officiales eligens, vel confirmans, quos in Domino idoneos judicaverit, (exceptis quibusdam, quorum electio ad Abbatem Generalem pertinet) & suas cuique Regulas tradens. Ac primo Vicarium suum constituat, deinde Oeconomum, seu Procuratorem Monasterii: mox alios Officiales juxta indigentiam, & consuetudinem Coenobii. Eosque identidem visitet, & prout in Domino visum fuerit convenire, vel in eisdem ministeriis detineat, vel ab eis removeat. Quod de reliquis Officialibus intelligendum est, præter Vicarium, & Oeconomum: Hos enim removeat nequit, nisi ex consilio Congregationis Monachorum. Quia vero Officia quædam, ut bene fiant, experientiam requirunt, non facile mutari debent; & in hoc mutationis Officialium negotio vitium inconstantiæ omnino vitandum est. IV. Non potest Monachos de Monasterio, cui præest, in aliud transferre: sed si necesse fuerit, consulat prius Abbatem Provinciæ, aut Abbatem Generalem. Pro negotiis vero Monasterii sui potest Monachum ad aliud Monasterium mittere cum literis testimonialibus Congregationis Monachorum, in quibus causam significet, & tempus reverfionis definiat. Item non potest Monachos Monasterii sui suspendere, vel excommunicare, vel casum aliquem in Confessione sibi reservare, inconsulto Abbate Generali. V. Semel saltem in anno visitet possessiones, & bona Monasterii: & quolibet

menſe ab Oeconomo rationem accepti, & expenſi, præſente Vicario, exigat, ut totius Monafterii adminiſtrationis ratio ipſi conſtet, quam reddere debet unoquoque anno, ſemel quidem Abbati Generali, bis autem Abbati Provinciæ. Ut vero nihil ex bonis Monafterii deperat, debet infra ſex menſes ſuæ præſectura conſicere inventarium authenticum omnium rerum, quæ ad illud Cœnobium pertinent, tam mobilium quam immobilium: ejuſque Inventarii duo deſcribantur exempla, quorum alterum maneat in Archivo Monafterii ſub duabus clavibus, in quo etiam reponantur omnes ſcripturæ ad idem Monafterium ſpectantes; alterum tranſmittatur ad Abbatem Provinciæ, vel ad Abbatem Generalem. Dicitæ autem claves ſint, altera penes ipſum Abbatem, aut ejuſ Vicarium, & altera apud Oeconomum. Sub iſdem clavibus reponantur reditus Monafterii, ita, ut nihil inde poſſit extrahi, nihil magni momenti expendi, ſine Abbatis, ſeu Vicarii & Oeconomi notitia.

VI. Præter Congregationem Monachorum, quæ ſaltem unoquoque menſe fieri debet, alternis hebdomadis cum ſuis Conſultoribus conveniat (niſi pro re nata aliquid extraordinarie conſultandum eſſet) deque occurrentibus negotiis cum illis agat: & quamquam iis auditis, penes ipſum eſt de ſingulis ſtatuerendi facultas, Conſultores tamen benigne audiat, & præcipue eum, cui Monitoris Officium commiſſum eſt.

VII. Præcepta, edicta, & literas Superiorum diligenter legat, & exequatur; habeatque librum, in quo ſcribantur Viſitationes Monafterii ab Abbate Generali, aut Provinciæ factæ, & ordinationes illorum alicujus momenti: legat etiam eas, quas prædeceſſor ſuus adnotaverit. Distinguat tamen perpetuas ab iis, quæ ad tempus datæ fuerunt. Inſtitutum, quod in regimine Monafterii tenere debet, cognoſcat tum lectione Regularum tam communium, quam ſui Officii, & aliorum, qui ſub ejuſ cura ſunt: tum ex obſervatione conſuetudinum receptarum, & executione ordinationum Superiorum; ac demum in rebus dubiis ex recurſu ad Superiores.

VIII. Sit ſollicitus, ne Vicarius, Oeconomus, & reliqui Officiales ſuo deſint Officio: item curet, ut ordo, pax, unio, & conformitas ſervetur a Monachis in Cella, in Choro, in Reſectorio, & ubique locorum. Quare per ſe ipſum, vel per Vicarium viſitet Chorum, Officinas, & Monachorum Cellas. Portam Monafterii claudi faciat hora competenti, claſſe ſibi, vel Vicario tradi. Diſcurſus, & vagationes Monachorum, maxime juniorum compoſcat. Jurgia, & contentiones inter eos ortas componat: Nec permittat in Monafterio eſſe arma, vel inſtrumenta muſicæ, aut libros vanos.

IX. Ordinarias tantum poenitentias delinquentibus imponere debet, quæ in Conſtitutionibus præſcriptæ ſunt. Delegare autem poterit Vicario, ut eas ipſe præſcribat, vel legi in Reſectorio præcipiat.

X. In iis, quæ ad victum, veſtitum, habitacionem, & alia neceſſaria pertinent, curet, ut quamvis ſit, in quo virtus, & ſui abnegatio probeatur, non deſit tamen, quo ſuſtentetur natura, habitacione perſonarum ſecundum Deum. Egrotorum habeatur cura magna, tam in victus ratione, quam in ceteris. Hoſpites tum Sæculares, tum Religioſi, benigne ſuſcipiantur, & pertractentur. Si cui particulari quidpiam ad potum, vel cibum pertinens ab externo aliquo mittatur, id in communem uſum accipiat, & diſpenſetur.

XI. Deposita pecuniæ nullum proſus admittat: Aliarum vero rerum non niſi cauſiſſime; dummodo ſine magna offenſione id negari non poſſit.

XII. Lives fugiendæ; nec ullam, inconſulto Abbate Generali, aut Provinciæ, vel ſi abſentes fuerint, & urgeat neceſſitas inconſulta Monachorum Congregatione, intenter, aut intentatè reſpondeat.

XIII. Si faciendæ ſint expenſæ extraordinariæ, vel fabricæ magni momenti, vel

Monafterium ære alieno gravandum eſt, habitaprius Monachorum Congregatione, eorumque potiori parte annuente, rem ad Abbatem Generalem deferat.

XIV. Ejuſ proprium Abbatis Officium eſt Monafterium ſibi commiſſum diligenter gubernare, neque is propter aliud quidpiam huic muneri deſſe debet: ſi quando tamen per Officii ſui occupationem licebit, concionari, & conſiſſiones audire poterit.

XV. Tam Abbas, quam omnes alii Sacerdotes aliquando intra annum Officium, vel Officia eorum, qui Monafterio ſerviunt, ad tempus aliquod obibunt, ad exercitium religioſæ humilitatis, & mortificationis.

C A P. VII.

De Vicario.

I. Vicarius eligitur ab Abbate Monafterii, ejuſque Officium tandiu durat, quandiu Officium Abbatis; nec ab eo removeri debet, niſi de conſenſu Congregationis Monachorum. Ijuſ autem locus ſit primus poſt Abbatem, & poſt eos, qui Abbatis Generalis, vel Hegumenorum officio functi ſunt. II. Munus præcipuum Vicarii eſt Abbatem juvare in iis, quæ in genere, vel in particulari ei commendatit: Nec diſpenſandi, aut mutandi, aut quidquam faciendi, niſi ex ejuſdem præſcripto, facultatem habeat.

III. Abſente Abbate omnia facere poterit, quæ ipſe Abbas ſecundum Regulam Conſtitutiones, & Conſuetudines approbatas ſui Monafterii. Si vero aliquid extraordinarium acciderit, quod adeo urgeat, ut commode Abbas expectari nequeat, id expedire poterit Vicarius auditis Conſultoribus, ſtatimque redeunti Abbati referat. Præſente vero Abbate, ea tantum iuriſdictione utetur, quæ ſibi fuerit commiſſa.

IV. Officiales viſitet, quoties opus fuerit, obſervando quomodo ſuum quiſque officium exequatur. Frequenter etiam adeat cellas, & alia loca Monafterii; ut domus mundæ ſit, & omnia ubique deceniter ſuis locis compoſita, ac præſertim in iis, quæ ab externis videri ſolent. Noticibus ſingulis portas Monafterii videat, an bene clauſæ ſint, & cellas Monachorum viſitet, ne quis extra cubiculum vegetur. Obſervet etiam crebro, num aliquid deſit ex neceſſariis, aut abundet Monachis, eorumque curam poſitiſſimum habeat, qui in corporis cura minorem de ſe ipſis ſollicitudinem gerunt, Rationemque de rebus omnibus Monafterii, quas viderit, aut executus fuerit, Abbati, quoties opus fuerit, reddat, & referat. Redigatque in memoriam, quæ neceſſaria Monafterio iudicabit, ut de emendis rebus ad victum, & veſtitum neceſſariis, & Fratrum nimio, aut exiguo labore, de ſanitate, & ſimilibus.

V. Horis omnibus Divinis Nocturnis, & Diurnis, atque Sacræ Liturgiæ perſonaliter interſit, & obſervet, an omnes adſint, & an die ſtatuto ad Confessionem, & Communionem accedant, aut Miſſam celebrent. Item noter, an conſtitutis horis in Reſectorio conveniant, aut e Monafterio egrediantur, ſive ad illud regrediantur, an e lecto ſurgant, aut cubitum eant. Deſectus denique omnes, ſi quos in Monafterio animadvertit, vel aliunde intellexerit, & quæcunque alia ad bonam gubernationem ſibi occurrerint, Abbati referat.

VI. Singulis hebdomadis diſponat Officia Monafterii, tabulaſque conſiciat Miniſtrorum Chori, & Eccleſiæ, horaſque Miſſarum inter Sacerdotes diſtribuat. Quam quidem tabulam ab Abbate approbatam in loco patenti exponat, aut in Reſectorio legendam curet. Ipſe vero ſibi hebdomadam tam in Choro, quam in Miſſis canendis, ſicut & reliquis Fratribus, tribuat.

C A P. VIII.

De Oeconomo, ſeu Procuratore Monafterii.

I. Oeconomus, ſive Procurator ab Abbate Monafterii conſtituitur, ejuſque Officium eſt res temporales Monafterii curare, & adminiſtrare, om-

nizque

niaque tempestive providere, quibus Monachi indigent. II. In primis igitur nosse debet bona omnia Monasterii, tam mobilia, quam immobilia: Agros, Vincas, Prata, Oliveta, Greges ovium, & his similia; quorum Inventarium penes se habebit, quaque saepe cum Socio visitare debebit, ne quid detrimenti ex ipsius negligentia capiant. III. Proventus quoscumque Monasterii, & elemosynas, quas ipsum Abbas exigere jubebit, exigat, & recipiat: Syngraphas vero solutionis, quando opus fuerit, ipse dabit subscriptas ab Abbate, aut a se ex illius commissione. Utque id facilius assequatur, proventus omnes, & tempora, quibus colligendi sunt, in peculiari libro scribat, & seorsim etiam quascumque res, aut pecunias ex fructibus Monasterii perciperit, addito a quibus, & quando ea provenerint. Elemosynas autem alio in libro scribantur. IV. Singulis mensibus dati, & accepti rationem Abbati reddat, debitaque & credita Monasterii indicabit, quo ipse statum Monasterii prorsus intelligat. Nunquam vero Oeconomus debita contrahat, sine expressa Abbatis licentia. Vicissim singulis mensibus exigat rationem ab Officialibus Villarum, Prædiorum, Pecorum, & similibus. V. Pecunia, undecumque ea provenerit, si alicujus momenti fuerit, iudicio Abbatis in arca reponatur ad id designata. Hujus Abbas clavem unam, & ipse Oeconomus alteram diversam custodiat. In eadem liber aservabitur, in quo scribetur pecunie summa, tam ejus, quæ inferitur, quam ejus, quæ effertur. Si quando autem, cogente aliqua necessitate, pecunia in arcam non inferretur, nihilominus accepti, & expensi summa in eodem libro statim scribatur. Quotiescumque vero ex arca pecuniam accipiet, ejus summam, & diem in libro suarum rationum adscribat; in alia vero libri parte expensi ratio conscribetur. VI. Diligenti cura aservabit in Archivo ad hoc designato Instrumenta originalia, quibus consistet de jure eorum, quæ a Monasterio possidentur: Chirographa, Syngraphas, Inventaria, & alia hujusmodi. Et Archivi quidem clavem unam ipse habeat, Abbas vero alteram diversam. VII. Advertat, num ea, quæ a Monasterio possidentur, reparatione indigeant, ut ad Abbatem referat. Si quid autem vendendum videretur, eodem inconsulto ne faciat. VIII. Curet, ut res omnes, præcipue diu duraturæ, tempestive, & quam opportune emanent, ne has non perinde bonas, aut non æquo prætio cogatur comparare. Caveat etiam, ne dum nimium pecunie parcat, non bonas, aut insalubres res emat. Videat autem, num ea, quæ empta sunt, illæsa conserventur: atque animadvertens aliqua non, ut oportet, conservari, aut expendi, Abbatem aut Vicarium admoneat. IX. Emptori pecunias ad quotidianos sumptus subministrabit, a quo singulis diebus expensarum exigat rationem ex codice: summam vero in librum suum ipse referet, Emptor vero quid empturus sit, ab Abbate, seu ejus Vicario intelliget: resque empta Cellarario tradat, sive in Cellario reponendas, sive Coquo committendas. X. Cum extraneis contra decentiam status Monastici negotiari non præsumat. XI. Curet, ut sæculares tam in Monasterio, quam in prædiis ejus servientes, honeste, & christiane vivant: cogat omnes, ut diebus Festis, & Dominicis Sacræ Liturgiæ, & Divinis Officiis intersint, & in festis solemnioribus Sacramenta Confessionis, & Communionis frequentent. Mercedem itidem debitam suo tempore iis persolvat. Querelas eorum libenter audiat; causas vero nunquam sine Abbate j. dicet. Neque eos insolitis precibus, & oneribus aggravet, neque plus uni, quam alteri eorum saveat. Quando vero aliquis eorum dimittendus sit, id fiat cum omni charitate, & cum plena ejus satisfactione quoad debitum stipendium. XII. Ita demum Oconomus rerum temporalium sollicitudinem gerat, ut a Monasticæ vitæ perfectione animum non relaxet. Quare orationem, jejunium, ceteraque

Religiosi instituti disciplinas, quoad fieri poterit, non secus atque reliqui Monachi, colere debent; Sæculares vero, quibuscumque conversatur, verbo, & exemplo edificare studeat. XIII. Sicut ad Abbates Monasteriorum pertinet res temporales sibi commissas per Oeconomum curare: ita poterit Abbas Generalis, si id expedire cogoverit, constituere Oeconomum Generalem, qui illum in conservandis bonis temporalibus totius Ordinis opportune adjuvet.

CAP. IX.

De Consultoribus.

I. Abbas suos habeat Consultores, tres saltem Monachos senes, & in religiosa perfectione exercitatos, quorum consilio, & relatione adjutus, melius & facilius gubernare possit. II. Qui huic muneri deputabuntur, sint amatores boni communis, illudque in omnibus consultationibus præ oculis habeant. III. Cum Abbas illis auditis aliquid statuerit, iudicium suum illius iudicio submittent, neque extra consultationem, aut quid statutum fuerit, sibi displicere, aut se in alia fuisse sententis significabunt: sed laudent potius Abbatis consilium apud alios, atque tueantur. Quod si ob rei gravitatem ad Abbatem Generalem id esse deferendum judicarent, ne mature considerata & oratione præmissa faciant. IV. Si quid tamen in mentem venerit, quod ad commune bonum, vel alicujus personæ particularis utilitatem pertineat, poterunt id Abbati proponere. V. Si quid circa victum, vestitum, labores, & occupationes Monachorum, aut circa gubernationem Abbatis moderandum, augendum, vel mutandum censerent, illum præmissa oratione admonendum curent: quod per Admonitorem faciant. VI. Si quis cum eis de difficultate aliqua sua, aut perturbatione agat, ita eum suis monitis, & consilio juvare studeant; ut semper, quantum possint, exhibitionem Abbatis tueantur. VII. Ita suum munus exequantur, ut nullam gubernationis partem sibi assumant: Atque ea submissione se gerant, ut ceteris obedientiæ exemplum præbeant. VIII. Singuli Consultores bis in anno ad Abbatem Generalem, aut Provinciæ de statu Monasterii, & si quid esset corrigendum, aut mutandum, eidem exponant: atque hæc literæ a seniore inter eos obfigurate mittantur. IX. In Monasteriis frequentioribus poterit unus ex Consultoribus designari ab ipso Abbate, qui Admonitoris nomen habeat: Officium erit admonere Abbatem de iis, quæ Consultores ei dicenda judicaverint. De aliis vero, quæ sive ipsi in mentem venerint, sive ab aliis Monachis suggererentur, non facile eum admonerebit: sed de iis dumtaxat, quæ non levis momenti post orationem esse censerit, sive ad Officium Abbatis pertinebunt. Et quorum Abbatem admonuerit, meminerit ea tacitus apud se servare.

CAP. X.

De Prædicatoribus.

I. Eligantur ab Abbate Generali, vel ab Abbate Provinciæ in singulis Monasteriis duo saltem graves, & docti Monachi, qui admittendos ad prædicationem verbi Dei, vel ad audiendas Confessiones etiam ipsorum Monachorum, ac Magistros publicos, & promovendos ad quoscumque Ordines, diligenter simul examinent, antequam probentur, & ad hujusmodi Ministeria, vel Ordines admittantur. II. Qui ad prædicationis officium admissi sunt, debent primo Sacram Scripturam semper præ manibus habere, legere, & quoad fieri poterit, quotidie aliquid memoriæ mandare. Legant etiam expositiones Patrum in utrumque Testamentum, Vitas Sanctorum, Historiam Ecclesiasticam, Opera Affectiva Patrum, Conciones, Homilias doctorum Virorum, & alia similia,

quibus evolvendis residuum temporis, quod ab Officio Divino, aliisque spiritualibus, & corporalibus exercitiis remanserit, impendant. Deinde nunquam sine preparatione Concionem faciant, sed illam prius scripturae commendent, & sedulo memoriae tradant. III. Extra Monasterium nemini Monachorum fas erit concionari, aut docere, aut Confessiones audire, sine expressa Episcopi Ordinarii licentia: Cum vero ad aliquod oppidum vocati fuerint, dabunt operam, ut primo Episcopi, Chorepiscopi, aut Parochi benevolentiam sibi comparent: Deinde caveant discursum per domos, sed in aedes alicujus pii, & exemplaris Ecclesiastici se recipiant, ibique paupertatem religiosam in cibo, potu, & ceteris omnibus servant, modestae, & gravitati conjunctam. IV. Media autem spiritualia, quibus juxta nostrum Institutum, & Abbatis beneplacitum, ut poterunt, hac fere sunt. Ministerium Verbi Dei in praedicationibus, privatique exhortationibus, & colloquiis. Sacramentorum Confessionis, & Eucharistiae administratio. Exercitiorum spiritualium traditio. Dissidentium reconciliatio. Casuum conscientiae, & Sacrorum Rituum ad Ecclesiasticos privata explicatio. Christianae Doctrinae ad pueros, aliosque rudes publica declaratio.

CAP. XI.

De Praefecto rerum Spiritualium.

I. In omnibus Monasteriis designandus erit Praefectus rerum spiritualium, cujus munus sit Confessiones Monachorum excipere, eorumque profectum in spiritu promovere. II. Cognitionem itaque Instituti habeat, & zelum boni progressus Fratrum, quem procurare debet verbo, & exemplo: amabilem praeterea se eis exhibeat, ut ad eum omnes confugiant, confidenterque sua omnia detegant, & ab eo consolationem, & auxilium sperent in Domino. III. Instruat Monachos privatim, secundum uniuscujusque captum: Praesertim ut puram intentionem Divini servitii habeant, & familiaritatem cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis. IV. Petat, quam procedendi modum in Oratione habeant, & an contra suos defectus examen particulare observent & an contra inordinatos affectus propria remedia adhibeant. Et in solidis virtutibus acquirendis, praesertim obedientia, amore Dei, & proximi, quibus utantur mediis: Et de poenitentis, & aliis pietatis exercitationibus. V. Versatum cum oportet esse in lectione librorum spiritualium, & unicuique decernat tempus, & modum cum fructu eos legendi. VI. Peculiarem curam habeat consolandi amissos, & tepidos exhortandi, remedia pro cujusque necessitate adhibendo, qualia sunt: frequentius Confessionis, & Eucharistiae Sacramenta obire; plus temporis Orationi impendere; plus aliquid poenitentiae assumere: libros aliquos spirituales legere, & similia. Praecipuam vero curam adhibeat circa Monachos laicos, novos praesertim, & inferiores, ut quieti sint, & sorte Marthae contenti, dirigatque eos, ubi opus fuerit. Praeter eos vero, quos satis instructos Abbas judicaverit, cum unoquoque agere de his ultra mensem non differat. Saepo vero consideret, quem fructum bonorum operum ex oratione, & meditatione, & ex reliquis rebus spiritualibus colligant, ut in dies magis in Domino proficiant. VII. In his omnibus videat, ne ordo unicuique praescriptus impediatur, nisi cum Abbas aliter judicaverit. VIII. Curam habeat Novitiorum, si qui in Monasterio fuerint, nisi ab Abbate aliunde prospectum sit: & erga eos observare studeat, quae juxta regulas Magistri Novitiorum observari commode poterunt. IX. Confessiones Monachorum audiat. Et, si Abbas judicaverit eidem alium, vel alios adjungere, poterit; non autem plures quam quatuor: & quidem in frequentioribus Monasteriis tantum.

CAP. XII.

De Praefecto Ecclesiae.

I. Praefectus Ecclesiae ab Abbate constituitur, cujus Officium est res Ecclesiae, & Chori custodire, & curare, ut Divina Officia suo tempore decenter, ac debite fiant. II. In primis habebit Inventarium rerum omnium ad Ecclesiam, & Chorum spectantium tam in libris, quam in sacris vestibus, & vasis, aliisque: cujus Inventarii duo exempla erunt, alterum penes ipsum, alterum in Archivo Monasterii, in quo scripturae, & instrumenta asservantur. Et quando novus Ecclesiae Praefectus instituitur, coram Abbate, & Oeconomo rationem rerum omnium juxta Inventarium exiget a praedecessore. III. Librum etiam habeat dati, & accepti pro Ecclesiae expensis, ut rationem Abbati unoquoque mense reddere possit. IV. Elemosinas quocumque modo obvenientes, & pecunias pro mantitione Ecclesiae collectas, apud Oeconomum deponat, ut in Arca reponantur, cujus clavem unam habeat Abbas, alteram ipse Oeconomus. Quae vero pro Missis celebrandis oblatae fuerint, diligenter describat in Tabella Sacrificii, ut Missae dicantur secundum intentionem Benefactorum. Et notetur in libro, quo die, & a quo Sacerdote earundem oneri fuerit satisfactum. V. Sataget, ut necessaria ad Divinum cultum non desint, ut Altaria sint munda, & bene praeparata, atque ut vasa sacra, ornamenta, libri, & cetera omnia in suis locis apte reponantur, & conserventur. Panni omnes linei semper mundi servantur, & separatim Corporalia, & Purificatoria laventur. Saepo etiam res pretiosiores visitet, ne aut laedantur, aut amittantur. Templi, paramentorum, librorum instaurationes curet, sicut ab Abbate fuerit praescriptum. Nihil vero eorum extrahere e Monasterio, aut cuiquam alteri Ecclesiae, vel Monasterio, etiam nostrae Congregationis, commodare poterit, sine Congregationis Monachorum licentia. VI. Det operam, ut nullo modo lumen desit ante Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, neque interdiu, neque noctu, ubi illud asservari contigerit, Oleum Sanctum, ut oportet, asservatum singulis annis renovandum curet; & Sanctorum reliquias in Vasculo ad id deputato decenter custodiat. Si quando autem devotionis causa offendenda erunt, duo cerei accendantur. VII. Curet, ut Hostiae munda sint, & in vase decenti repositae. Item Vinum, quod ad Sacrificium paratur, sit bonum, & merum, eoque ipso die haustum: similiter & aqua, & ampullae sint munda: & thuribula identidem a fuligine extergat. VIII. Qualibet hebdomada catalogum conficiat, quo dies festi, ac juniorum proximae hebdomadae describantur, & horae Missarum inter Sacerdotes distribuantur: Vices quoque Hebdomadariorum, Ministrorumque tam in Divinis Officiis, quam in Missa solemniter celebranda notentur. Eum porro catalogum ab Abbate, seu ejus Vicario approbatum in loco patenti affigat, aut in Refectorio recitandum curet in prandio Sabbati. Det autem operam, ne plura simul Sacra inchoentur, sed commode omnia suis spatiis distinguantur. Curamque gerat Missarum perpetuarum, quae pro Benefactoribus annuatim celebranda sunt, easque referat in Tabellam, quae appendenda erit in Sacrificia. Ubi & in alia Tabella notari debent casus Superioribus reservati; Et Indulgentiae, si quae sint concessae. IX. Ante Missam, & Psalmodiam Chori, signa ipse pullabit. Quod etiam faciet, cum primum quis ex Fratribus vita fundus fuerit, ut omnes ejus animam commendent. Luminam in Choro, quam in Dormitorio Fratrum accendet. X. Per se, vel per alium ab Abbate designatum promovendos ad Sacerdotium instrui curet, & videat, an omnes observent statutas ceremonias. Si quem defectum animadverterit, ad Abbatem referat,

vel

vel ipse emendet. Notet etiam qualibet die nomina Sacerdotum celebrantium, ut id Abbati, aut Vicario referat. XI. Externos Sacerdotes ad Sacram faciendum non admittat, nisi intelligat eos a legitimis Superioribus habere facultatem, cujus testes Ordinarii literas cum iis exhibuerint, humanissime illos excipiet, & distinctis etiam, pro uniuscujusque dignitate, paramentis indui curet. Sæculares quoque ad Ecclesiam nostram adventantes benigne tractet. XII. Habeat sibi subiectum æditum Monachum, maxime in frequentioribus Monasteriis, cui vices suas in rebus minoris momenti committet, dum ipse in gravioribus occupatur.

CAP. XIII.

De Præfecto Bibliotheca.

I. In majoribus Monasteriis designandus erit Monachus Sacerdos, qui librorum curam habeat. II. Omnium itaque librorum Monasterii Catalogum describat: utque libri unius Monasterii ab aliis distinguantur, in primo cujusvis libri folio hæc verba notet. *Hic liber est Monasterii N. Ord. Sancti Antonii Congregationis S. Iſaie.* III. Nullum librum ex Bibliotheca cuipiam Monachorum dabit, sine Abbatis licentia, neque externo cuipiam sine licentia Congregationis Monachorum: & advertat, ne quis librum, etiam cum licentia, se inficio accipiat. Fratres autem quibus aliquem librum tradet, propria manu scribant in Codice, quo die, & quem librum acceperint: Cumque illum restituerint, notam deleant, aut e regione restituito ejus notetur. Quod si externis librum ex licentia, ut supra, dederit, ipse Bibliothecarius in codice notabit idem, personam, & tempus, quo liber sit restitutus. IV. Monachos ad Bibliothecam non admittat sine licentia, multo minus externos. V. Abbatem moneat, si quos libros pro Monasterio necesse sit comparare: nullum autem librum donare, vendere, vel oppignorare poterit sine expressa Congregationis Monachorum licentia. VI. Curet, ut Bibliotheca munda sit, & composita, quam semel in hebdomada verret, & ex libris pulverem excutiet. Caveat etiam, ne libri humiditate, aut alia re lædantur. VII. Semel in anno librorum rationem dabit Abbati juxta Inventarium Bibliothecæ. Quod & præstat, cum alter in ejus locum succedit.

CAP. XIV.

De Socio, & Sigillo Abbatis Generalis, Hegumenorum, & Abbatis Provinciae, atque Censurarchæ.

I. Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Provinciae, ac Monasterii deligant sibi ex Monachis professis Socium, qui Secretarii munus gerat, ipsosque in literis scribendis adjuvet exeuntesque e Monasterio comitetur. II. Unusquisque ex dictis Abbatibus, & Hegumenis Sigillum proprium habeat, quod in cella sua diligenter custodiat cum imagine, si fieri potest, S. P. Antonii Magni, aut Emblemate figuram *Tau* representante, & cum inscriptione officii, quo unusquisque fungitur. Vide licet. Sigillum Abbatis Generalis Ordinis S. Antonii Congregationis S. Iſaie. Sigillum primi, vel secundi, vel tertii, vel quarti Hegumeni Ordinis S. Antonii, Congregationis S. Iſaie. Sigillum Provinciae N. Ordinis S. Antonii, Congregationis S. Iſaie. Sigillum Monasterii N. Ordinis S. Antonii Congregationis S. Iſaie. Idque duplex sit, alterum majus, cujus usus erit in rebus magni momenti, & alterum minus, quo in rebus communibus utentur. III. Nullus Monachus literas suas alio Sigillo firmabit, quam Abbatis Monasterii. IV. Ad Officium Socii, & Secretarii electus, quæcumque audierit, legerit, aut scripserit, debet profundo silentio

celare: Nec nisi urgente necessitate a communibus Monasterii Officiis vacare.

CAP. XV.

De Infirmario.

I. In singulis Monasteriis constituendus erit Infirmarius, vir pius, & patiens, qui curam habebit Infirmorum, quorum aegritudo simul atque ei indicata fuerit, si censuerit rom esse alicujus momenti, Abbatem, aut Vicarium admoncat. II. Studeat, ut quæ aegrotanti danda sunt, ea & opportune emanant, & bona sint, & bene præparata ministrantur. III. Curet, ut aegrotorum cubacula sint valde muada, & lecti concinne sternantur. IV. Aegrotum consolari, & exhilarare studeat verbis spiritualibus, & latis. Habeat etiam libros, quorum lectione aegroti recreari, & juvari in spiritu possint. V. Quæcumque Aegrotantium usui necessaria esse judicabit, habere curet, & in loco convenienti custodire. VI. A Medico præscripta exacte servet: dies aegrotationis, & horam febris advertat, tum ut Medicum, & Superiorem admoncat, tum ut cibum tempestive præbeat. VII. Si morbus sit contagiosus, supellex separari debet, ne cuiquam noceat. VIII. Convalescentes e lecto surgere non permittat, priusquam id Medicus concesserit. IX. Patientiæ, & charitatis erga Aegrotos meminerit. Quare curabit, ne debita ministeria aegrotis desint. X. Morbo ingravescente Abbatem moneat, ut aegrotus antequam judicii usu privetur, omnia Sacramenta accipiat. Quod si aegrotus dia, licet sine periculo, decumbat, curet, ut octavo quoque die communi- cet, nisi aliqua ratio judicio Abbatis impediat. XI. Instante mortis articulo, sive proximo periculo, Abbatem admoncat, ut orationibus omnium Fratrum valde peculiaribus Infirmum juvari faciat: Atque eo magis, quo morti propinquior em viderit, & ut morienti, quo plures poterunt ex Fratribus, adsint, qui convenientibus illi articulo auxiliis moribundam juvent. Et cum primum vita functus fuerit, Præfectum Ecclesie, seu æditum admoncat, ut consuetum signum pulset. XII. Provideat, ut mortuorum Fratrum corpora ad sepulturam præparentur, & ut spatio unius diei naturalis decenter super terram teneantur. XIII. Non infirmis tantum præsit, ut dictum est, sed sanorum etiam curam gerat in iis, quæ ad sanitatem conservandam spectant. Quare ejus munus est observare, num quis ex nimia fatigatione corporis, aut spiritus plus æquo laboret, vel alia de causa morbi periculo se exponat. Et, si in cibis, aere, frigore, aut alia quæpiam in re aliquid probabili ratione animadvertat, quod communi omnium, vel alicujus saluti obesse possit, Abbatem admoncat.

CAP. XVI.

De Janitore.

I. Monasterium perpetuo sit clausum, elavisque in porta non relinquatur: ac propterea Janitor ab Abbate constituitur Monachus mansuetus, humilis, patiens, & sedulus, qui januæ custodiendæ semper assilat, eamque nemini Monachorum aperiat, nisi Socium, & exeundi licentiam obtinuerit. Nullus autem e Monasterio egredietur, nisi cum Socio, licentiaque petita, ac impetrata, & benedictione accepta ab Abbate, seu Vicario, aut in horum absentia, ab antiquiore ex Professis. II. Vocantibus cito adit, & respondeat: Non tamen prius portam aperiat, quam per fenestram videat qualitatem personæ advenientis. Quæ si ejus conditionis fuerit, ut paucis verbis expediatur, id faciat cum omni humanitate. Si vero fuerit persona gravis, aut Religiosa, portam aperiat, interroget quid velit, ad locum honestum ad id destinatum intromittat, & sine mora

significet Abbati. III. Neminem Monachorum sine facultate Abbatis ad januam vocet: nec, nisi urgeat necessitas, Janitor licentiam pro illo vocando ab Abbate petat, aut Abbas illam det, cum tempus est Divini Officii in Choro, Prandii, Cœnæ, Silentii, aut Congregationis. Nec facile idem Abbas licentiam dabit introducendi Sæculares in claustra Monasterii, & multo minus in Dormitorium Fratrum, nisi sint magni viri, aut Prælati. IV. Monasterii portas ante noctem claudat Janitor. Exinde vero eas nullius causa aperiat, inconsulto Abbate. Et antequam cubitum eat, claves eidem tradens, si quis foris maneat, illi renuntiabit. Abbas vero, aut Vicarius quandoque de nocte eas observet. V. Literas omnes, & schedulas, & quæcunque alia domesticis mittuntur, Abbati reddat, ut ea videat, & ad eos, ad quos diriguntur, si velit, transmittat. Caveat etiam, ne alicujus domesticis literas, aut quid simile externis det in jussu Abbatis. VI. Nihil custodiendum a quopiam extraneo recipiat, Abbate inconsulto. VII. Si pauperes ad januam elemosynæ causa accedere contingat, cum iisdem benigne se habeat, & sedulo quærat quid eis erogari possit, juxta Abbatis arbitrium. VIII. Mulieres, si quando ad ostium accedant, paucis verbis dimittat: aut si pluribus opus esse videretur, in Ecclesiam, si extra Monasterii claustrum sit, ad Aedituum eas mittat, ubi ipsis responderi poterit; aut Aedituum, seu Abbatem vocet, ut earum negotia expediant, prout res postulaverit. IX. Si quis elemosynam ad januam dabit, eam Oeconomo statim tradet. X. Loca portæ vicina munda servet, & ut juxta januam omnes submissa voce loquantur, curet. XI. Ut Janitor ad portam sollicitus assistere possit, primo post perfolutas matutinas horas sacrificio interfit. Cum autem cibum sumit, aut in aliquo ministerio intra, vel extra Monasterium occupatur, alius ab Abbate, seu Vicario ad custodiam portæ destinatur.

CAPUT XVII.

De Custode Vestium.

I. Servare debet omnem supellestem, sive lineam, sive laneam, & quidquid ad indumenta, & ubi opus fuerit, etiam ad caleamenta attinet. Quæ diligenti cura, ut res Pauperum Christi, custodiet in loco ad id destinato. II. Inventarium rerum, quas ipse custodit, si alicujus momenti sint, in libro habeat. Et seorsim scribat quæ de novo sunt, ut Abbati sui muneris rationem reddere queat. III. Vestes ordine dispositas servet: ne corrumpantur, videat, & reficiendas etiam curet. Quas vero non amplius usui Fratrum futuras judicabit, eas Abbati ostendat, ut ille de eis statuat. IV. Quæ singuli Novitii ad Monasteria attulerint, ea alicubi separatim asservet, donec professionem emittant. V. Singulis mensibus cellas visitabit, ut ex Abbatis arbitrio, si quid eis desit, suppleri possit. Si quid etiam superfluum invenerit, vestes duplices, instrumenta itineris, & similia, in vestiaria officina custodiantur. VI. Inspiciat etiam quinam vestibus indigeant, ut Abbati referat. Eo vero inconsulto nihil cuiquam dabit. VII. Linei panni lotori, sive externus ille sit, sive domesticus, scripto numero dentur, & accipiantur. VIII. Tunica singulorum, quæ staturæ induentium convenire debent, signis particularibus internoscantur, ne eas permisceri contingat. IX. Sabbati vespere linea munda per omnes cellas distribuatur, Dominica vero die, mane ex eisdem cellis immunda colligat. Et an omnia, quæ dederat, recipiat, animadvertat.

CAP. XVIII.

De Cellarario.

I. Custodiendis in Monasterii Cellario victualibus, ab Abbate Cellararius deputetur, vir so-

brius, & non prodigus: idemque curam habeat omnium eorum, quæ ad cibum, & potum spectant, singula in locis suis reposita, & clausa servans. II. In rebus distribuendis jussu Abbatis sequatur: Et quamvis communiter æqualitatem inter omnes servare debet, habeat tamen Infirmorum, Convalescentium, eorumque qui laboriosa opera exercent, rationem, prout ei fuerit ab Abbate præscriptum, sine cujus arbitrio neque jentaculum, neque aliud quidpiam ulli concedet. III. Antequam penitus absumantur victualia, quæ in Monasterio reconduntur, Abbatem admoneat, ut tempestive per Oeconomum providere possit. IV. Curet munditiam tam Cellarii, quam Refectorii, eorumque omnium, quæ ejus usus servantur: ut que mensæ rebus necessariis paratæ sint, cum refectionis signum dabitur. V. Catalogum habeat rerum, quæ ad Cellarium, & ad Refectorium pertinent. Alterum etiam eorum, quæ per hebdomadas, aut menses debent Fratribus ministrare tam in cibo, quam in potu. Tertium denique eorum, qui mensæ ministraturi sunt. VI. Quæ ex mensa superflua, colliget, atque Coquo tradet, qui illa conservabit memor paupertatis, ut & domesticis, & externis pauperibus usui esse possint juxta præscriptum Abbatis.

CAP. XIX.

De Coquo.

I. In iis omnibus, quæ ad suum munus pertinent, munditiam fervet ipse, & ab aliis servandam curet: detque operam, ut omnia recte, & opportune parentur; ea præsertim, quæ ad agrotos pertinent. II. Semihora, aut saltem quarta horæ parte, antequam in mensa sit sedendum, præparati omnes cibi esse debent. III. Circa qualitatem, & quantitatem, ordinem ab Abbate præscriptum sequatur. IV. Coquere, aut aliud quidpiam pro aliquo particulari parare, Infirmario tantum excepto, neminem sinat, neque ipse faciat sine Abbatis facultate. V. Scriptum in Codice habeat Catalogum rerum, quarum est usus in Coquina, quas ipse servare debet. VI. Diligentiam in rebus, quas consumit adhibebit, ne quid non necessarium infamatur contra paupertatem religiosam. VII. Si quem adjutorem haberet, sataget, ut eum verbo, & exemplo ædificet, præsertim Novitios.

CAP. XX.

De Hebdomadario Mensæ.

I. Abbas Monasterii, seu ejus Vicarius singulis hebdomadis catalogum faciet, quo per turnum Monachorum omnium, qui legere norunt, notetur Hebdomadarius Mensæ. II. Officium Hebdomadarii Mensæ est libros ad mensam legere. Ab hoc Officio eximitur Abbas Monasterii. III. Hebdomadarius mensæ libros pro lectione ante mensam apertos habeat; & quando leget, attendat, in quo emendetur ab Abbate, aut Vicario; & emendatus assurgat cum humilitate, & repetat, prout emendatus fuerit. Ad signum Abbatis, aut Vicarii finiet lectionem. Libri autem, qui legentur, sunt: Sacra Scriptura, Vitæ Sanctorum, Historia Ecclesiastica, & Opera Ascetica, quæ ab Abbate assignari debent, servato ordine, ut primum legantur aliquot versiculi ex Scriptura, deinde succedat lectio ex vitis Sanctorum, aut ex Historia Ecclesiastica, & claudatur lectione alicujus Tractatus ascetici.

PARS QUARTA.

CAP. I.

De Congregatione Generali.

I. Congregatio Generalis de triennio in triennium celebretur, nisi forte ob aliquam urgentem necessitatem esset antieipandum tempus, aut pro-

rogandum

rogandum ex decreto Congregationis Hegumenorum, quod debet opportunè toti Ordini significari, Casus autem, ob quos Congregatio Generalis, prorogari, vel anticipari potest, sunt. Primo, mors Abbatis Generalis, aut ejus ad altiorè dignitatè promotio, aut quando de ejusdem depositione, suspensione, vel publica reprehensione agendum sit, ut dictum est supra Parte Tertia Cap. IV. n. II. Deinde publica rerum, regionumque perturbatio, ob pestem, vel bellum, aut propter persecutionem Infidelium, vel Hæreticorum, vel Schismaticorum, aut communem totius Ordinis, vel principalium potiorumque Monasteriorum necessitatè, quæ judicio Congregationis Hegumenorum urgens visâ fuerit: in quo nihilominus casu significandum id est Abbatibus Monasteriorum. II. Penes Abbatem Generalem est Congregationem indicere, eiq; præsidere usque ad successoris electionem. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causâ considerandum sit, tunc ad Hegumenos spectabit illam indicere, eiq; præsidere usque ad novi Abbatis Generalis electionem, aut veteris probatam innocentiam: servata semper Vicarii Generalis inter Hegumenos præminentia, ut dictum est alibi. Vivente tamen Abbate Generali, etiam quando de ipsius causâ agendum est, in literis, in quibus ab Hegumenis Congregatio indicetur, nomen ejusdem Abbatis præponatur nominibus Hegumenorum. III. Duobus saltem mensibus ante diem, quo celebranda erit Congregatio, indicatur per encyclicas epistolas ab Abbate Generali, & Hegumenis subscriptas, & ad omnia nostri Ordinis Monasteria missas. Si quod vero Monasterium longius distet, tot mensibus ante indicenda erit, quot sufficere videbuntur judicio Hegumenorum. Dies autem Congregationis celebrandæ destinari solet, est 15. Octobris, qua Ordinis nostri Congregatio instituta fuit. IV. Ad Congregationem Generalem vocandi erunt, eiq; interesse, & in ea vocem habere poterunt præter Abbatem Generalem, & quatuor Hegumenos, eorumque Vicarios (si qui antea electi fuerant) Abbates omnes tam Provinciarum, quam Monasteriorum, & cum unoquoque Abbate Socius a Congregatione Monachorum illius Monasterii electus. Quotquot præterea Officio Abbatis Generalis, vel Hegumenorum functi sunt, modo non fuerint ob defectus aliquos depositi. His autem unumquodque Monasterium de necessario viatico providebit tam in eundo, quam in redeundo; ob quem finem a primoribus tum Ecclesiasticis, tum Sæcularibus illius Provinciæ, Abbates eleemosynam colligant, & eam secum dederant. V. Si quis Abbas, vel Officio Abbatis Generalis, aut Hegumeni defunctus, ob legitimum impedimentum a Congregatione Monachorum probandum, per se ipsum adesse nequiverit, mittat Monachum idoneum, qui vices suas in Congregatione Generali supplicat, habeatque locum in Congregatione tanquam absentis Procurator. Qui vero propter contumaciam, vel inanes causas adesse neglexerit, cognita, & declarata ejus causâ in Congregatione Generali, excommunicetur, & Monachi ab ejus obedientia absolvantur. Socii autem Abbatum, qui in Congregatione Monachorum electi fuerint neminem possunt sibi substituere, nec suæ electioni renunciare. VI. Nemo in Congregatione Generali vocem habeat, nisi sex annos in Ordine compleverit, inchoando ab annis probationis, & nisi triginta annos ætatis saltem inchoatos habeat. Item nemo in Monasterium ad celebrandam Congregationem destinatum intret, nisi tribus diebus, antequam inchoanda sit Congregatio. Exceptis his, qui ex longinqua regione per mare veniunt. Qui ad Congregationem venerint sine licentia, per totum tempus, quo Congregatio durabit, detineantur in loco penitentia: Congregatione autem terminata, decernat de eis Congregatio Hegumenorum.

Si quis vero querelas habeat ad Congregationem deferendas, mittat eas cum Abbate, vel ejus Socio, propria manu subscriptas. VII. Unusquisque Abbas ad Congregationem veniens, aut Vicarium suum mittens, debet asserere secum, vel cum Vicario mittere I. Sigillum Monasterii. II. Catalogum, in quo descriptus sit numerus Monachorum rivorum, & quot defuncti sunt post ultimam Congregationem, & quot recepti. III. Rationem dati, & accepti toto regiminis sui tempore. Socius vero Abbatis debet secum asserere I. Literas Monachorum de sua deputatione. II. Querelas eorundem, si quæ erunt. VIII. Abbas Generalis, vel eo absente, Hegumeni, opportuno tempore provideant de rebus ad celebrandam Congregationem necessariis. Quare I. Abbatem Monasterii, in quo Congregatio celebranda est, vel eo absente, Monachum alium constituant, qui Oeconomi Congregationis Generalis nomen gerat, curetque, ut locus Congregationi opportunus præparetur, ut adsint victualia, lecti, & quæcunque ad receptionem Monachorum hospitem necessaria sunt. II. Deputent duos saltem Confessarios cum facultatibus opportunis: nec non unum Scribam Congregationis, qui suffragia notabit, & literas ad Congregationem directas coram omnibus leget. Unum præterea Edituum, qui curam habeat Sacelli, ubi Congregatio fiet: & unum Janitorem, qui portas Congregationis observabit. Hi vero omnes, præter Abbatem supradictum, id est Confessarii, Scriba, Edituus, & Janitor debent esse ex eorum numero, qui suffragia non habent in Congregatione. Reliqua autem Coenobii ministeria, tam in Ecclesia, quam in Choro, & Refectorio per ejsdem Coenobii Monachos diligenter obeantur, nec Congregationis prætextu quidquam ex regulari disciplina omittatur. IX. Cum dies assignata advenit, non obstantè cujuscumque absentia, Congregatio incipiatur. Cognitores autem suffragiorum sunt I. Abbas Generalis. II. Quatuor Hegumeni. III. duo ex Monachis Congregationis a Communitate Vocales electi: in quorum tamen electione neque Abbas Generalis, neque Hegumeni vocem habebunt. X. Congregatio Generalis per septem dies durabit. Singulis autem diebus post cantata Divina Officia, & celebratam sacram Liturgiam, scrutinium fiet, cui præmittetur sermo paræneticus ab Abbate Generali, aut alio quopiam ad Conventum Monachorum per semihoram. XI. In primo triduo, Ordinis statum examinent, seduloque explorent, si quid suppleendum, aut rescandam sit. Singulisque permittitur, quodcumque apud se statuerint, suggerere Abbati Generali, aut Hegumenis, qui Monachorum suggestiones in commentarium relatas coram Congregatione recitabunt. Interim Hegumeni jussu Abbatis Generalis a Monasteriorum Abbatibus statum, & rationes exigant singulorum Monasteriorum, easque in Tabularium totius Ordinis referendas, eidem Generali Abbati exhibeant. Quarta die proceditur ad electionem Abbatis Generalis, & Hegumenorum, ut infra. Si autem non ob electionem Superiorum, sed ob aliam causam coacta fuerit Congregatio, de illa tractabitur. Tribus postremis diebus Monachorum causæ finiuntur, eorumque postulatis satisfiat, & si quid contra Regalam, Constitutiones, vel Confectudines Ordinis peccatum est, corrigatur. XII. Septimo die postquam Congregatio terminata est dato signo a Generali Abbate, aperiat porta, ita ut etiam non Vocales adesse possint, & audire. Tum a Scriba Congregationis legatur I. Tabula novorum Officialium a tota Congregatione, sive ab Abbate Generali, & Hegumenis electorum, nec non Monachorum ad Monasteria, quæ idem Abbas Generalis designaverit, mittendorum. II. Constitutiones, si quæ fuerint a Congregatione sancitæ. III. Recitantur

nomina Monachorum omnium ab ultima Congregatione Defunctorum, ut pro iis omnibus una Missa solemniter celebretur. IV. Recenseantur etiam nomina insigniorum Benefactorum, simulque omnes moneantur, ut pro iis, Sacerdotes quidem unam Missam celebrent, laici vero dicant quinquaginta *Pater noster*, *Ave Maria*. Abbas Generalis faciat absolutionem Generalem, & sic Congregationem dimittat. XIII. Dimissa Congregatione Generali, una cum Hegumenis faciat Congregationem Hegumenorum: & primo quidem elegantur Abbates Provinciarum, & Monasteriorum; singulisque Patentes literæ tradantur, ut ad Officia sua adeant. XIV. Forma literarum Congregationis Monachorum, cum mittitur ad Congregationem una cum Abbate Monasterii seu Provinciae Socium ab ipsis electum, Reverendissimi Patres, notum facimus vobis Congregationem nostram habitam in Monasterio N. die N. mense N. anno N. communi consilio elegisse Reverendum Patrem N. ut nomine totius Monasterii, vel Provinciae, una cum nostro Abbate ad Congregationem Generalem accedat. Quocirca tradimus ei potestatem agendi pro nobis in Congregatione Generali omnia & singula, quæ facere possemus, si præsentem essemus: ratum gratumque habituri quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum in Monasterio N. anno N. mense N. die N. Sigillum † Monasterii. Et subscribent omnes juxta ordinem suum. XV. Forma literarum Abbatis Provinciae, vel Monasterii, cum mittit Vicarium, vel Procuratorem ad Congregationem Generalem. Reverendissimi Patres, notum facio vobis, me ob causam N. impeditum, elegisse Reverendam Patrem N. ut tanquam meus Vicarius, & Procurator ad Congregationem Generalem accedat: eique sigillum, & rationes Officii mei tradidisse, nec non facultatem in Congregatione Generali omnia, & singula agendi, quæ ego facere possem, si præsentem essem; ratum gratumque habiturus quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum in Monasterio N. anno N. mense N. die N. Sigillum † Officii N. Abbas Provinciae vel Monasterii N.

C A P. II.

De Electione Abbatis Generalis & Hegumenorum.

I. Ante electionem legantur Constitutiones de requisitis eligendorum, deque eorum Officio. II. Nemo potest in Abbatem Generalem, aut Hegumenum eligi, nisi compleverit annum ætatis trigesimum, & annum in nostro Ordine octavum quidem Abbas Generalis, sextum vero Hegumenus. III. Electio nullo modo fiat per absentium, sed præsentium duntaxat suffragia, eaque secreta sint, non publicatis eligentium nominibus. IV. In loco pro electione deputato Aedituus Aram maximam, ubi venerabile Eucharistiæ Sacramentum in Ciborio conditum proficit, solemniori, quam in primo triduo Congregationis, ritu instruat. Super Altari ante Ciborium alta Crux colloccetur, sex hinc inde accensis candelis. A dextris Crucis Evangeliorum codex pretioso velo cooperitus, a sinistris vero Imago, sive Reliquiæ S. Patris nostri Antonii, & Codex Regulæ cum Constitutionibus. Infra Altare ad latus dexterum ponatur mensa, juxta quam assidebit scriba, seu Secretarius, qui data servandi secreti fide solus ex Patribus non Vocalibus in Congregationem introducetur. Super mensam vas, seu arcula colloccetur, in quam ab Electoribus schedulæ emittendæ erunt. Sic autem fabricetur, ut demissa e superiori orificio schedulæ dilabi aut extrahi nequeant, donec functione peracta legitime a Cognitoribus suffragiorum referetur. Alterum præterea vas intra Cancellos Altaris præparetur aqua

oppletum, in quod schedulæ prædictæ statim projiciantur. V. Habeatur Sermo præarcticus ad Electores per semihoram de eligendo digniori Abbate Generali, dignioribusque Hegumenis, deque Votorum renovatione præmittenda ab omnibus. VI. Absoluta præarcti, Abbas Generalis, & quatuor Hegumeni hinc inde ad dexteram lævamque ipsius ante portam mediam in genua procedent, & pone hos Provinciarum, Monasteriorumque Abbates, deinde reliqui Monachi secundum antiquitatem propriæ professionis. Postremo scriba, seu Secretarius, & Aedituus, & ad portam Janitor. VII. Sequatur Votorum renovatio, Abbate Generali, & Hegumenis præcipientibus, deinde reliquis simul prosequentibus de verbo ad verbum, & cum pausa, ut supra Par. II. Cap. XI. VIII. Abbas Generalis absoluta Votorum renovatione, Beatissimæ Virginis Mariæ Litanias cum cantu inchoabit: quibus finitis, Fratres admoncat, ut præmissis contritionis actu, intentionem pariter rectam habere studeant, simulque omnes Dominicam Orationem recitent, & SSmæ Trinitatis opem, nec non Desipræ, & S. Antonii intercessionem implorent. Mox assurgit ipse, & Fratibus in genua adhuc provolutis, generalem Absolutionem pronunciat. Post universi e templo egressi, ad ferenda suffragia accedant, si alibi electio faciendæ est; si vero in eodem templo, Aedituus foras egresso, porta clauditur, quam Janitor ab exteriori parte observabit. IX. Antequam ad novi Abbatis Generalis electionem procedatur, debetis; cujus Officium expirat, Sigillum, & Officium in manibus Hegumenorum resignare, ac deponere in hæc verba. *Reverendi Patres, in manibus vestris, resigno, ac depono Officium Abbatis Generalis, quod mihi indigno Congregationi Generalis commisi, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.* Hoc idem facere debet unumquisque Hegumenus coram electo Abbate Generali, cum ad Successoris sui electionem procedendum est, dicens, *Reverendissime Pater in manibus vestris resigno, ac depono officium Hegumeni, quod mihi indigno commissum est, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.* Facta tamen resignatione, in suo loco, & ordine tandiu stabit, donec Successor declaretur. Si per obitum, aut promotionem Abbatis Generalis, aut aliquod legitimum ejus impedimentum, electus fuerit Vicarius Generalis; hic etiam ante electionem novi Abbatis Generalis resignabit Officium in hæc verba. *Reverendissimi Patres, in manibus vestris resigno, ac depono Officium Vicarii Generalis, quod mihi indigno commissum est &c.* Idem dicendum de Vicario Hegumeni. X. Suffragiorum ordo est. Primus Abbas Generalis ad mensam accedens, suum suffragium in schedula scribat, nomine tantum electi expresso, hoc modo. *Eligo Reverendissimum Patrem N. in Abbatem Generalem nostri Ordinis.* Tum schedulam propriis manibus complicit, atque in præparatam Arcam injiciat. Sequantur ordinatim singuli Hegumeni, postea Abbates Provinciarum, & Monasteriorum, postremo reliqui Patres Vocales, habita semper ratione antianitatis professionis. Si quis Patrum indigeat opera scribæ, hic suggestum ab illo nomen scribat in schedula, eamque plicatam ipsi reddat. In prædictam Arcam ab eodem propria manu statim dimittentam. XI. Post lata suffragia in locum suum unumquisque regredietur: loca autem extra Cancellos Altaris disposita erunt. Tum vero Abbas Generalis solus cum quatuor Hegumenis, & duobus a Patrum cœtu ad cognoscenda suffragia electis, sanctuarium ingressus, schedulas ex Arca extrahat, mox numeret; & si Patrum numerum superent, aut minime æquent, electio non constabit, nec aperientur schedulæ, sed continuo in vas aqua oppletum immittantur, & nova electio fiat. Si vero suffragiorum numerus bene constet, tunc Abbas Generalis singulas schedulas coram Hegu-

menis,

menis, & duobus suffragiorum Cognitoribus aperiatur, nomenque electi altiori voce pronunciet, ut Monachi in Templo stantes audiant, & illud a Secretario in charta notetur. XII. Si pars suffragiorum supra dimidium Vocalium major convenire in electione reperiatur, ea censetur facta: si autem in duas personas suffragia dividantur, his a ferendo suffragio exclusis, iteretur scrutinium. Si rursus aequalis pro utroque suffragiorum numerus confliterit, praefertendus prior tempore professionis. Si autem professio tempore aequales fuerint, aetas attendenda, & senior juniori praeligatur. XIII. Si vero suffragia in diversas personas distrahantur, ita ut in neminem major Congregationis pars conveniat; secundo, ac tertio scrutinium repetatur. Quod si etiam tunc nemo habeat majorem suffragiorum partem, contingat autem duos, vel tres habere plura suffragia, ita ut singuli quartam saltem partem suffragiorum obtineant, per Abbatem Generalem promulgentur his verbis. *Reverendus Pater NN. & Reverendus Pater NN. habent plura suffragia, quam reliqui. Ex his igitur potestis unum eligere in Abbatem Generalem totius Ordinis.* Tum illis, qui nominati sunt, exclusis, Vocales reliqui ad electionem modo supradicto procedant, unum ex nominatis eligentes, in quem major pars suffragiorum convenerit. XIV. Finito scrutinio electus Abbas Generalis promulgetur a suo praedecessore, vel si ipse in Officio confirmatus fuerit, a primo Hegumenorum, his verbis. *Reverendi Patres, facta suffragiorum collatione, invenimus majorem partem Congregationis nostrae, convenire in electione Reverendi Patris NN. Ideo nomine totius Congregationis nostrae, & potestate per vos omnes mihi concessa pronuncio, & declaro Reverendissimum Patrem NN. electum fuisse, & esse nostrum omnium, totiusque Ordinis nostri Abbatem Generalem.* XV. Facta electionis proclamatione, primus Hegumenus, aut dignior inter Vocales intonat Psalm. XIX. reliquis alternatim prolequentibus. *Exaudiat te Dominus in die tribulationis, protegat te nomen Dei Jacob &c.* Interea Hegumeni ducunt Electum ad sedem ad cornu sinistram Altaris paratam, qui osculatur primum Altare, deinde sedet. Tum a digniori traditur ei liber Regulae, & Constitutionum, ac Sigillum Officii: qui retinens Sigillum, tradit uni ex Vocalibus, ut legat Caput III. Partis III. quod est de praesentia, & Officio Abbatis Generalis. Interim Fratres singuli juxta Ordinem suum ad eum accedentes, genibus flexis manus ejus osculantur. Ipse vero tandem in loco suo sedebit, donec Hegumeni quatuor eligantur: nec e sede sua recedit, nisi cum suffragium proprium scripturum esset, & in Arca immisurus, & suffragia Monachorum, ut supra, cogniturus, electumque proclamaturus: quo statim proclamato ad sedem suam redibit. XVI. Si electus absens fuerit, postquam proclamata est illius electio, cantatur Psalmus XIX. ut supra. Quo finito statim proceditur ad electionem Hegumenorum, quorum primus vices Abbatis Generalis geret, donec Abbas Generalis aderit. Quod si adesse possit antequam Congregatio Generalis absolvetur, tunc Enthronismus ejus modo supradicto fiat. XVII. Neque Abbati Generali, neque Hegumenis fas est electionem suam recusare, aut Officium abdicare. Si vero contigerit eos ex legitima causa ab Officii executione impediti, in Congregatione Hegumenorum potest Vicarius ejus substitui, ut dictum est Par. 3. Cap. 4. XVIII. Absoluta Abbatis Generalis electione, continuo ad electionem quatuor Hegumenorum juxta praedictum ordinem procedunt, etiam si electus Generalis absens fuerit. Primum Hegumenus in manibus Abbatis Generalis, vel eo absente in manibus dignioris ex Vocalibus, resignat Sigillum, & Officium, ut supra. Mox suffragia feruntur: & si duo, vel tres plura suffragia habere reperiuntur, ita ut quartam saltem partem singuli obtineant,

Abbas Generalis recens electus, vel eo absente dignior ex Vocalibus (exclusis iis, qui nominantur) dicat ad cœtum Monachorum. *RR. PP. NN. & NN. habent plura suffragia, quam reliqui. Ex his igitur potestis eligere unum in Hegumenum.* Finito scrutinio electus Hegumenus promulgetur ab Abbate Generali, aut eo absente a digniori ex Vocalibus, in hæc verba. *Reverendi Patres, facta suffragiorum collatione invenimus majorem partem Congregationis nostrae convenire in electione Reverendi Patris N. Ideo nomine totius Congregationis nostrae & potestate a Vobis mihi concessa pronuncio, & declaro Reverendissimum Patrem N. electum fuisse, & esse Hegumenum.* Addat in fine. Primum, secundum, tertium, vel quartum, juxta uniuscujusque Hegumeni locum. Hegumenus electus Abbati Generali genuflectat, ejusque manus deosculatus, ad dexteram ipsius, vel sinistram juxta ordinem suum stabit. Abbas vero Generalis illum ad osculum admittet, eique Sigillum Officii tradet. Tum Fratres juxta ordinem suum, facta prius Altari, deinde Abbati Generali, & Hegumenis antea electis, aut officio confirmatis reverentia, coram Hegumeno recens electo genuflectentes, manum ejus osculantur. Hegumeni vero antea, ut supra, electi, collegam suum post ipsos electum ad pacis osculum admittunt. Si Hegumenus Sacerdos non fuerit, sola pacis appreciatione, omissa genuflexione, honorabitur. XIX. Penes Congregationem Generalem est Abbatem Generalem confirmare, vel novum eligere. Hegumenorum pariter potestatem prorogare, aut abrogare, sive quosdam confirmare, & alios de novo eligere: nam omnes simul, eodemque tempore mutare, minus expedire videtur: ut nimirum novus Hegumenus a veterano rudimenta novi officii capiat. Si vero attentis circumstantiis, secus agendum electoribus in Domino visum fuerit, ad omnium etiam Hegumenorum depositionem tuto procedent. XX. Secretarius Congregationis, tam Generalis Abbatis, quam Hegumenorum electionem in acta referat, quæ subscriptionibus omnium Vocalium firmata, in Archivo asservetur. XXI. Absoluta quatuor Hegumenorum electione, Divinae Majestati gratiae agenda sunt. Quocirca Abbas Generalis cum Hegumenis, & omnibus Patribus Vocalibus ante portam mediam Altaris procedat in genus primum ipse, deinde quatuor Hegumeni, mox reliqui juxta ordinem suum. Tum incipiat Psalmum 148. reliquis hunc, & duos sequentes Psal. mox alternatim cantantibus. *Laudate Dominum de Cœlis, laudate eum in Excelsis &c.* Quibus finitis surgens Abbas Generalis, stansque in porta media, conversus ad Altare, Fratribus genuflexis, sequentem precationem recitabit. *Gratias agimus tibi, Deus noster, Trinitas Sanctissima, Pater, & Fili, & Spiritus Sancte, quoniam sicut ad tuum Nos peculiarem famulatum assumpsisti, atque in Sanctis Tabernaculis tuis collocasti, fratresque in spiritu conjunctos effecisti, & constituisti in Monte Sion, qui est religiosus status, ponens pacem fines suos, miroque circumdatus obedientia, castitatis, & voluntarie paupertatis, quo spectaculum fieremus Angelis, & hominibus: ita hodie gratia tua innovasti vinculum, quo jungimur dilectioni tue: nosque in Hierarchias, & Choros in similitudinem Angelorum distinxisti ad officia ministerii tui in Paradiso domus tuae, quem plantasti nobis, & in quo nos collocasti, nosque illum operamur, beneplacitum tuum perficientes, & Divinae voluntati tuae obsequentes. Et nunc Domine Deus tuere nos, & custodi vineam istam, quam plantasti dextera tua, & domum tuam aedifica, quam virtute tua fundasti: quia nisi tu Domine aedificaveris domum, frustra vigilant, qui custodiunt eam. Da Domine assiduum sedium tuarum sapientiam iis, quos ad ministerium domus tuae elegisti. Benefac nobis, & corda nostra sanctifica, menteque nostras in obsequio tuo confirma. Intercedentibus Sancta Dei Genitrice Maria Virgine,*

& Beatissimo Patre nostro S. Antonio Magno, & omnibus Sanctis, Fratres. Amen. Deinde Abbas Generalis facta Altari reverentia, ad eos adhuc genuflexos conversus, facit absolutionem generalem in hæc verba, *Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuat vobis absolutionem, & remissionem omnium peccatorum vestrorum: In Nomine + Patris, & + Filii, & + Spiritus Sancti. Fratres. Amen.* Et surgunt, eisque manum ordinatim osculantur, & ad suas singuli cellas secedunt.

CAP. III.

De Congregatione Hegumenorum, & electione Abbatum Provinciae, vel Monasterii.

I. Congregatio Hegumenorum de semestri in semestrem ab Abbate Generali, & quatuor Hegumenis celebretur; & quoties de rebus agendum est, aut valde urgentibus, aut potestatem ejusdem Congregationis exigentibus. II. Penes Abbatem Generalem est illam indicere, eique præsidere. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa & reatu consultandum sit, tunc ad omnes simul Hegumenos spectabit illam indicere: & prior in ordine præsidebit tanquam Vicarius Abbatis Generalis, ut supra dictum est. III. Per septem dies ea durabit: singulis autem diebus præmissa Oratione Dominica, & Litanis Beatissimæ Virginis, coram Altari ab Aedituo parato, Janitore portam observante, & Secretario ad mensam affidente, nec non duobus Monachis suffragiorum cognitoribus, suffragia ferent, ut supra dictum est de Congregatione Generali. Porro Secretarius, Aedituus, Janitor, & duo suffragiorum cognitores ab Abbate Generali, & Hegumenis prælegendi sunt. Antequam vero prima Congregatio inchoetur, sermo paræneticus fiat ab idoneo Monacho, quem Abbas Generalis designaverit. IV. Si post Congregationem Generalem eligendi sint Abbates Provinciae, & Monasteriorum: primo Congregationis die, sedentibus in ordine suo Abbate Generali, & Hegumenis, accedunt Abbates, quorum officium expirat, vel eorum Vicarii, unus post alium: & genuflexi, Sigillum, & Officium in manibus Abbatis Generalis, & Hegumenorum resignant, & deponunt in hæc verba. *Rmi. Patres, in manibus vestris resigno, ac depono officium Abbatis Provinciae N. vel Monasterii N. quod mihi indigno commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.* Si Vicarius fuerit, aut Procurator, dicat: *Rmi. Patres, nomine, ac vice Reverendi Patris N. in manibus vestris resigno, ac depono Officium Abbatis Provinciae N. vel Monasterii N. quod ipsi commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis ab ipso in eodem Officio commissis.* Facta resignatione, unusquisque extra Congregationem recedet; & clauso ostio, legat Secretarius coram Abbate Generali, & Hegumenis excessus, vel defectus, si quos dicti Abbates in suo officio commiserint: oblatas adversus eos subditorum Monachorum accusationes, & similia, quæ in ultimo triduo Congregationis Generalis examinata sunt, & in acta relata, ut Cap. I. hujus Partis num. II. dictum est. Mox Generalis, & Hegumeni de iis deliberent: & si quid in Regulam, Constitutiones, Consuetudines, vel Monachos peccasse deprehensi fuerint, vocentur singillatim, & introducantur ad Congregationem, ibique reprehendantur, & digna malefactorum poenitentia mulcentur: alias omnes simul introducantur, & genuflexi benedicantur ab Abbate Generali, & absolvantur, iis verbis: *Deus misereatur vestri etc.* ut cap. superiori circa finem. Tum extra Congregationem dimittantur: & Abbas Generalis cum Hegumenis per suffragia secreta eligat Abbates Provinciae, & Monasteriorum eodem modo, quo supra de Electione Generalis, & Hegumenorum dictum est. Suffragium in scheda scribatur sic. *Eligo*

*Reverendum Patrem N. in Abbatem Provinciae N. vel Monasterii N. Extrahuntur autem suffragia a duobus Monachis eorum cognitoribus, & scribuntur in charta a Secretario. Et unus ex illis duobus professione antiquior nomen electi altiori voce pronunciat, ut Generalis, & Hegumeni audiant: & qui plura suffragia habuerit, ille Abbas erit: quem proinde Generalis proclamabit in hæc verba. *Nomine Congregationis nostræ promuncio, & de clero Reverendum Patrem N. Abbatem Provinciae N. vel Monasterii N. Finito scrutinio omnes electi Abbates, qui in eo Monasterio præfentes fuerint, genua seclunt coram Abbate Generali, & Hegumenis, manumque eorum deosculantur, & invicem ab his ad osculum pacis admittuntur. Abbas autem Generalis tradit unicuique eorum sigillum Officii sui: deinde omnibus præter Hegumenos genuflexis, impertitur benedictionem, dicens: *Benedicat vos Omnipotens Deus Pater + & Filius + & Spiritus + Sanctus. Fratres. Amen.* Et procedunt unusquisque ad cellam suam. Abbas Generalis, & Hegumeni tradunt singulis patentes literas tenoris sequentis: *Venerabilibus Fratribus Ordinis S. Patris nostri Antonii Congregationis S. Isaie Provinciae N. vel Monasterii N. salutem in Domino, & benedictionem. Notum facimus vobis, Fratres, Congregationem Hegumenorum habitam die N. mense N. anno N. communi consilio elegerit Reverendum Patrem N. in Abbatem vestrum proprium, & peculiarem, qui carne, & spiritu vos gubernet juxta nostras Consuetudines, Constitutiones, & Regulam; quorūca mandamus vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut eadem secundum nostram Congregationis Regulam pareatis: eumque Abbatem, seu Patrem nostrum appelleris, ipsique veluti legitime præposito vestro debitam obedientiam, honorem, atque reverentiam exhibeatis. Si quis illi subesse noluerit, noverit se suorum votorum transgressorem fore. Benediclio sit super obedientes. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N. Congregatio Hegumenorum. Sigillum + Generalis, & Hegumenorum. Cum dictæ licentiæ ad Monasterium venerint; unus ex Fratribus, reliquis audientibus, in Ecclesia, vel Refectorio, Abbate electo præfente, illas legat: finitaque lectione, continuo Abbati electo, vel confirmato omnes genuflectant: Abbas vero iis benedicat, dicens: *Benedicat vos Omnipotens Deus Pater, & Filius + & Spiritus Sanctus. Et respondent, Amen.* Et surgunt, eisque manum osculantur. Abbas suæ electionis patentes literas apud se custodiat: cumque statuto tempore exauctoratus, vel confirmatus fuerit, Abbati Generali illas resituet. Secretarius autem Monasterii eas de verbo ad verbum describat, & in Archivo reponat. Sequentibus sex diebus in Congregatione Hegumenorum de rebus ad universum Ordinem spectantibus agatur. V. Si vero Congregatio Hegumenorum non post Congregationem Generalem, sed præstitutis temporibus suis fiat, primo die de gravioribus negotiis agendum erit, postmodum reliqua definiantur. VI. Terminata Congregatione, describentur a Secretario Acta omnia, electiones Officialium, & Constitutiones, si quæ factæ fuerint: sigilloque, & propria Generalis, atque Hegumenorum subscriptione firmentur, & in Archivo reponantur. Quæ vero Monachis significanda sunt, ea per Encyclicas literas a Generali, & Hegumenis subscriptas significentur. Exemplum autem literarum omnium, quæ nomine Congregationis hujus mittentur, a Secretario ejusdem Congregationis descriptum maneat in libro Regestorum, qui in Congregatione Generali tradatur novo Abbati Generali, & novis Hegumenis in Archivo reponendus.***

CAP. IV.

De Congregatione Provinciae, & Monasteriorum.

I. Congregatio Provinciae unoquoque anno per triduum celebretur ab Abbate Provinciae, & Abbatibus Monasteriorum subjeutorum: Congregatio vero Monasteriorum sit quolibet mense per unum diem ab Abbate Monasterii, & Monachis omnibus professis. Primam autem indicit Abbas Provinciae, alteram Abbas Monasterii: & illa quidem uno saltem mense ante constitutum diem significari debet: haec vero tribus ante diebus. II. Quo mense facienda erit Congregatio Provinciae, praemittenda est opportuno tempore Congregatio uniuscujusque Monasterii, ut in promptu habeat Abbas si quid ad eam Congregationem referendum sit. Similiter quo anno celebrabitur Congregatio Generalis, opportune praemittatur Congregatio Provinciae. III. Congregationi Provinciae praeter Abbates Monasteriorum intererit Socius Abbatis uniuscujusque Monasterii, a Congregatione Monachorum eligendus. Ejus autem electio fieri debet tribus saltem diebus antequam ad Congregationem Provinciae procedatur, ut sufficiens tempus habeat ad sumendum informationem de statu Monasterii, deque querelis, & causis Monachorum. Idem dicendum de Socii Abbatum ad Congregationem Generalem discessu. Omnia autem, quae Socius Congregationi generali, vel Provinciali nomine Monachorum praesentavit, debent esse sub Sigillo Monasterii clausa, & ab iis subscripta. IV. In utraque Congregatione idem ordo servetur, de quo supra in Congregatione Hegumenorum dictum est num. III. & VI. Secretarius autem, Aedituus, & Janitor ab Abbate eligantur; duo vero suffragiorum cognitores a Monachis ad Congregationem convocatis. V. Agendum porro erit primo de rebus spiritualibus ad profectum Monachorum spectantibus, inquirendumque in mores uniuscujusque, si qui contra Regulam, Constitutiones, & consuetudines peccet. Secundo de regimine superiorum, & subjeutorum obedientia. Tertio de temporalibus Monasteriorum rebus. VI. Abbate ad Congregationem generalem eunte, aut Vicarium mittente, adhuc celebretur Congregatio Monachorum de mense in mensem, cui ipse Abbas, vel ejus Vicarius praerit: non tamen celebrari poterit Congregatio Provinciae, nisi de anno in annum & ipso Abbate praesente. VII. Si Abbas Monasterii decesserit, Vicarius mortem ejus tam Abbati Provinciae, quam Abbati Generali statim significabit, & interim Monasterium administrabit usque ad novi Abbatis electionem, & adventum. Quod si Vicarius in illo Monasterio non fuerit, tunc antiquior professione Vicarius erit; & inter aequales professione, antiquior aetate praeratur, & Sacerdos non Sacerdoti. Mortuo autem Abbate Provinciae, Abbas illius Monasterii, in quo residere solet, ad Abbatem Generalem literas scribat: nemo tamen in ejus officio se immiscebit, donec Abbas Generalis in Congregatione Hegumenorum de successore, aut Vicario decreverit.

CAP. V.

De Congregatione Hebdomadali.

I. In qualibet hebdomada per omnia Monasteria feria sexta, aut alia die non impedita, debet fieri Congregatio omnium Monachorum. II. Sedentibus omnibus, & Novitiis, si qui erunt, stantibus, Abbas, seu Vicarius aliquid ex libris spiritualibus legat, vel legi faciat ad Monachos. III. Deinde (Novitiis foras dimissis) idem Abbas, seu Vicarius taceat brevem exhortationem contra defectus in Monasterio occurrentes, nullam tamen

personam nominando. IV. Absoluta exhortatione, Abbas stans, reliquis genuflexis, dicat: *Deus misereatur nostri, & dimittat debita nostra, & tribuat nobis absolutionem, & veniam omnium peccatorum nostrorum. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Fratres. Amen.* Et furgunt, eisque manum deosculantur, & ad suas uniuscujusque cellas abeunt.

CAP. VI.

De Electione in communi.

I. Ab electione tam Activa, quam Passiva in quolibet officio Ordinis nostri, donec cum eo fuerit dispensatum specialiter, arcetur omnis excommunicatus, suspensus, interdictus, irregularis, non professus, & qui non subest nostrae Congregationi, etiam si fuerit Monachus professus Ordinis S. Patris nostri Antonii; item qui ab Ordine nostro apostataverit, & qui ab illo ad alium Ordinem, etiam cum licentia Superiorum transiit, nec postea ad nostrum rediit. Item, qui habet impedimentum naturale, ut fatuus, delirus, lunaticus. Item qui est notorie infamis ob publicum delictum; ut est homicidium, fornicatio, furtum, perjurium, ebrietas. Item subornator, qui prece, pretio, minis, vel quocumque alio modo induxerit eos, qui in electione vocem activam habent, ut seipsum vel Monachum aliquem determinatum eligant, singularim cum nominando. Item qui per se ipsum, vel alium procurat sibi dignitatem aliquam extra Ordinem. Item, qui publice, & scandalose Romano Pontifici, aut Patriarchae vel Ordinario loci detraxerit, aut eorum canonicas sanctiones contempserit. Denique qui Monachum notorie indignum sciens & prudens aliquando elegerit. II. In iis impedimentis, quae ex jure Canonico proveniunt, dispensatio petenda est a legitimo Superiore (qualis est Sanctissimus Romanus Pontifex, Ritus D. Patriarcha, & Ordinarius loci Episcopus respective.) In aliis vero, quae ex nostris Constitutionibus inducuntur Abbas Generalis dispensare poterit, vel eo absente Congregatio generalis. III. Nemo eligi, aut eligere poterit, in Abbatem Generalem, aut Hegumenum, sive in Abbatem Provinciae, aut Monasterii, nisi triginta annos saltem inchoatos aetatis habeat, & nisi sex annos in Congregatione nostra compleverit, includendo annos probationis. IV. In Congregationibus Hegumenorum, Provinciae, & Monasterii, si tantum vocem activam habent, quorum mentio ibi fit. Vocem vero passivam in Congregatione generali, & Hegumenorum habere possunt omnes Monachi professi. In Congregatione vero Provinciae, & Monasteriorum si tantum Monachi, qui sunt illius Provinciae, & Monasterii. V. Nemo potest habere plures voces activas, etiam si habeat plura in Ordine officia, sed unusquisque unam tantum vocem habeat. VI. Omnis electio fiat per suffragia secreta. VII. Ante electionem legantur Constitutiones de officio eligendorum, & de electione. VIII. Si suffragia fuerint aequalia, aut in diversas personas ita distrahantur, ut in nullum major pars conveniat, id fiat, quod supra Cap. II. num. XII, & XIII. dictum est.

CAP. VII.

De Visitatione.

I. Abbas Generalis semel saltem in triennio visitet omnia Monasteria Ordinis & Abbas Provinciae semel quolibet anno Monasteria sibi subiecta, ut dictum est Par. III. Cap. III. nu. III. & Cap. V. num. II. II. Si legitime fuerint impediti, substituent Vicarium Visitatorem, cui tempus, & auctoritatem per suas literas definiant, eique Socium seu Secretarium adjunctent. Nulli autem Vicario Visitatori credatur, nisi literas suae delegationis antea exhibuerit coram Monachis in Congregatio-

ne convocatis in eo Monasterio, quod visitandum erit: eam vero Monachorum Congregationem Abbas convocabit, statim atque ei exhibitæ fuerint literæ Abbatis Generalis, aut Hegumenorum, aut Abbatis Provinciae. Si autem Abbas fuerit absens, aut obedire noluerit, tunc ipse Vicarius Visitator eam convocabit. Forma literarum Vicarii Visitatoris: *Venerabilibus Fratribus Ordinis S.P.N. Antonii Congregationis S. Isaie Provinciae N. vel Monasterii N. salutem in Domino, & benedictionem. Notum facimus vobis, Fratres, Nos elegisse Reverendum Patrem N. in Vicarium nostrum, eique vice nostras commisisse, ut visitet Vos, & vestrum Monasterium in temporalibus, & spiritualibus, & inquirat in omnia ad Vos, dictumque Monasterium spectantia, juxta nostras consuetudines, Constitutiones, & Regulam, cum facultate decernendi, quæ decernenda esse urgens necessitas compulerit; alia vero ad nos deferendi; non tamen alium in locum suum substituendi, nec Visitationem in quolibet Monasterio ultra triduum prorogandi. Quocirca mandamus vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut Reverendum Patrem N. tanquam Vicarium Visitatorem a nobis deputatum recipiatis, eique debitam reverentiam & obedientiam juxta commissum ipsi officium exhibeatis. Si quis illi contradicere ausus fuerit, noverit se suorum Votorum transgressorum fore. Benediclio sit super obedientes. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N. Abbas Generalis, vel Hegumeni, vel Abbas Provinciae N. loco + sigilli. III. Lectis in Congregatione literis, statim omnes genuflectent, excepto Vicario Visitatore; deinde surgentes deducunt illum in Ecclesiam a dextris Abbatis Monasterii procedentem. Si Abbas Generalis, aut Abbas Provinciae personaliter ad visitandum Monasterium venerit, convocata ab Abbate loci Monachorum Congregatione, significabit breviter, ut præparent se ad reddendam rationem, quam sequenti die exigere incipiet: deinde procedet una cum Abbate Monasterii, & Monachis ad Ecclesiam, ut supra. IV. Ante Aram maximam omnibus ordinatim genuflexis, Abbas seu Vicarius Visitator item genuflexus, ad portam mediam orabit aliquantulum, deinde intonabit Psalmum CXLVIII. *Laudate Dominum de Cælis &c.* quem una cum duobus sequentibus Psalmis Monachi alternatim canter. Et dicto *Gloria Patri*, surgit Abbas, seu Vicarius Visitator, & facta ad Altare reverentia, conversus ad Monachos genuflexus, facit absolutionem, dicens. *Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuas vobis absolutionem, & veniam omnium peccatorum vestrorum. In nomine Patris + & Filii + & Spiritus + Sancti. Fratres Amen.* Et surgunt, ejusque manum ordinatim osculantur: & abeunt in Cellas suas. V. Visitator primum locum tenebit cum Socio suo, qui Secretarii munus geret, etiam ante Abbatem Monasterii. Cum autem officio suo functus fuerit, ipse, & socius locum juxta dignitatem suam, vel antiquitatem professionis habeat. VI. Primo Visitationis die cantatis Divinis Officiis, ac terminata per Abbatem loci, aut Vicarium. Sacra Liturgia, antequam detur a celebrante benedictio, omnibus Monachis ordinatim genuflexis, Visitator diligenter visitabit totam Ecclesiam: ac primum Aram maximam, ubi repositum est Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum: deinde reliqua, si quæ erunt, altaria: an omnia munda sint, & decenter ornata, & composita. Qua Visitatione absoluta, reversus ad portam mediam, & facta Altari reverentia, dat benedictionem dicens. *Benedicat vos omnipotens Deus, Pater + & Filius + & Spiritus + Sanctus. Fratres. Amen.* Visitator prosequitur hanc admonitionem. *Auctoritate Dei, totiusque Ordinis nostri præcipio vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut cum unusquisque vestrum de omnibus, & singulis personis, ac rebus ad hoc Monasterium spectantibus interrogatus fuerit: debeat secundum conscientiam pure, & veraciter revelare, secluso omni odio, favore, & affe-**

ctu: nec ullus vestrum extra Monasterium discedere præsumat, sine expressa nostra licentia. Visitator deposita stola, in Sacrarium vadit cum Socio, Abbate Monasterii, & Præfecto Ecclesiæ, seu Sacraria, eamque diligenter visitat, considerando, an munda, & composita sint Vasa Sacra, Vestes, Libri, & omnia utensilia. Deinde procedit Visitator cum Socio, ac Abbate loci ad Cellam ipsius Abbatis, qui primo offert Visitatori scripta nomina, & officia singulorum Monachorum, & personarum; etiam sæcularium, qui Monasterio inserviunt. Secundo librum Regulæ, & Constitutionum Ordinis, Tertio librum decretorum, quæ alii Visitatores ei Monasterio reliquerunt. Quarto libros proventuum, & expensarum Monasterii, & Ecclesiæ. Quibus peractis Visitator ad Cellam sibi destinatam per ipsum Abbatem loci, aut Monachum ab eo designatum, advocat singulos Monachos, & inquisitionem inchoat de singulis; & desinet in ipsum Abbatem, qui de singulis ipsi reddet rationem. Quæ autem a singulis Monachis referuntur, per Socium & Secretarium Visitationis in charta notabuntur, in quorum sine unusquisque nomen suum subscribat, vel si scribere nescit, ipse Secretarius ejus nomen subscribat de ipsius mandato. VII. Postridie Visitator cum Secretario iustrabit primo Cellas omnium Fratrum: secundo alias Monasterii mansiones, ut Sehulam, Bibliothecam, Hospitium, Infirmary, Vestiarium, Cellarium, Coquinam, & Refectorium, presentibus Abbate loci, eoque Monacho, qui cellæ illius curam habeat. VIII. Tertio, & postremo die convocata totius Monasterii Congregatione in locum ad id paratum, Visitator brevem adhortationem faciet ad procurandam Regulæ, & Constitutionum observantiam: & legi faciet per Secretarium monita relicta Monasterio; monetque omnes, & singulos, ut se ad penitentiam negligentiarum faciendam disponant. Tum genuflexis omnibus coram Visitatore, culpas suas dicant ordinatim, incipiendo ab Abbate loci, usque ad juniorem Monachum, & veniam petant a Visitatore, qui singulis cum discretione & charitate penam injungat salutarem. Mox facit absolutionem, dicens: *Deus misereatur vestri &c.* ut supra num. IV. atque ita cum osculo pacis dimittat Congregationem. IX. Si ipse Generalis, aut Abbas Provinciae Visitationem facit, utatur auctoritate sua in correctione Abbatis, & Monachorum: si vero fuerit Vicarius, ad substituendum omnia referat. Non tamen Abbatem loci deponere, aut ab officio suspendere poterit, nisi specialem facultatem habuerit a Congregatione Hegumenorum. Quod si necessitas requirat, ut Monachum de illo Monasterio in aliud transferat, id auctoritate sua facere poterit, si Generalis fuerit, aut Abbas Provinciae: si vero delegatus fuerit, consentiente Abbate loci, in quo est, & Abbate Monasterii, ad quod transferendus est Monachus, id faciet; illis autem dissentientibus, rem ad delegantem referet. X. Hæc fere sunt, de quibus Visitator inquirere debet. An singuli debitam Abbati obedientiam exhibeant. An Abbas officio suo erga omnes æqualiter utatur. An inter omnes, & singulos pax, & concordia servetur. An sit aliquis proprietarius in Monasterio, vel scandalosus, ebriosus, otiosus, assuetus jurare, vel turpia loqui, notatus de suspecta familiaritate intra, vel extra Monasterium, cum scandalo alium non alloquens, rixosus, contumeliosus. An ab omnibus observentur Regula, & Constitutiones quoad Divinum Officium, Confessionem, Communionem, Orationem Mentalem, Jejunium, Refectorium, Silentium, aliæque Communitatis officia: & quomodo ritus, & ceremonie Ecclesiasticæ observentur. An aliquid desit, vel superfluum sit in Victu, Potu, Vestitu; & quomodo tractentur ab Abbate, tam Monachi sani, quam Infirmi, & Hospites. Quomodo Monachi juniores instruantur: & qui sint mores sæcularium, qui

sunt

sunt in Ministerio Cœnobii. XI. Acta omnia a Secretario excepta, Sigilloque munita in Archivum Ordinis inferat: & si Vicarius, sive Delegatus fuerit, ad Abbatem Generalem, vel Provinciam referat. XII. Omnem operam adhibeat, ut pacem & concordiam in Monasterio relinquat.

P A R S Q U I N T A.

CAPUT I.

De Processu Judiciali.

Cum Monachorum causa a Superioribus iudicanda sint, communis ordo Judiciorum servetur. I. Iudex Secretarium presentem habeat ab ipso, aut a majori Superiore eligendum, qui examini adsit, & dicta examinatorum excipiat, & sententiam scribat. II. Iudicium introducendum erit vel per accusationem, vel per denunciationem, vel per diffamationem. Si per accusationem processus inchoetur, certus esse debet accusator, & capita accusationis porrecta sua manu subscribat. Ante omnia autem examinandus accusator, an sit integræ famæ? an moveatur aliquo odio, aut alio pravo affectu? an qua proponit, habeant aliqua adminicula, vel indicia veritatis, puta, quia accusatus alias in eodem genere peccati deliquerit, aut alio modo ejus fama, & existimatio laboret. Hac autem exactius observanda sunt, quando accusator procedit contra Abbates: Isti enim falsis delationibus, & querelis maxime obnoxii sunt: & rursus cum regiminis columna sint, non facile, neque ex levibus delationibus in periculum existimationis, & famæ vocandi sunt. Si per denunciationem procedatur, Denunciator similiter certus sit, subscribere se debet denunciationis capitibus, sicut accusator, & si ipse non tenetur processum proficere, & objecta probare. Si autem per diffamationem procedatur, examinandum primo, an fama, aut diffamatio a probis, & honestis viris ortum habeat, eaque diffamatio non semel, sed sæpius ad aures Superiorum pervenerit. III. Post accusationem, seu denunciationem, seu diffamationem, Iudex ad Testium examinationem deveniat, a quibus exhibitio de veritate dicenda juramento, vel factio iis de veritate dicenda in virtute sanctæ obedientiæ præcepto, primo, si sint extranei, generaliter interrogabit super eorum qualitatibus: deinde super prædictis capitibus accusationis; annotetque diem, mensem, & annum, quo singuli Testes fuerint examinati, & quæcunque deponerint: Demum curabit, ut iidem Testes manu propria subscribant suas depositiones: & si ipsi literis ignorant, apponant sua manu figuram Crucis, & alius ex ipsorum mandato subscribat eorundem nomina, annotando se illorum iussu subscripsisse. IV. His peractis, Iudex accusatum, seu denunciatum, vel diffamatum citabit, eumque examinabit super prædictis, non semel, sed bis, vel ter, cum intervallo tamen, ut si contradictoria dixerit, possit ex sua confessione redargui. Et si opus fuerit, ad reum convincendum, eumque ad veritatem dicendam inducendum, poterunt coram eo produci Testes, qui ipsum convincant. V. Finito examine, dandum erit ipsi Reo exemplar depositionum Testium examinatorum sine eorum nominibus, cum termino competentis ad faciendas suas defensiones. Et si delicta sibi objecta non diluat, eaque sint probata sufficienter, vel per Rei confessionem, aut per Testes Reus fuerit convictus, poterit prævia Citatione ad sententiam deveniri, & Reus in pœna ejus delicti debita condemnari. Si vero diluerit legitime, erit absolvendus, aut declarandus innocens: Sin autem de ejus innocentia non plene constiterit, debet absolvi; nihilominus apposta clausula, ex hæcenus deductis, quia innocentia Rei non fuit plene probata. VI. Si Abbas Generalis, aut Hegumeni, vel Abbas Provincie commiserint alicui, ut Causam

examinet, & iudicium ferat: is debet primo terminos facultatis suæ non excedere, sed intra eos se continere, nimirum, si examen tantummodo ipsi commissum fuerit, non debet sententiam ferre. Secundo, confectum, ut supra, Processum judicalem, propriaque manu subscriptum, & sigillo Monasterii signatum transmittat ad Superiorem. VII. Monachi omnes curare debent primo, ut delinquentem charitative moneant juxta S. Evangelium, antequam accusetur, vel denunciatur: secundo, ut quantum fieri potest, evitent formam Judicii, multoque magis exceptiones, quæ dari solent, vel possunt contra solemnitatem Juris in Processu factæ, & sententia lata. Nam Institutum Monasticum, quod assumpsere, docet eos non contendere iudicio, sed propria voluntati renunciare, poenitentiam agere, & pro Domino pati. VIII. Non debet in re levi, vel ex mera suspitione fieri accusatio, aut denuntiatio: sed in delicto gravi, & certo, vel quasi certo. Item ab accusatione excluduntur ebriosi, detractores, iracundi, aut similibus vitiis laborantes, qui prius frequenter moniti, emendati non fuerint. Et qui voce activa, & passiva privati sunt, iidem non debent a Iudice ad testimonium admitti, bene tamen ad informationem. Quando vero ex processu constiterit innocentem accusati, debet a Iudice accusator in pœna Talionis condemnari. IX. Si delictum, de quo quis accusatur, aut denunciatur, vel inquiritur, non fuerit publicum, curare debet Iudex, ne illud evulget, sed secretum servet, quantum fieri potest. X. Qui poenitentiam sponte facere recusaverit, compelli poterit per censuras. Quod si istas proterve spreverit, acriora remedia adhibeantur, semper tamen habito respectu circumstantiæ loci, temporis, & personæ.

C A P. II.

De Culpis, & Pœnis.

Cum Constitutiones nostri Ordinis non obligent ad culpam, nisi propter contemptum, & scandalum, sed solum obligent ad Pœnam transgressoribus infligendam; ideo dicendum nunc est de pœnis, quæ ad correptionem culpæ imponuntur. I. In primis Superiores intelligant, sibi cum Fratribus agendum in spiritu lenitatis, nec nisi causa attente perspecta, ad acriora remedia esse progrediendum. Quare plerumque præmittenda erit admonitio charitativa, seu per se, seu per alios: ita ut subditus doceatur, emendationem delictorum a Superiore quaeri, non delinquentium ruinam. II. Intelligant pariter subditi, eadem pia animi præparatione sibi suscipienda esse ista charitatis remedia, cum qua a Superiore illa applicari iustum est credere: cum magno scilicet desiderio proprii profectus, & emendationis: neque dandum locum Diabolo suggerenti futiles querelas adversus Superiores, aut secum ipsis, aut, quod omnino cavendum est, cum aliis, præsertim externis, etiam si contingat poenitentias injungi infontibus ex falsa, ut aliquando accidere necesse est, delatione, & errore. III. Præterea Superiores frequenter recogitent, se de suis subditis rationem Deo reddituros: ac proinde diligenter serioque caveant, ne ex propria indulgentia, & remissione regularis disciplina laxetur: dum nimirum subditi impunitatem sibi ex superioris conniventia pollicentes, quodlibet audere paulatim assuescunt. Quamobrem caute, circumspèctæque attendant, ne quis contra Constitutiones abusus quovis prætextu inducatur: noverrintque ex parvis transgressionibus magnam quandoque ruinam disciplinæ regulari imminere: idque si ipsorum vitio contingat, gravissimam ipsos noxam reos fore. IV. In pœnis injungendis Superiores hæc præcipue observent. Primum, ut aucta gravitate culpæ ex gravitate circumstantiarum, pœna pariter augeatur: Et in iis quidem Monasteriis,

in quibus est frequentior Monachorum numerus, ad mensam communem ex schedula a Superiore, vel ejus Vicario scribenda, legatur culpa, & poena, indicato etiam nomine delinquentis ad communem edificationem, nisi forte ipse reus eodem in loco ex sua devotione velit se ipsum simili modo accusare: Quod etiam Superior, cum id expedire in Domino judicaverit, injungere poterit. Secundum, ut poena gravior, & gravissima, non nisi cum maturiori consilio Patrum seniorum ab Abbate infligatur, eaque in scriptis, & postquam de culpa constiterit per confessionem rei, vel per competentia testimonia. Et, si id rei gravitas exposcat, Abbatis etiam Generalis sententia rogetur. Tertium, ut Fratribus provectae aetatis quoad aliquas poenas aetati minime convenientes, Abbas ita dispenset, ut alias simul magis congruentes injungat. In graviore vero, & gravissima culpa, taxatam in Constitutionibus poenam nullatenus mutet, nisi causa commutandi sit legitime probata coram Abbate Generali. Quartum, ut Abbas dum alicujus culpam redarguit, aut poenam ei injungit, caveat sumptuose, ne id ex ira, aut odio, aut vehementi animi perturbatione faciat, multoque minus, ne injuriosis verbis, aut contumeliis, sive imprecationibus reum excipiat. Quod si id fecerit, a Seniore Monasterii moneatur semel, bis, tertio: sique emendatus non fuerit, ad Abbatem Generalem deferatur, qui ei debitam culpae poenam omnino injungat. V. Si quis ex Fratribus injunctam sibi poenitentiam ex protervia, aut alia animi perturbatione subire detrectaverit, in cellam includi reum jubeat Abbas; & postea mitrat ad eum seniores Patres, qui illum moneant ad poenitentiam, & inducant ad obedientiam, quam si fecerit, bene erit; si autem adhuc in contumacia perseveraverit, triduo illum includi in cella jubebit, & pane tantum, & aqua vesci. Idque cum culpa, ob quam poena injungitur, non sit gravior, aut gravissima: nam in eo casu augenda erit poenitentia juxta qualitatem delicti, quemadmodum infra dicitur Cap. 14. n. 1. VI. Cum culpae aliae sint leves, aliae graves, graviore, & gravissima; debet Abbas poenitentias juxta culparum qualitatem injungere, ut infra praescribitur. Poenas vero commutare, & pro gravibus leves injungere, aut viceversa pro levibus graves imponere, non poterit sine consilio, & Congregatione Monachorum. Quae autem hic taxatae non sunt poenae, cum consilio eorundem Monachorum in Domino taxabit.

CAPUT III.

De Levi Culpa, & Poena.

Levium culparum non est numerus. Ex his autem, quae hic apponuntur, de ceteris judicare pronum erit. Levis culpa est. I. Si quis ad inchoationem Officii, vel Congregationis, vel collationis spiritualis non adfuerit. II. Si quis aliquid dixerit, vel fecerit, unde Fratres offendantur. III. Si quis quidpiam utensilium ex desidia frugerit, aut perdidit; vel cibi, potusve aliquid effuderit. IV. Si quis communi refectio non interfuerit. V. Si quis constitutis horis silentium frugerit. VI. Si quis pro victu, aut vestimentis, vel alia re murmuraverit. VII. Si quis eorum, qui communibus Officiis deputati sunt, munus suum in re aliqua neglexerit. VIII. Si quis potum, vel cibum sine licentia sumpserit. IX. Si Officio in Tabula assignato defuerit. X. Si quis in ceremoniis Missae, Divinorumque Officiorum minus decenter se gesserit, aut aliquid omiserit, vel de suo addiderit. XI. Si quis oculos vagos ad vanitatem direxerit. XII. Si quis strepitum in cella, vel Monasterio, aut Ecclesia, sonitumque fecerit. Quicumque in praefatos, & similes defectus incidit, & de illis proclamatus fuerit, vel ipse se

sponte proclamaverit, vel aliunde hoc ipsum constiterit; Abbas injungat peccanti unum Psalmum, vel aliquot Orationes Dominicis, vel Psalmos, seu genuflexiones in Refectorio, aut Ecclesia juxta modum, quo excessit, & qualitatem personae.

CAPUT IV.

De Gravi Culpa, & Poena.

Gravem culpam censemus. I. Si quis Frater cum Fratre, vel externo intus, vel foris rixas habuerit. Si quis Fratri, vel Saculari contumeliam dixerit, vel minas, & maledicta in eodem protulerit. II. Si quis inter Fratres discordiam, dicta unius alteri referendo, vel alio modo seminaverit. III. Si quis jurare, mentiri, turpia, vel scurrilia dicere, ad risum alios ineptis garritionibus provocare, silentium frangere, cum offensione praesertim fraterna, in consuetudinem duxerit. IV. Si quis cum feminis, aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis loci, temporis, & personarum suspicionem aliquam vitii ingesserit, aut ingerere potuisse jure praesumptus fuerit. V. Si quis dormierit sine tunica, & cucullo. VI. Si quis exierit sine Socio assignato, aut illum mutaverit, aut extra Monasterium reliquerit, vel solus sine licentia iverit; vel hora, qua in Monasterium redire debet, non redierit. VII. Si quis ex cella egrediarur, & per Monasterium vagetur tempore dormitionis. VIII. Si quis medicinam sumpserit, aut sanguinis minutionem fecerit sine licentia. IX. Si quis culpam praeteritam Fratri, pro qua satisfecerit, impropaverit. X. Si quis Jejunium ab Ordine praescriptum frugerit. XI. Si quis Missam, Confessionem, Communionem, aut Officium Divinum in Choro sine licentia omiserit. Pro supradictis, & similibus culpis injungatur jejunium, & strictum silentium per aliquod tempus. Genuflexiones, & prostrationes tempore refectiois communis, aut in Ecclesia. Psalmi etiam, & Orationes aliquot Dominicis secundum discretionem Abbatum.

CAPUT V.

De Graviori Culpa & Poena.

Gravior culpa est. I. Si quis Jejunia Ecclesiae violaverit. II. Si quis peccatum mortale manifeste commiserit contra praecipua Dei, vel Ecclesiae: praeter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit. III. Si quis sciens & volens sententiam Excommunicationis, aut Suspensionis incurrerit a Jure, vel ab homine latam, tam a Praelato Ecclesiastico, quam a Superiore Religioso: Exceptis item casibus, in quibus ob gravissimam culpam Excommunicatio, vel Suspendio infligitur. IV. Si quis sciens se esse excommunicatum, aut suspensum, ut supra, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit. V. Si quis calumniam in Fratrem fluxerit, sive in Judicio, sive privatim. VI. Si quis per fas, aut nefas procuraverit, ut ipse, vel alter eximatur a potestate Superioris, tam Monasterii, quam Provinciae, aut Abbatis Generalis. VII. Si quis per contumaciam, vel manifestam rebellionem inobediens suo Superiori fuerit, vel cum eo intus, aut foris contenderit. VIII. Si quis Secreta Congregationum Generalis, Hegumenorum, Provinciae, & Monasteriorum, aliis Monachis sive Professis, sive Novitiis, vel etiam externis temere revelaverit. IX. Si quis Decretis Congregationum antedictarum se se opposuerit: aut Superiori praecipienti aliquid in virtute sanctae obedientiae contradixerit. X. Si quis Praelato Ecclesiastico, aut Principi saculari in eis, quae ad illos spectant, inobediens, & contumax extiterit. Pro hujusmodi, & similibus culpis injungantur Jejunia. Item assignetur ultimus locus. Prostratio ante fores Templi, vel Refectorii, vel Chori, dum Fratres intrant. Sejunctio, aut sequestratio a Fratribus, ita ut nullus Fra-

trum audeat se illi conjungere, vel aliquod ei mittere, nec vocetur ad aliquod officium in Ecclesia, vel in Choro. Mensa ponatur eidem sequestrata, ne cum aliis commisceatur. Demum privatio vocis activæ, & passivæ in stricta forma ad aliquos annos injungatur. Ex prædictis autem poenis Superior cum consilio seniorum Patrum plura, vel pauciora, longius, vel brevius, juxta culpam Pœnitenti imponat.

CAPUT VI.

De Gravissima Culpa, & Pena.

Gravissima culpa est. I. Si quis Hæresim, aut Schisma contra unam Sanctam Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam fecutus fuerit; aut a Fide Christiana defecerit. II. Si ab Ordine nostro post professionem apostataverit, dimisso, vel relicto habitu. III. Si quis Proprietarius fuerit in pecunia, libris, vestibus, aut re alia magni momenti, tam recipiendo, quam dando, vel alienando. IV. Si quis graviter Fratrem, vel extraneum quemcumque percusserit, & leviter etiam Superiorem, idque irato animo. V. Si quis Sigillum Confessionis frugerit. VI. Si quis literas nomine Abbatis Generalis, Hegumenorum, Abbatis Provincia, vel Monasterii, aut Monachi alicujus, vel Monachorum confixerit, sive eas Sigillo Officii, aut dignitatis, vel personæ firmaverit, sive non. Item qui literas ad Abbatem Generalem, aut Hegumenos directas intercepterit, aut aperuerit, & legerit. VII. Si quis Veneficium, Incantationem, Sortilegium, Necromantiam, aut quamcumque aliam Diaboli invocationem exercuerit. VIII. Si quis publicum scandalum, vel infamiam gravem Ordini fecerit per manifestum lapsum carnis, conjugumque speciei sit. IX. Si quis maligne conspirationem in Superiorem suum machinatus fuerit. X. Si quis machinationes, & schismata ad destructionem, vel divisionem Ordinis attentaverit. XI. Si quis a Superiorum sententia ad Tribunalia secularia appellare, aut fugere ausus fuerit. Quod si ab Abbate gravari se prætenderit, ad Abbatem Generalem, aut ad Congregationem Hegumenorum, vel ad Congregationem Generalem recurrat. Et si adhuc ab his prætenderit se gravari, recurrere poterit ad Patriarcham, aut Romanum Pontificem. XII. Si quis Ordinem aliquem Ecclesiasticum sine Superiorum licentia ab Episcopo acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit ad seculares concionari, eorum Confessiones audire, a Cassibus Ordinario reservatis sciens, & volens illos absolvere, aut Sacramenta Baptismi, Extremæ Undionis, vel Matrimonii administrare: uno verbo ministeria Parochi obire. Pro talibus criminibus, cum consilio Fratrum seniorum, præter poenas gravioris culpæ, reus privetur Cucullo, & Corona, & in cellam tanquam in carcerem detradatur, ab omnium Fratrum consortio sejunctus ad aliquos menses. Ne tamen hujusmodi pœnitens propter impatientiam suam in desperationem præceps ruat, mittat ad eum quandoque Superior Patres seniores, qui illum blandis verbis commoneant ad pœnitentiam, & provocent ad patientiam: Foveant per consolationem, & inducant ad emendationem. Recogitet autem Abbas, qualem Deo sit ipse redditurus rationem, si forte sua impatientia, & imprudenti severitate Fratrem perdat, pro quo Christus mortuus est. Memineritque Sanctum Patrem nostrum Antonium solitum fuisse dicere: Fratrem in aquas lapsum, erigendum esse, non ad naufragium impellendum.

CAPUT VII.

De Culpis, & Poenis Superiorum.

I. Quæcumque de levi, gravi, graviori, & gravissima culpa, & poena dicta sunt, ea de Superio-

ribus respective intelliguntur, ita ut delinquentem Abbatem Monasterii Abbas Generalis puniat, hunc Congregatio Generalis: Idque intelligendum de poenis suspensionis ab Officio, depositionis, & privationis vocis, loci, & coronæ, de quibus infra sermo erit. II. Levis culpa Abbatis est, si cellas Monachorum, & officinas per se, vel per Vicarium visitare neglexerit. Si ad Divinum Officium, & ad communem refectorem sine causa aliquoties non venerit. Si e Monasterio sine necessitate exierit. Si Ceremonias Ecclesiasticas minus decenter exercuerit. Si quid dixerit, vel fecerit, unde Fratres offendantur. Si in cibo, potu & vestimentis Fratres cum indebita parsimonia tractaverit. Si erga aliquem Fratrem plus favoris, vel asperitatis exhibuerit. Si quid poculentorum, vel esulentorum, in re tamen parvi momenti, extraneis dederit sine causa legitima. Pro hujusmodi defectibus ab Abbate majore corripatur, & Psalmi, vel aliquot Orationes Dominicæ, seu genuflexiones ei injungantur. III. Gravis culpa est, si Fratri, vel externo verba injuriosa dixerit, maledicta, & imprecationes pronuntiaverit. Si discordias inter Fratres seminaverit: si jurare, mentiri, turpia, vel scurrilia dicere frequenterprehensus fuerit. Si sæcularium domos sine necessitate frequentaverit: si cum sceminis, aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis, suspensionem aliquam vitii ingererit. Si dormierit sine Tunica, & Cucullo. Si medicinam sine licentia Medici sumpserit. Si culpam præteritam, pro qua satisfactum sit, alicui exprobraverit. Si sine Socio extra Monasterium iverit. Si Jejunium ab Ordine præscriptum frugerit. Si Missam, Divinum Officium in Choro sine causa omiserit. Si absque eorum culpa Officiales ab Officiis maligne removerit. Pro hujusmodi culpis injungatur Jejunium per aliquot dies. Item Psalmi aliquot, & Orationes Dominicæ, & genuflexiones. IV. Gravior culpa est, si peccatum mortale manifeste commiserit contra præceptum Dei, vel Ecclesiæ, præter casus infra recitandos, cum de gravissima culpa sermo erit. Si sciens & volens sententiam excommunicationis, aut suspensionis incurrerit. Si sciens se esse excommunicatum, vel suspensum, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit. Si rationem dati, & accepti in libro describere neglexerit. Si quem Novitium admiserit non prævio examine. Si nomina Novitorum, & Professorum non descripserit. Si Abbati Generali, aut Abbati Provincia, de statu sui Monasterii, aut Provinciae non scripserit, ut supra suo loco dictum est. Si Monachum de suo Monasterio in aliud sine causa, & sine Congregatione Monachorum miserit. Si calumniam in Fratres struxerit. Si procuraverit, ut ipse, vel alter eximatur a potestate Superioris, aut in officio confirmetur. Si per contumaciam, vel manifestam rebellionem inobediens Superiori fuerit, vel cum eo contenderit. Si secreta Congregationum revelaverit. Si decretis Congregationum, vel Abbatis Generalis sese opposuerit. Si Superiori præcipienti aliquid in virtute sanctæ obedientiæ non obedierit. Si quid parvi momenti in virtute sanctæ obedientiæ Fratribus præcipere consueverit. Si Pralato Ecclesiastico, aut Principi seculari in eis, quæ ad illos spectant, contradicere culpabiliter, ac temere præsumperit. Si Fratribus propriæ conscientiæ rationem juxta morem reddentibus, secretum non servaverit. Pro similibus culpis injungatur Jejunium per plures dies: item Psalmi plures, & Orationes Dominicæ, & genuflexiones: aut demum ab Officio suspendatur, vel removeatur ex consilio Congregationis Hegumenorum. V. Gravissima culpa est, si Hæreticus, aut Schismaticus fuerit, aut a Christiana Religione defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si graviter Fratrem, vel extraneum percusserit, & leviter etiam Superiorem. Si absque Superioris licentia

Fabricam magni momenti præceperit. Si munus a Fratre acceperit, ut ei Officium aliquod committat. Si bona mobilia, aut immobilia Monasterii sine Congregatione Monachorum, aut Abbatis Generalis, aut eorum, ad quos spectat, licentia, alienaverit. Si Monachum propria auctoritate e Monasterio egerit sine licentia Abbatis Generalis. Si sciens & volens Novitium impedimentum aliquod habentem admiserit, nec facultatem habuerit, vel a legitimo Superiore obtinuerit. Si sigillum Confessionis fregerit. Si literas nomine Abbatis Generalis, vel Hegumenorum, vel Congregationis Generalis confinxerit, aut nomine Monachorum. Si literas ad Superiores directas interceperit, vel aperuerit, & legerit. Si veneficium, incantationem, fortilegium, necromantiam, aut alias hujusmodi Diabolicas artes exercuerit. Si legitime convictus fuerit peccatum carnis admisit. Si conspirationem in Abbatem Generalem molitus fuerit. Si machinationes, & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit. Si a Superiorum sententia ad Tribunal secularium appellaverit. Si sine licentia Abbatis Generalis Ordinem aliquem Ecclesiasticum acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit concionari ad seculares, eorumque Confessiones audire, aut reliqua facere, quæ facultatem Ordinarii requirunt. Pro talibus criminibus ex Consilio Congregationis Hegumenorum, præter pœnas gravioris culpæ, reus in cellam ad aliquos menses, tanquam in carcerem, detrudatur. Præterea voce activa, & passiva per quinquennium privetur. Si vero Apostata fuerit, vel homicida, aut Proprietarius, eam pœnam subibit, quæ infra describetur. Eandem Apostatarum pœnam luent, qui a Sancta Catholica Fide ad hæresim, vel schisma, vel Infidelium Sectam defecerint.

CAPUT VIII.

De Percussoribus.

I. Si quis Fratrum, vel Abbatum animo irato percussorem alicui comminatus fuerit, pœnam gravioris culpæ per hebdomadam sustinere cogatur. Si vero aliquem Fratrem, aut extraneum manu percusserit, eandem pœnam luat per quindecim dies, nisi gravis læsio fuerit. Si vero percusserit ligno, aut lapide, vel alia re sine gravi læsione, per mensem eidem graviori pœnæ subiaceat. II. Propter gravem autem læsionem Fratris, vel extranei, sive manu, sive quacunq; alia re percussio fuerit, vel levem etiam læsionem Superiori factam, percussor pœnam gravissimæ culpæ per duos menses sustineat, & utraque voce per triennium careat, a solo Abbate Generali absolvendus. III. Si vulnus lethale inferatur, mors tamen non sequatur, eandem pœnam gravissimæ culpæ per sex menses absque ulla dispensatione sustineat, & per quinquennium voce careat. Si autem (quod Deus avertat) usque ad homicidium aliquis prolaberetur, talis omnino sine ulla dispensatione puniatur pœnis gravissimæ culpæ per decennium, & utraque voce perpetuo careat. IV. Tantum vero prædictis pœnis addatur, quantum Abbati de consilio Patrum seniorum visum fuerit expedire, attendente qualitate personæ percussoris, percussæ, percussoris, & scandali magnitudine. V. Frequenter hoc vitium, etiam levi percussione, ad nullum officium eligibilis censeatur. VI. Percussores Superiorum præter expressas pœnas, voce utraque perpetuo careant cum suis complicibus, & fautoribus.

CAPUT IX.

De Proprietariis.

I. Qui cibum, potum, aut alia parvi momenti sine licentia Superioris receperit, prima vice

charitative moneatur a Superiore: pro secunda gravius reprehendatur; deinceps vero pœna graviori puniatur pro arbitrio Abbatis. II. Si pecuniam, aut aliquam rem magni momenti sine licentia a quocunq; habuerit, vel alienaverit, non debet a Confessario absolvi, nisi prius ipse penitens illud Superiori præstaverit, aut alienatum, si possibile fuerit, recuperaverit. Deinde, si peccatum proprietatis publicum fuerit, aut a Superiore per indicia, vel testes deprehensum, proprietarius præter privationem vocis activæ, & passivæ, per mensem gravioris culpæ pœnam luat, quæ augeri, & minui poterit juxta qualitatem delicti, & quantitatem materia. Debet autem a Congregatione generali determinari quantitas materiae sufficientis ad culpam gravem proprietatis, ut dicatur res magni momenti, quæ recipitur, vel alienatur, & propter quam incurritur in casum reservatum, & in pœnam graviorem, atque eadem notificari. III. Si post mortem Proprietarius quis inventus fuerit, sive subditus, sive Abbas, nec in infirmitate peccatum confessus fuerit, deque eo doluerit, sacrificium, aut aliquod officium pro ipsius anima non fiet, & sepultura Ecclesiastica privetur, idque cum consilio Patrum seniorum, nisi forsan ex tali pœna scandalum secularibus generaretur. IV. Surripientes aliquid tam ex Monasterio, quam ex cella Fratrum, & ab externis; præter infamiam, duplicata pœna Proprietariorum puniantur. V. Qui non revelat pecunias, aut bona mobilia, seu immobilia acquisita a se, vel ab aliis Fratribus, inter Proprietarios recenseatur, & pœna Proprietariorum plectetur. Eandem culpam, & pœnam incurret Abbas, qui bona Monasterii in loco abscondito ponit sine duorum saltem Fratrum notitia.

CAPUT X.

De Apostatis.

I. Monachus quicumque, si post professionem Habitum sponte dimiserit; aut recenti Habitu, sed inconsulto Superiore, Monasterium deseruerit; cum magna charitate, & prudentia a Superiore requiratur: qui proinde per se, vel per alios omnes operam impendat, ut ovem errantem ad ovile quamprimum reducat: Redeuntem cum omni charitate, & paterni amoris significatione recipiat; Et antequam ad pœnas penitenti injungendas procedat, eundem doceat per se, vel per aliquem ex Patribus senioribus, non eas imponi ad ipsius penitentis destructionem, sed ad ædificationem & salutem. Cum autem ad suscipiendam correptionem illius animum bene præparatum fuisse compererit, sequentes penitentias eidem injungat cum consilio Patrum seniorum. Primo ad prælationem per quinquennium inhabilis fiat, & voce tum activa, tum passiva privetur, & primo anno ultimum locum teneat: Et per mensem integrum Corona, & Cucullo privetur, si Habitum dimisisset; secus, si eum retinisset. Si vero Laicus, aut Clericus in minoribus Ordinibus constitutus esset, per quinquennium novissimus sedeat, & voce activa, & passiva privetur, perque mensem Cucullo privetur, si Habitum dimisisset. Secundo, per aliquot menses in cellam includatur, & jejuset in pane, & aqua. Tertio, per unam hebdomadam, postquam e cella egressus, & ad consortium Fratrum admittus fuerit, sequestratum locum habeat in Ecclesia, in Choro, & in Mensa. II. Si secundo, vel tertio apostataverit, pœnæ suprapositæ ei multiplicentur ex consilio Patrum seniorum. Quod si cum scandalo, relicto Ordine, inhoneste vixerit, aut diutius extra Ordinem permanerit, pœna illi augeatur juxta qualitatem scandali, delictorum, & moræ diuturnitatem. De quo vero non constat, quod Habitum dimiserit, aut ex Ordine fugerit, sed tantum vagus intra, vel extra Provinciam, prætextu adeundi

Superiorem,

Superiorum, in Habitu circumierit, is penas gravioris culpæ sustineat juxta moram vagationis, & qualitatem delictorum; ita tamen, ut Superior prudenter prospiciat, quid attento præfenti statu poenitentis in Domino expediat, adhibito etiam seniorum Patrum consilio, ne remedia, quæ in salutem infirmorum Fratrum excogitata sunt, in eorum ruinam & exitium vertantur. III. Apostata ab Ordine Monastico, vel fugitivus, sive Monachus fuerit, sive Abbas, a nullo absolvi potest, nec in Monasterium recipi, præterquam ab Abbate Generali: Ad quem proinde remittendus erit Reus, vel saltem scribendum. Cum autem Abbas Generalis facultatem suam Abbati Monasterii commiserit, tunc convocata Monachorum Congregatione, genuflexus reus, humiliter culpam suam dicat: & Abbas intonat Psalmum LI. *Misere mei Deus, quem Fratres alternatim prosequuntur.* Dicoque *Gloria Patri*, Abbas illum absolvit, dicens: *Deus misereatur tui, & dimittat debita tua. Et ego auctoritate ipsius, & Reverendissimi Patris nostri N. Abbatis Generalis, absolvo te a vinculo excommunicationis, in quam propter Apostasiam, vel fugam ex Ordine incurristi, & restituo te Communioni, & unioni Fidelium, & participationi Sanctorum Ecclesie Sacramentorum. In nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.* Sed si fuerit Abbas Generalis, dicat: *Deus misereatur tui, & Ego auctoritate ipsius absolvo te &c.* Tunc injungat ei poenitentiam, ut supra. IV. Tempus Apostasie, vel fugæ non computatur Monacho inter annos Monachatus. V. Idem dicendum de Apostasia a Fide Christiana, vel Catholica ad heresim, schisma, aut Infidelium sectam, quod dictum est de Apostasia a professione Monastica: ab eo tamen casu absolvi nequit, nisi ab Ordinario competente.

CAPUT XI.

De Excommunicatione.

I. Solus Abbas Generalis potest penam Excommunicationis infligere Monachis. Id tamen raro admodum fiat, & ex urgentissima necessitate. Et primo quidem ex consilio, & deliberatione Congregationis Hegumenorum. II. Ob unam ex culpis gravissimis, quæ supra Cap. VI. & VII. recensentur. III. Post factum canonicè processum, & præmissa trina monitione canonica cum certis intervallis, ut puta unius, vel plurium dierum, aut etiam horarum, si periculum sit in mora. IV. Affigenda erit sententia Excommunicationis cellæ ejus, qui excommunicatur, aut legenda in Congregatione Monachorum, sive Excommunicatus præfens, sive absens fuerit. V. Vulgandum erit ejus nomen omnibus illius Monasterii, & Provinciæ Monachis, ut ab omnibus devitetur. Sententia vero Excommunicationis concipietur in hunc modum. *Ego N. Abbas Generalis habita Hegumenorum NN. NN. Congregatione per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, auctoritate Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & exigente contumacia Fratris NN. ob tale delictum (quod debet omnino exprimi) ipsum excommunico, & pro excommunicato haberi declaro: & tandem ipsum vitandum denuncio, donec adimpleverit quod mandatur.* Si Abbas Monasterii, vel Visitator ex commissione Abbatis Generalis, sententiam Excommunicationis pronunciet, dicat: *Ego N. Abbas Monasterii N. vel Visitator Monasterii, aut Provincia N. Specialiter ab Abbate Generali, & Hegumenis deputatus, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio &c.* Cum erit absolvendus, utatur Abbas formula, quæ supra descripta est Cap. X. VI. Omnis Excommunicatus quacunq; Excommunicatione, sive a Canone, sive ab homine, tam a Prælato Ecclesiastico, quam ab Abbate Generali non ingrediatur Ecclesiam, vel Chorum, neque ad communem cum Fratribus mensam ad-

Bullarii Romani Contin. Pars IX.

mittatur. Neque Officio ullo, aut Dignitate fungatur in Monasterio, neque vocem activam, aut passivam habeat in Electionibus. Quinimo quantum sic steterit, ab omnibus evitetur, donec resipiscat, & a legitimo Superiore absolvatur, postquam id, quod præceptum est, adimpleverit.

CAPUT XII.

De privatione Vocis, Loci, Cuculli, & Coronæ.

I. Qui privatur voce passiva, per hoc redditur inhabilis ad majora officia in nostro Ordine; Minora tamen potest exercere, ut sunt Infirmary, Janitoris, Coqui, & similia. Privatus autem voce activa non potest suffragium ferre in aliqua Electione, aut Congregatione. Neque potest fieri accusator, aut testis adversus Fratrem. Potest tamen assumi secreto pro aliqua informatione rei necessariæ. Privatus voce omnimoda nullum Fratrem poterit alloqui, nisi prius a Superiore licentia petita pro aliqua re necessaria. II. Nullus Abbas audeat Fratrem privare voce, nisi in casibus supra positis, idque adhibito consilio & consensu Fratrum seniorum. III. Privatus loco, ultimum locum occupet in Choro, Ecclesia, & Refectorio: Sacerdos quidem inter Sacerdotes, Diaconus inter Diaconos, & sic deinceps. IV. Qui poena erit majori dignus, quam sit privatio loci, aut vocis propter suam proterviam, & pravissimam culpam, poterit Cucullo, & Corona privari, & ad obsequia infirma in Monasterio destinari, ut dictum est supra Cap. V. VI. VII. VIII. & X.

CAPUT XIII.

De suspensione, & depositione ab Officio.

I. Abbas, qui suspenditur ab Officio, per hoc inhabilis redditur ad illud exercendum, & insuper utraque voce carebit. Si vero proterve Officium exercuerit, procedi debet ad depositionem, & inhabilis redditur per quinquennium in omne Officium, & utraque voce per integrum annum carebit. II. Qui deponitur ab Officio, per hoc privatur non solum eo Officio, quod statim alteri committi debet, sed etiam voce activa, & passiva per annum carebit. III. Solus Abbas Generalis cum Congregatione Hegumenorum suspendere potest, aut deponere Hegumenum, & Abbatem Provinciæ, ac Monasterii. Abbatem vero Generalem suspendere, ac deponere non potest, nisi Congregatio Generalis. IV. Qui præter Abbatem Generalem, Hegumenos, & Abbates Provinciæ, vel Monasteriorum ab officio suspenduntur, vel deponuntur, non idcirco voce privabuntur, nisi in culpam graviolem, & gravissimam incidissent. V. Nemo ex Abbatibus suspendi, aut deponi debet, nisi ob culpam, de qua supra. VI. Si acciderit aliquod ex peccatis (averat id Deus) quæ sufficiunt ad Abbatem Generalem ab Officio suspendendum, vel privandum: simul atque per testimonia sufficientia, vel ipsius confessionem, aut facti notorietatem confiterit, quatuor Hegumeni una congregati rem, donec veritas elucescat, secretam tenentes, Congregationem Generalem Abbatum Provinciarum, & Monasteriorum, literis omnium subscriptione signatis convocabunt, ut dictum est supra Parte III. Cap. IV. num. II. Si vero res divulgata, & manifesta esset, non expectata Hegumenorum convocatione, Abbates locorum, & Provinciarum alii alios vocando conveniant. Et primum audiantur accusatores, deinde Reus: nisi res notoria esset, Reo foras dimisso, primus Hegumenorum cum antiquiore Abbate, & cum Secretario ad hanc causam electo, de toto negotio serutinium faciet. Et primo quæretur, an constet de peccato, quod objicitur. Secundo an hujusmodi sit, ut propter illud ab officio suspendi, aut deponi debeat. Et idem suffragia promulget, quæ ut sufficiant, duas tertias partes excedent. Et tunc statim de alio eligendo agatur. Et, si fieri potest, non prius

Ff 3

inde

inde egrediantur, quam electionem perfecerint. In qua re duo animadvertenda sunt. Primum, ut si defectus ad suspensionem, aut depositionem sufficientes non deprehenderentur, aliis de rebus agatur, propter quas convocata Congregatio videatur, & quod ad Abbatem Generalem attinet, dissimuletur, imo vero nullo tempore divulgari debet. Et sic cum Abbates convocantur, pramonendi sunt de secreto. Secundum, si constitutum fuerit illum ab Officio suspendere, aut deponere, tunc etiam cum eodem Abbate Generali secreto agendum est, ut ipsemet se Officio abdicet, ut cum hoc promulgatum fuerit, peccatum, & Officii propter peccatum privatio occultetur. Si autem defectus non fuerit ejusmodi, ut privandus Officio suo non sit, sed tantum corrigendus videretur; quinque eligentur, quibus cura injungatur considerandi, quæ correctio ei conveniat. Et ipse omnino obedire Congregationi Generali teneatur. VII. Crimina, ob quæ Abbas Generalis suspendi, vel deponi ab Officio potest, sunt hæc. Si hæreticus fuerit, aut schismaticus, aut a Christi Fide ad sectam Infidelium defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si graviter Fratrem, vel extraneum percussit, aut homicidium commiserit. Si Fabricam magni momenti præceperit, aut bona Religionis alienaverit, aut novum Monasterium acceperit, vel fundaverit, aut vetus deseruerit, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Si Novitium contra Constitutiones Ordinis receperit habentem impedimenta, a quibus ipse dispensandi non habet facultatem. Si Sigillum Confectionis fregerit. Si literas ad Congregationem Generalem, vel Hegumenorum directas interceperit, & occultaverit, aut aperuerit, legeritque. Si veneficium, fortilegium, & quid simile exercuerit. Si peccatum carnis admisit. Si munera a Fratre acceperit, ut ei Officium aliquod daret. Si muneribus, dolo, vi, aut arte qualibet Officium sibi ipsi, aut aliis dari, aut confirmari procuraverit. Si machinationes, & schismata ad destructionem, vel divisionem Ordinis fecerit. Si a sententia Congregationis Generalis, aut Hegumenorum ad Tribunal secularium appellaverit, vel confugerit. Si sine licentia Ordinarii ea Sacramenta administraverit, quæ expressam licentiam requirunt. Si vero infirmo corpore, & adversa valetudine fuerit, ita ut regimine vacare non possit; non debet deponi; sed ei a Congregatione Hegumenorum Vicarius substituitur, donec commissi regiminis triennium compleatur. VIII. Si quis Hegumenorum in unum ex supra enumeratis criminibus incidit, debet ab Abbate Generali, & reliquis Hegumenis deponi.

CAPUT XIV.

De pena ejectionis ex Ordine.

I. Qui unum vel plures ex gravioribus, vel gravissimis criminibus a Cap. 5. ad Cap. 13. supra descriptis commiserit, sæpeque monitus non resipuerit, & qui penitentiam pro illis non acceptaverit, sex mensium spatio in jejuniis probetur, & ad tres menses ab omnium consortio segregetur. Idque præter privationem vocis activæ, & passivæ, aut etiam loci, Coronæ, & Cuculli, quam subire debet juxta qualitatem culpæ gravioris, aut gravissimæ. Si vero unum ex infra scriptis gravissimis criminibus commiserit, atque semel, iterum, ac tertio admonitus, & correctus, ad idem crimen redierit, post tertiam admonitionem, ne alios contagione pestifera perdat, ejici tandem poterit, servatis servandis, non aliter tamen, quam ab Abbate Generali de consilio, & assensu quatuor Hegumenorum; deque ejus ejectione certior fiat Reverendissimus Dominus Patriarcha ab eodem Abbate Generali. II. Ejectus extra Ordinem degens, sit perpetuo suspensus ab executione Ordinum. III. Quia vero sumus in

medio nationis prævæ, ne forte ejectus, ab Hæreticos, vel Infideles accedat, debet Abbas Generalis rem antea cum Patriarcha tractare, hominemque in manus ejus consignare, ut pro sua prudentia, & arbitrio de eo disponat. IV. Crimina, ob quæ Monachus ex Ordine ejici potest, postquam admonitus, & correctus non resipuerit, idest, ter ea commiserit, terque de iis non resipuerit, quamvis ter admonitus, & correctus, sunt hæc: Si a Sancta Catholica Ecclesia ad Hæreticos, Schismaticos, vel Infideles defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si Fratrem, vel Extraneum graviter percussit, aut occiderit. Si fornicatus fuerit. Si rem magni momenti furatus fuerit e Monasterio, vel a secularibus. Si sciens & volens cellam, Monasterium, Templum, aut quod simile incendit. Si sigillum Confectionis fregerit. Si veneficia, Incantationes, & cetera hujusmodi exercuerit. Si in judicio perjurus fuerit. Si ab obedientia Romani Pontificis, aut Patriarchæ proterve rebellaverit. Si sine licentia Ordinarii sciens & volens ea Sacramenta ministraverit, quæ expressam licentiam requirunt. Si machinationes, & schismata fecerit ad destructionem, vel divisionem Ordinis. Si a sententia Abbatis Generalis, aut Congregationis Generalis, vel Hegumenorum ad Infideles provocaverit. Si ad Infideles confugerit, ut procuret sibi, vel aliis aliquod officium, vel dignitatem in Ordine, aut extra Ordinem. Penes Congregationem Hegumenorum erit judicare, penamque ejectionis infligere etiam ei Monacho, qui non in idem ex supradictis criminibus ter incidit, sed tria diversa, vel plura ex iis crimina commisit. V. Atque hoc loco rursus Superiores admonentur, ne sua locordia, aut vitiosa severitate Fratres suos ad hunc miserabilem saltum de Monasterio ad sæculum, de sæculo in Infernum adigant; sed cum vix ullum ingenium sit, adeo pertinax & ferox, quod aspirante Dei gratia, mansuetudine & lenitate Superiorum vincit, tractuque temporis ad bonam frugem revocari non possit; ut Superiores ad hoc extremum remedium devenire non cogantur, dicant ab Apostolo, omnia sua in charitate esse facienda. *Charitas autem patiens est, benigna est. Charitas non amulat, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non querit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, sed gaudet veritati.* Quamobrem antequam ad ejectionis penam progrediantur, præmittenda erunt omnia alia remedia a Sanctis Patribus præscripta, adeo ut, si fieri potest, communi omnium, & privatæ singulorum Fratrum edificationi, & salutis prospiciatur.

CAPUT ULTIMUM.

Monita generalia pro observatione Constitutionum.

I. Ut defectibus in Ordinem sensim irrepentibus occurratur, & religiosa perfectio conservetur, vel etiam augeatur, possunt aliquæ novæ Constitutiones pro toto Ordine præsentibus addi, quæ eandem vim, ac robur habeant: sive nonnullæ ex iis mutari, vel abrogari: dummodo Regula, quæ in prioris Partis Capitibus duodeviginti continetur, intacta maneat; idque non aliter fiat, nisi in Congregatione Generali. Insuper pro bono particularium Monasteriorum, possunt ab Abbate Generali, aut a Congregatione Hegumenorum, vel a Visitationibus a Generali, vel Hegumenorum Congregatione deputatis, aliquæ particulares Constitutiones fieri, quæ tamen generalibus expressè non adferuntur, sed iis, quantum fieri potest, accommodentur. II. Explicatio Constitutionum, & Regulæ pertinet ad solum Abbatem Generalem cum consilio Hegumenorum: Iste erit genuinus earum sensus, in quem major pars Congregationis Hegumenorum consenserit. III. Om-

nes Abbates tenebuntur habere in quolibet Monasterio duo saltem exemplaria Regulae, & Constitutionum tam generalium, quam particularium, si quae sunt proprii Monasterii, illaque in publica mensa, aut Congregatione faciant legi Fratibus sub poena suspensionis ab officio, quolibet mense, die determinanda per Congregationem Generalem. Idque intelligitur de prima, secunda, & quinta Parte. Nam tertia, & quarta Pars Constitutionum, legi debent semel in anno, die item per Congregationem Generalem determinanda. IV. Et quia per vigilantiam, aut sollicitudinem Superiorum, ut plurimum profectus, aut defectus Monachorum in Ordine constant; ideo omnes Superiores in Domino monentur, ut memores sint rationis, quam in novissimo die reddituri sunt pro grege sibi commisso: ac propterea omni studio invigilent, ut quae ex disciplina Sancti Patris nostri Antonii, & ex Regulis Sanctorum Patrum nostrorum Pachonii, & Basilii, aliorumque Sanctorum in hoc Codice collecta sunt, quaeque maxime circa Vota Ordinis, Chorum, Orationem mentalem, Jejunium, aliaque spiritualia exercitia praescribuntur, omnia, & singula adamussim observentur; intelligantque super his veluti fundamentis totius Monastici Instituti aedificium construendum, & ampliandum esse. V. U. vero omnia ordinate peragantur, Monachus quisque Officii sui Regulas, seu Constitutiones in tabula, vel codice scriptas apud se habeat, easque diligenter perleget, & observare satagat. *Ad Laudem, & Gloriam Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & ad honorem Sanctissimae Virginis Deiparae Mariae, & S. Patris Antonii, omniumque Sanctorum Amen.*

Supra relatas
Constitutiones plenissime probat Clemens.

§. 4. Nos igitur ipsorum Simonis Abbatis, & Abrahami, Bimini, ac Pauli Definitorum, & Monachorum votis hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere volentes, eosque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodari existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutos fore censentes, istiusmodi supplicationibus inclinati, omnes, & singulas Regulas, ac Constitutiones praesentatas, & in eis contenta quaecumque, auctoritate Apostolica, tenore praesentium perpetuo confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos Juris, & facti, ac solemnitatum quarumlibet in similibus etiam de necessitate observandarum, aliove quolibet etiam formales, & substantiales defectus, si qui in praemissis principaliter, vel accessorie, aut alio quovis modo intervenerint, seu intervenisse dici, censi, vel praetendi possent penitus, & omnino supplemus, & sanamus.

Sicque semper, & ubique servari jubet, & definitur.

§. 5. Decernentes easdem praesentes literas, ac Regulas, & Constitutiones praesentatas, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suoque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praedictae Card. etiam de latere Legatos, & Apostolicae Sedis Nuntios, aliove quolibet quacumque praesentia, & potestate fungentes, & functionarios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definitur debere, ac irritum, & inane, si fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, &

Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, Congregationis, & Ordinis praefatorum, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam Congregationi, & Ordini praedictis, illorumque Superioribus Monachis, & personis sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi acti de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis sic impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate munitis eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensa.

Transumptis
fidem addit.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscat. die 17. Jan. 1740. Pont. nostri Anno X.

Dat. die 17.
Januar. 1740.
An. X.

Breve Alexandri VII. quo usus transeundi ad aliam Religionem Provinciae SS. Joannis Baptistae, & Josephi Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de observantia Discalceatorum nuncupatorum concessus abrogatur, extenditur ad Provinciam S. Antonii in Brasilia ejusdem Ordinis.

CCLXXIII.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. **E**manarunt dudum a se. re. Alexandro PP. VII. Praedecessore nostro literae in simili forma Brevis expeditae, tenoris, qui sequitur videlicet: Alexander PP. VII. Ad futuram rei memoriam. Cum sicut dilecti filii Ministri Provinciales, & Fratres Provinciarum SS. Joannis Baptistae, & Josephi Ordinis Minorum S. Francisci de observantia Discalceatorum nuncupatorum Regni Hispaniarum Nobis nuper exponi fecerunt, ipsi alias provide consideraverint incommoda, quae eisdem Provinciae in dies proveniunt, ex eo, quod nonnulli earumdem Provenient, Religiosi hujusmodi praetextu vitae melioris praetendant e dicto Ordine transire ad Fratres Carthusianos, petita dumtaxat, licet non obtenta ad id suorum Superiorum licentia, Nobis propterea iidem exponentes, ut eadem Provinciae in eorum statu reformato, & in pacis, & quietis universalis amantitate conserventur, humiliter, supplicari fecerunt, ut in praemissis opportune, ut infra, providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur eisdem exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis,

Breve Alexandri VII. de quo in Rubrica.